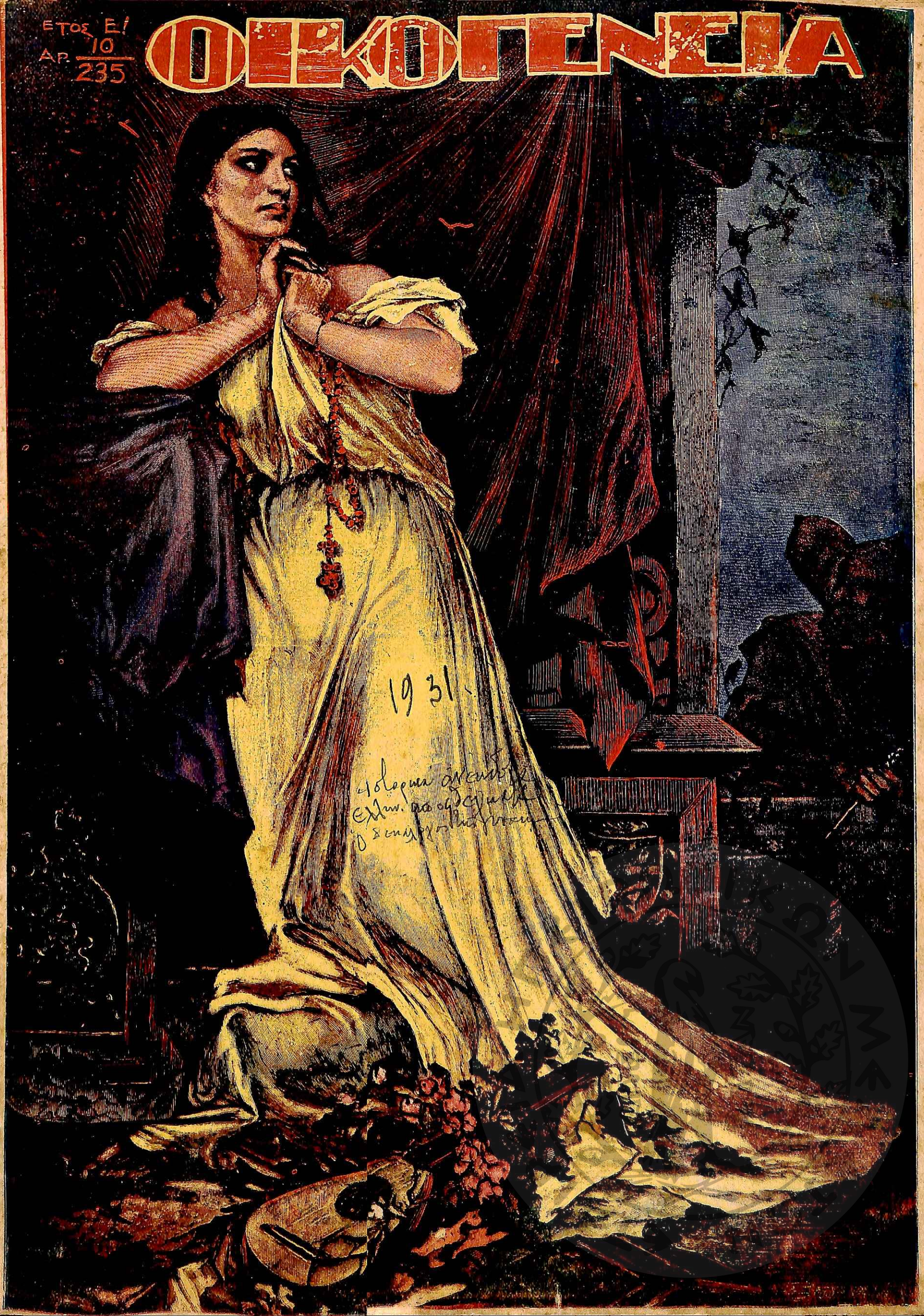
ΕΤΟΣ Ε!
ΑΡ. 10/235
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
1931

ΤΙ ΕΙΠΕΝ Η "ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ,,

διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ δέρματος

"ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑΝ ΝΥΜΦΩΝ,,

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 23Α

(Ἔναντι «Ἀλάμπρας»)

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΕΜΠΕ

Καὶ βέβαια προσπαθῆτε νὰ βρῆτε τὸ καλλίτερο γάλα γιὰ τὸ μπεμπέ σας. Σᾶς συνιστῶμεν τὸ γάλα Γκλόρια γιατὶ εἶνε ἀγνὸ γάλα, συμπεπυκνωμένο μὲ ζάχαρι σὲ ὤμορφα κυανόλευκα κουτιά.

Δῶστε στὸ μπεμπέ σας Γκλόρια καὶ θὰ δῆτε πῶς θὰ παχαίνει κάθε μέρα. Νὰ ἐπιμείνετε ὅμως στὴ μάρκα Γκλόρια.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Ἐὰν δὲν τὸ ἔχῃ ὁ μπακάλης σας θὰ φροντίσῃ νὰ σᾶς τὸ φέρῃ· θὰ τὸ γνωρίσετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν κυανόλευκη ἐτικέττα ποῦ ἔχει ἕνα κεφάλι ἀγελάδας ἐπάνω σὲ ἕνα κόκκινο λουλοῦδι. Αὐτὸ εἶνε τὸ γνήσιο γάλα Γκλόρια.

Ἠγγυημένον ἀπὸ τὸν Ἀμερικαν. Συνασπισμὸν Γαλακτούχων Προϊόντων Νέας Ὑόρκης.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι ἕτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ τελευταίας μόδας, στενὲς καὶ πομπὲ (Καρατιῶν 18 ἠγγυημέναι, δράμια 3 τὸ ζεῦγος καὶ μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμον ἐντὸς)

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάροδος πλατείας Δημοτ. Θεάτρου) Ἀθῆναι

Ἀποκόψατε καὶ φυλάξατε τὸ παρόν.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαι ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μοδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνόγραφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραιτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Μενάνδρου 27 Ἀθῆναι, τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1. Ὧραι 9—11 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ. Ἀριθ. τηλεφ.: 7-62.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, 1931

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 10 (235) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.—

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.	150
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ	30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....»	30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.

Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ:

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Α. Ἄργη. ΟΙ ΛΥΚΟΙ, μυθιστόρημα.

Τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἐδιαβάζοντο στὴν Ἑλλάδα μέχρι τινὸς ἀπὸ τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ποὺ διατηροῦν ἀκόμα ἀρκετὸ ἀριθμὸ ἀναγνωστῶν εἶνε τά... λησταρικά. Ὁ πολὺς λαὸς ἐτροφοδοτεῖτο καὶ τροφοδοτεῖται κατὰ μέγα μέρος μέχρι σήμερα ἀπὸ σχοινοτενῆ ἀναγνώσματα, τῶν ὁποίων ἡ ὑποθέσεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐξιστορήσεις λῃστρικῶν πράξεων, ἀστυνομικῶν περιπετειῶν καὶ γλυκανάλατων ἐρώτων. Στὸ διάστημα βέβαια αὐτὸ ἐδημοσιεύτηκαν καὶ μυθιστορήματα ἄλλου εἴδους, μὲ διαφορετικὲς κατευθύνσεις καὶ μὲ ἀνώτερες ἀπαιτήσεις, ἔργα τέχνης, τέλος πάντων, τὰ ὁποῖα περνοῦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαρατήρητα, ἐφόσον τὸ γοῦστο τοῦ κοινοῦ δὲν ἐσυμβιβάζετο μὲ τὴν αἰσθητικὴ τῶν συγγραφέων των. Καὶ ἴσως ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἐπέφεραν τελευταῖα τὸ σταμάτημα τῆς συγγραφῆς τέτοιων ἔργων ἦταν ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀναγνωστῶν ἀπέναντι τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν κόπων τοῦ τεχνίτου.

Σήμερα ὁπωσδήποτε δὲν μποροῦμε νὰ εἰποῦμε τὸ ἴδιο, γιατὶ τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ ἔχει σημειώσει σημαντικὴ ἐξέλιξι στὸ ζήτημα τῶν φιλολογικῶν του ἀντιλήψεων καὶ προτιμήσεων καὶ φαίνεται πὼς εὐνοεῖ περισσότερο τὴ μετρημένη τέχνη ἀπὸ τὴ φλύαρη ἐπιφυλλιδογραφία. Ἡ στροφή του αὐτὴ πρὸς νέα καλλιτεχνικώτερα ἰδεώδη εἶνε φυσικὴ καὶ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ὑπερπροσφορὰ καὶ τὸ παραχόρτασμα τῆς ἐγχρώμου φυλλάδας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀφθονοῦσε ὡς τὰ χθὲς ἡ φιλολογικὴ ἀγορά. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἂν καὶ δὲν παρουσιάζεται ἀκόμα ἐντελῶς φανερὸ καὶ γενικό, πρέπει νὰ χαιρετιστῇ ὡς μιὰ ὡραία τουλάχιστον ἀπαρχὴ καὶ μιὰ σημαντικὴ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Ἄργη, ποὺ βγῆκε πρὸ ἡμερῶν μὲ τὸν τίτλο «Οἱ λύκοι», μπορεῖ νὰ καταταχθῇ ἀδίσταχτα μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τῆς δευτέρας κατηγορίας, αὐτῶν δηλαδὴ ποὺ ἐξυπηρετοῦν περισσότερο τὴν ἰδέα τῆς τέχνης—ἂν ὄχι τῆς μεγάλης, πάντως μιᾶς κάποιας τέχνης—παρὰ τὴν ἐπιδίωξι ἐφημέρων καὶ ἀστάτων ἐπιτυχιῶν, ἡ ὁποῖες σβύνουν ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἀνάγνωσι. Τὸ βιβλίο αὐτὸ δείχνει ἀπὸ τὶς πρῶτες σελίδες του πὼς ἔχει γραφεῖ μ' εὐσυνειδησία καὶ πὼς ἀκόμα εἶνε ἀποτέλεσμα μιᾶς πραγματικῆς ψυχικῆς ἀνάγκης. Ἡ ἱστορία ποὺ περιγράφει γίνεται πιστευτὴ χωρὶς δυσκολία, γιατὶ εἶνε παρμένη ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ καί, ἐπειδὴ φυσικὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, γιατὶ ἐμφανίζεται μὲ γράψιμο προσεχτικὸ κι' ἐπιμελημένο.

Ὁ ἥρως τῶν «Λύκων», ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀφηγεῖται τὴν ἱστορία σὲ πρῶτο πρόσωπο καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς, ἀντιπροσωπεύει τὸν τύπο τοῦ δειλοῦ κι' ἄβουλου ἀνθρώπου, τοῦ δισταχτικοῦ κι' ἀναποφάσιστου, τοῦ στερημένου κάθε τόλμη καὶ δραστηριότητα. Εἶνε ἕνα πλάσμα χωρὶς θέλησι καὶ πρωτοβουλία ποὺ ἄγεται καὶ φέρεται σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἄλλων ἢ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς τύχης. Τοῦ παρουσιάζονται τόσα γεγονότα στὴ ζωή, τὰ ὁποῖα ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ στὰ ὁποῖα ὀφείλει ν' ἀντιδράσῃ, ἀλλ' αὐτὸς τὰ δέχεται πάντα μὲ μοιρολατρεία, νομίζοντας ὅτι θὰ ἦταν μάταιος κάθε ἀτομικὸς ἀντιπερισπασμός. Ἡ παθητικὴ αὐτὴ στάσις ἀπέναντι τῶν ἀντιξόων περιστάσεων ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν μιὰ μόνιμη πειὰ κατάστασι, ἡ ὁποία γίνεται διαρκῶς πηγὴ νέων πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων.

Ὁ κ. Ἄργης ἀκολουθεῖ στὸ σύστημα τῆς περιγραφῆς του τὸν τρόπο τῶν παλαιοτέρων συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἔπαιρναν τὸν ἥρωα ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία καὶ τὸν συνώδευαν μέχρι τέλους, μὲ μιὰ ἡμερολογιακή, θὰ λέγαμε, ἀκρίβεια. Τὸ ἴδιο συμβαίνει κι' ἐδῶ. Ὁ συγγραφεὺς ἀρχίζει τὴ διήγησί του ἀπὸ τὰ μικρὰ χρόνια τοῦ ἥρωός του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν μελετᾶ καὶ νὰ τὸν περιγράφῃ σὲ κάθε ἐνδιαφέρουσα πρᾶξι ἢ σκέψι ποὺ συνδέεται μὲ τὴν κατοπινὴ ζωή του. Καὶ ἔχει ὁμολογουμένως πολὺ ὑλικό, γιατὶ ὁ τόσο περίεργος, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀπροσποίητος αὐτὸς τύπος δημιουργεῖ κάθε τόσο, ἐξ αἰτίας τῆς φυσικῆς του ἀβουλίας, μιὰ σειρὰ μικρογεγονότων, ποὺ ἔχουν μεγάλη ἀναλογία μεταξύ τους καὶ διαφωτίζουν καθ' ὅλα τὴ σκοτεινή του ψυχοσύνθεσι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

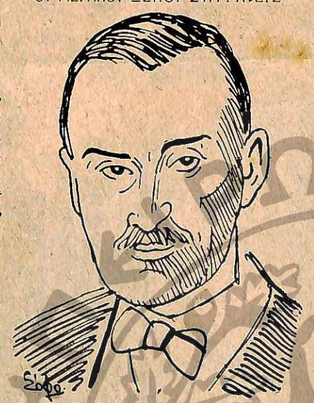

Ὁ Γερμανὸς μυθιστοριογράφος Θωμᾶς Μάν, στὸν ὁποῖο ἀπενεμήθη πέρυσι τὸ βραβεῖο Νόμπελ.

Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖο παρουσιάζει ὁ κ. Ἄργης τὸ κεντρικὸ αὐτὸ πρόσωπο τοῦ βιβλίου του καὶ ἡ ἀφθονία τῶν ἐπιχειρηματολογικῶν ἀποδείξεων ποὺ προσάγει στὴν ἐξήγησί του πείθουν ἐντελῶς τὸν ἀναγνώστη ὅτι πρόκειται περὶ τύπου ὑπαρκτοῦ καὶ συγχρόνου καὶ ὄχι πλαστοῦ καὶ φανταστικοῦ. Ὅσοι μάλιστα τυχαίνει νὰ ἔχουν κάποια ψυχικὴ συγγένεια μαζύ του θ' ἀναγνωρίσουν ἐκεῖ μέσα πράξεις των καὶ σκέψεις των πραγματικές, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὶς ἀπαντοῦν στὴ σφαῖρα τῆς φιλολογίας. Ἂν ἀπὸ τὸ κατὰ τὰ ἄλλα τόσο εὐσυνείδητο γράψιμο τοῦ βιβλίου ἔλειπε ὁ δημοσιογραφικὸς τόνος ποὺ ξεμυτίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εὔκολος καὶ ἐπιφανειακός, πρόχειρος καὶ ἐντυπωσιακός, τὸ ἔργο θὰ ἦταν καθ' ὅλα ἄρτιο καὶ δὲν θὰ παρουσίαζε παρὰ ἐλάχιστες ἐλλείψεις.

Ἐπίσης μιὰ τελευταία παρατήρησι, ψυχολογικῆς φύσεως αὐτή. Ὁ συγγραφεὺς θέλει ν' ἀποδώσῃ τὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἥρωός του, ὁ ὁποῖος ἐξετέθη παραπάνω ποιός εἶνε, στὴν ἀνάγνωσι κάποιας συγκλονιστικῆς ἱστορίας τοῦ ἀναγνωστικοῦ βιβλίου του, ὅταν ἀκόμα ἦταν μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν περιπέτεια μιᾶς οἰκογενείας ποὺ ταξειδεύει μὲ ἁμάξι μέσα στὰ χιόνια, χειμῶνα καιρό, καὶ ποὺ καταδιώκεται ἀπὸ μιὰ ἀγέλη πεινασμένων λύκων, ἀπ' τοὺς ὁποίους μόλις καὶ μετὰ βίας γλυτώνει, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἄφησε ὡς θῦμα τὸν δυστυχισμένο ὑπηρέτη. Ὁ συγγραφεὺς βρίσκει ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ προξένησε τέτοιο κλονισμὸ στὸ παιδί, ὥστε τοῦ ἀφήρεσε κάθε θάρρος καὶ κάθε τόλμη καὶ τὸ κατέστηκε ἀνίκανο γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Νομίζουμε ὅτι ὁ κ. Ἄργης ἀποδίδει ὑπερβολικὴ σημασία στὸ μεμονωμένο αὐτὸ ἐπεισόδιο καὶ ὅτι θάταν περισσότερο μέσα στὸ δίκηο ἂν παρέλειπε νὰ τὸ τονίση τόσο πολὺ στὴν περαιτέρω ἐξέλιξι. Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ βιβλίο του μᾶς ἱκανοποιεῖ πλήρως.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου εἶνε ἔργο τῆς Βερθας Σίχτ καὶ παριστάνει τὴν Βικτώρια Ἀκορμπόνα τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας της.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Μ. Κασανὸς καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρία Ριβὰνς ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὔχομαι βίον εὐτυχισμένον.

Δ. Ρ.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ

«ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

Ἐρωτικὲς ἐπιστολές, ἐρωτικὰ γνωμικά, ἐρωτικὰ ἐπεισόδια, ἐρωτικοὶ στίχοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

Α'.

Πολλοί ήγεμόνες με τὸ ὄνομα Χριστιανὸς ἐβασίλευσαν στὴ Δανιμαρκία καὶ στὴ Νορβηγία. Ὁ πιὸ ἔνδοξος ἀπ' ὅλους ὑπῆρξε ἀσφαλῶς ὁ Χριστιανὸς Δ', ὁ ὁποῖος βασίλευσε ἀπὸ τοῦ 1580 μέχρι τοῦ 1648 καὶ τὸν ὁποῖο ἐπονόμασαν δικαίως «Ἐφτὸκο Δ' τοῦ Βορρᾶ».

Ὁ Χριστιανὸς Δ' ἦταν γενναῖος στρατηγὸς καὶ περίφημος διπλωμάτης συγχρόνως. Ἐκέρδισε τὴ μάχη τοῦ Καλμὰρ ἐναντίον τῶν Σουηδῶν, τοὺς ὁποίους κατετρόπωσε κυριολεκτικῶς. Μὰ δὲν περιοριζόταν νὰ διοικῇ μονάχα τὸ στρατό του, κυβερνοῦσε ἐπίσης καὶ τὸ στόλο του.

Στὰ 1644 μάλιστα, σὲ μιὰ μάχη, μιὰ σφαῖρα τοῦ μπῆκε στὸ μάτι. Τὸ αἷμα χύθηκε ἄφθονο καὶ ὁ τραυματίας σωριάστηκε κάτω.

Κάποιος ἀξιωματικός τότε, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βρισκόντουσαν κοντά του, φώναξε:

— Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε!

Ἀμέσως ὁ Χριστιανὸς ἀνασηκώθηκε ὅπως μποροῦσε καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων του:

— Ὄχι, ὁ βασιλεὺς δὲν πέθανε καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κάνῃ τὸ καθῆκον του.

Ἔπειτα διέταξε τοὺς γιατρούς του νὰ ἐπιδέσουν γρήγορα τὴν πληγή του καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν ἀπέναντι στὴ γέφυρα, ὅπου παρέμεινε μέχρι τέλους τῆς ναυμαχίας, δίνοντας τὶς διαταγές του.

Ἡ δημοτικότης τοῦ Χριστιανοῦ Δ' ἦταν ἀπέραντη, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν ἐργατῶν, τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ναυτῶν. Ὁ γενναῖος αὐτὸς ἡγεμὼν ἦταν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ πολὺ οἰκονόμος. Παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα ὅλα τὰ ἔξοδα ποὺ γινότουσαν μέσα στὸ παλάτι του. Συγχρόνως ὅμως πλήρωνε πολὺ καλὰ τοὺς στρατιῶτες του καὶ τοὺς ναῦτες του.

Μά, ἂν ὁ Χριστιανὸς Δ' ὑπῆρξε ἕνας ἥρως, ὁ διάδοχός του Χριστιανὸς Ε' δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἠλίθιος. Θὰ εἶχε λησμονηθεῖ μάλιστα μέσα στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἂν ἡ ἱστορία του δὲν συνεδέετο στενὰ μὲ τὴν ἱστορία ἑνὸς περιφήμου τυχοδιώκτου, τοῦ Στρουενσέ, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια τῶν ἀντικαθιστοῦσε τόσο ἐπάνω στὸ θρόνο, ὅσο καὶ κοντὰ στὴ σύζυγό του!

Ὁ Χριστιανὸς Ε' ἀνέβηκε στὸ θρόνο σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν καὶ τὸν ἴδιο χρόνο παντρεύτηκε τὴν Καρολίνα-Ματθίλδη, ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου Γ', ἡ ὁποία δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ 15 της χρόνια. Ὅλος ὁ λαὸς τῆς Κοπεγχάγης πανηγύρισε τοὺς γάμους τους καὶ προσέφερε στοὺς νεονύμφους πλούσια δῶρα.

Ἡ Καρολίνα-Ματθίλδη ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία, ἀξιαγάπητη, πνευματώδης, γλυκειὰ καὶ καλή. Ὁ Χριστιανὸς Ε' τὴν ἀγαποῦσε στὴν ἀρχὴ ἐξαιρετικά, ἐκείνη πάλι ἀναπαποκρινόταν στὸ αἴσθημά του καὶ ἔτσι ὁ μὴν τοῦ μέλιτος τῶν δύο συζύγων ὑπῆρξε πραγματικὰ θεῖος.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἡ νεαρὰ βασίλισσα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγόρι, τὸν κατόπιν βασιλέα τῆς Δανίας Φρειδερίκο ΣΤ', κι' ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους δώδεκα μῆνες κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα παιδί.

Μὰ στὸ διάστημα αὐτό, ἡ τυφερότης τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὴ γυναίκα του εἶχε λιγοστέψει κάπως. Δὲν εὐχαριστιόταν πειὰ ὅπως ἄλλοτε κοντά της. Συγχρόνως κι' αὐτή, συνεπείᾳ τῶν τοκετῶν της, εἶχε ἀνάγκη μεγάλης ἀναπαύσεως.

Ἔτσι, ὁ βασιλεὺς εἶχε ἀρχίσει νὰ

Ὅλος ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης πανηγύρισε στοὺς γάμους τους καὶ τοὺς προσέφερε δῶρα...

πλήττῃ... Ἕνα πρωῒ μάλιστα, καθὼς κουβέντιαζε μὲ τὸν πρωθυπουργό του κόμητα ντὲ Μπέρνστορφ, τοῦ μίλησε καὶ γιὰ τὴν πλῆξι ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπέφερε.

— Ἡ Μεγαλειότης σας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τῆς δώσω μιὰ συμβουλή; ρώτησε ὁ κόμης ντὲ Μπέρνστορφ. Θέλετε νὰ τῆς ὑποδείξω ἕναν τρόπο νὰ πάψῃ νὰ πλήττῃ;

— Βέβαια! ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ βασιλεύς. Μιλῆστε γρήγορα, κύριε κόμη.

— Ἂς πάει ἡ Μεγαλειότης νὰ ξεσκάσῃ λίγο! εἶπε ὁ πρωθυπουργός.

— Πῶς; ἔκανε ὁ βασιλεύς. Νὰ ξεσκάσω;... Καὶ ποῦ νὰ πάω νὰ ξεσκάσω;

— Σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη... Στὴ Γερμανία, στὴν Ὁλλανδία, στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία... Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ εἶνε ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ πνεῦμα σας...

— Ἀγαπητέ μου κόμη, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ βασιλεύς, βρίσκω τὴν ἰδέα σου περίφημη... Ναί, θὰ διασκεδάσω πολὺ μὲ τὸ ταξεῖδι αὐτό! Κι' ἔπειτα θὰ μορφωθῶ...

— Ναί...

— Πρέπει πράγματι, ἐξακολούθησε ὁ Χριστιανός, ἕνας βασιλεὺς νὰ βλέπῃ ἄλλους λαοὺς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό του καὶ ἄλλες Αὐλὲς ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική του.

— Βέβαια...

— Μπέρνστορφ, φίλε μου, κάνε λαμπρή, ὅπως ὁ σύζυγός της, τὴν ἔμπνευσι τοῦ πρωθυπουργοῦ του... Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ συζύγου της τὴν ἐλύπησε πολύ, μὰ ἔκρυψε τὸν πόνο της γιὰ νὰ μὴ μεγαλώσῃ τὴ μυστικὴ χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὸ ἡ πεθερά της βασιλομήτωρ Τζουλιάνα, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἐχώνευε καθόλου.

Ὁ Χριστιανὸς ἐγκατέλειψε τὴν Κοπεγχάγη κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1768 καὶ διευθύνθηκε ἐν πρώτοις πρὸς τὴν Ὁλλανδία. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, ἡ ἀκολουθία ποὺ τὸν συνώδευε ἦταν σχετικῶς μικρή. Καμιὰ εἰκοσαριὰ πρόσωπα μόνο. Μεταξὺ αὐτῶν, ἦταν καὶ ὁ γιατρὸς Στρουενσέ.

Ὁ Στρουενσὲ ἦταν πολὺ μορφωμένος, πολὺ ἐπιτήδειος, πολὺ ὡραῖος καὶ πολὺ λεπτὸς στοὺς τρόπους. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν, ἦταν τρομερὰ φιλόζωος καὶ ἀπληστος γιὰ ἀπολαύσεις.

Ὁ βασιλεὺς εὕρισκε ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη στὴ συναναστροφή του, τοῦ ἄρεσε νὰ κουβεντιάζῃ μαζύ του καὶ νὰ τὸν ρωτάῃ γιὰ χίλια δυὸ ζητήματα.

Ἔτσι, ὁ βασιλεὺς κι' ὁ γιατρός του εἶχαν γίνει τόσο ἀχώριστοι, ὥστε ὁ πρῶτος δὲν εὕρισκε ποτὲ εὐχαρίστησι ἄμα δὲν ἦταν κι' ὁ δεύτερος κοντά του. Χάρις μάλιστα στὴ μόρφωσι καὶ στὴν ἀντίληψι τοῦ Στρουενσέ, ὁ Χριστιανός, ὅπου κι' ἂν πήγαινε, κατώρθωνε νὰ παρουσιάζεται κι' ὁ ἴδιος ὡς μορφωμένος.

***

Κατὰ τὸ ταξεῖδι του στὴν Εὐρώπη, ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας διασκέδασε ἐξαιρετικὰ καὶ ξέπληξε μὲ τὸ παραπάνω... Εἶχε καὶ πολλὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες μὲ διάφορες ὡραῖες κυρίες τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ ἐντελῶς τὴ δυστυχισμένη σύζυγό του. Ὅταν μάλιστα ξανάγύρισε στὴν πρωτεύουσά του, καθὼς εἶχε συνηθίσει στὴ ζωὴ αὐτή, συνέγισε τὰ εἰδύλλιά του μὲ διάφορες κυρίες τῆς Αὐλῆς του.

Ἔτσι εἶχε ἀπομακρυνθεῖ τελείως ἀπὸ τὴ σύζυγό του, τὴν ἔβλεπε σπανιώτατα καί, ὅταν τὴ συναντοῦσε κατὰ τύχην στοὺς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων, τῆς μιλοῦσε ὅπως θὰ μιλοῦσε σὲ μιὰ ξένη.

Πληγωμένη ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ αὐτὴ τοῦ συζύγου της, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ διαγωγὴ τῆς πεθερᾶς της, ἡ ὁποία δὲν τῆς ἔκρυβε τώρα τὴν ἀποστροφή της, ἡ νεαρὰ βασίλισσα εἶχε κλειστεῖ μέσα στὰ διαμερίσματά της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔβγαινε σχεδὸν καθόλου...

Καθισμένη κοντὰ στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ της, περνοῦσε ὁλόκληρες ἡμέρες κλαίγοντας...

Ἐννοεῖται δυσπιστία πρὸς ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ ἡ διαφθορὰ θλίψις κάνει δύσπιστες καὶ τὶς πιὸ γλυκειὲς ψυχές.

Ἡ μόνη της συντροφιὰ ἦταν μιὰ νεαρὰ Ἀγγλίς, ὀνομαζομένη Ἄννα Χάρτβελλ, τὴν ὁποία εἶχε φέρει μαζύ της ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ στὴν ἀγάπη τῆς ὁποίας μποροῦσε νὰ ὑπολογίζῃ.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1770, ἡ βασίλισσα Καρολίνα βρισκόταν μόνη, ὅπως συνήθως, μαζὺ μὲ τὴ μίς Χάρτβελλ, στὸ διαμέρισμά της τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Χριστιανμπόργκ, ὅταν ἔξαφνα ἕνας ὑπηρέτης τῆς ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Στρουενσὲ ζητοῦσε ὡς χάρι μιὰ ὁλιγόστιγμη ἀκρόασι κοντά της.

Ὁ Στρουενσὲ τώρα, ἐκτὸς τοῦ τίτλου τοῦ «πρώτου γιατροῦ τοῦ βασιλέως», εἶχε καὶ τὸν τίτλο τοῦ «ἀναγνώστου» του, μολονότι ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γιὰ τὴ μελέτη.

Ἡ βασίλισσα Καρολίνα δὲν εἶχε μιλήσει ποτὲ ὡς τότε στὸ γιατρὸ Στρουενσὲ καὶ ἐννοιοῦθε μάλιστα μιὰ ἔμφυτη ἀντιπάθεια ἀπέναντί του. Γι' αὐτό, ἡ πρώτη της ἀπόφασις ἦταν νὰ μὴν τὸν δεχτῇ σὲ ἀκρόασι...

Μὰ ἡ μίς Χάρτβελλ τὴ συμβούλεψε τότε νὰ τὸν δεχτῇ καὶ ὑποχώρησε στὴν παράκλησί της...

Ἦταν φρόνιμο νὰ μάθῃ τουλάχιστον τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ ὁ κύριος Στρουενσέ.

Ἔτσι, ὁ γιατρὸς τοῦ βασιλέως ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ δεκτὸς στὰ διαμερίσματα τῆς βασιλίσσης.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΘΝΙΚΕΣ... ΜΥΡΩΔΙΕΣ

Κατὰ τὸν Ἄγγλο μυθιστοριογράφο Κίπλιγκ, κάθε χώρα τοῦ κόσμου ἔχει τὴν ἰδιαίτερη χαρακτηριστικὴ μυρωδιά της. Στὴν Κίνα λ. χ. μυρίζει πάντα μούχλα καὶ ἀκαθαρσία. Στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς αἰσθάνεται κανεὶς τὴ μυρωδιὰ τῆς σαπίλας. Στὴν Ἀραβία ἐπικρατεῖ ἡ μυρωδιὰ τοῦ ξυνισμένου βουτύρου. Στὴν Ἰαπωνία μυρίζει μπαχαρικά, κανέλλα, πιπέρι κλπ. Στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο αἰσθάνεται κανεὶς τὴ μυρωδιὰ φρούτων. Στὴ Δυτικὴ Ἀγγλία ὑπάρχει ἡ μυρωδιὰ τοῦ ρετσινιοῦ. Στὸ Παρίσι ἐπικρατεῖ μιὰ δυσωδία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐλλειψι καθαριότητος. Τέλος, στὰ νησάκια τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου αἰσθάνεται κανεὶς διακῶς τὴ μυρωδιὰ τῶν ρόδων.

Πῶς νὰ μυρίζῃ ἄραγε ἡ Ἑλλάς;

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΝΘΕΤΩΝ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ... ΜΑΣΗΜΑ

Ὅταν ὁ «Δὸν Ζουὰν», τὸ περίφημο μελόδραμα τοῦ Μόζαρτ, παραστάθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βιέννη, οἱ Βιεννέζοι ποὺ τὸ ἄκουσαν κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθουσιάστηκαν ἀπ' αὐτό.

Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσὴφ Β', ὁ ὁποῖος συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς κατὰ λέξι:

— Αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια τῶν ὑπηκόων μου!

Τότε ὁ Μόζαρτ ποὺ τὸ ἄκουσε αὐτὸ πρόσθεσε:

— Ἂς τοὺς δώσουμε λοιπὸν καιρὸ νὰ τὸ μασήσουν!...

Καὶ εἶχε δίκηο ὁ Μόζαρτ, γιατὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια τὸ ἔργο του παραστάθηκε πάλι, οἱ κάτοικοι τῆς Βιέννης ἀπεθέωσαν καὶ τὸ ἔργο καὶ τὸν συνθέτη του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Πῶς ἄρχισε τὴν καρριέρα του ὁ Φεϋντώ. Ὁ ἑπταετὴς θεατρικὸς συγγραφεύς. Ἡ Κάρμεν Σύλβα καὶ ἡ μικρὴ μαθήτρια. Τὸ παράσημο τοῦ Κλαρετί... Πῶς τὴν ἔσκασε ὁ Ντερουλέντ στὸν ὑπουργό. Ἡ ἀφηρημάδα ἑνὸς σοφοῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ περίφημος Γάλλος κωμωδιογράφος Φεϋντὼ διηγεῖται στὰ Ἀπομνημονεύματά του τὰ παρακάτω σχετικῶς μὲ τὰ πρῶτα του βήματα στὴ φιλολογία:

«Ὅταν ἤμουν ἀκόμα παιδάκι, ἡλικίας ἕξη-ἑφτὰ χρόνων, ἕνα βράδυ, οἱ γονεῖς μου μὲ πῆραν μαζύ τους καὶ μὲ πῆγαν στὸ θέατρο. Ὅταν γύρισα ἀπὸ τὴν παράστασι, εἶχα προσβληθεῖ κιόλας ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ γραψίματος, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο, ἀλλοίμονο, νὰ γιατρευτῇ ποτέ. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι καὶ τὴν ἐπομένη, μόλις ξημέρωσε, κάθησα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα μου κι' ἄρχισα νὰ γράφω.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; μὲ ρώτησε ξαφνικὰ ὁ πατέρας μου.

— Γράφω... ἕνα θεατρικὸ ἔργο! τοῦ ἀπάντησα ἀποφασιστικά.

»Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ κόλπο μου ἔπιασε, γιατὶ ὁ πατέρας μου καταληφθεὶς ἀπὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν πρώϊμη καλλιτεχνική μου ἐκδήλωσι τοῦ γυιοῦ του, ἔδωσε διαταγὴ στὴν παιδαγωγό μου νὰ μ' ἀφήσῃ ἐλεύθερο ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

»Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ἤμουν ἀδιάθεστος ἢ ποὺ βαριόμουν νὰ διαβάσω, καθόμουν μπροστὰ στὸ γραφεῖο, ὅπου ἔκανα πὼς ἔγραφα, κι' ἔτσι, γλύτωνα ἀπὸ τὸ μάθημα!»

***

Ἡ Κάρμεν Σόλβα, ἡ περίφημη βασίλισσα τῆς Ρουμανίας καὶ ὀνομαστὴ ποιήτρια, πῆγε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σχολεῖο ἑνὸς χωριοῦ ντυμένη σὰν ἁπλὴ χωριάτισσα.

Ἡ δασκάλα, ἡ ὁποία δὲν ἤξερε ποιὰ ἀκριβῶς ἦταν ἡ ἐπισκέπτρια της, ἀλλὰ μάντευε πὼς θάταν κάμμιὰ μεγάλη κυρία, τὴν ὑποδέχτηκε πρόθυμα καὶ θέλησε νὰ τῆς δείξῃ τὶς προόδους τῶν μαθητριῶν της.

Ἡ βασίλισσα, ἀφοῦ τοὺς ἀπηύθυνε μερικὲς ἐρωτήσεις καὶ ἔμεινε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις των, ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ προτοῦ φύγει, παρατήρησε σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα κορίτσι φτωχικὰ ντυμένο ποὺ διάβαζε μὲ προσοχὴ ἕνα βιβλίο. Εἶχε ἀφοσιωθεῖ τόσο πολὺ στὴν ἀνάγνωσι, ὥστε δὲν ἐπρόσεχε καθόλου τί γινόταν γύρω της.

Ἡ βασίλισσα παραξενεύτηκε γιὰ τὴ σιωπή της καὶ ρώτησε τὴ δασκάλα ἂν ἦταν κωφάλαλη.

Ἡ Κάρμεν Σύλβα

Μετὰ τὴ λῆξι τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου 1870-1871, ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμε εἰδικὰ παράσημα σ' ὅσους εἶχαν λάβει μέρος στὸν πόλεμο καὶ εἶχαν ὑποβάλει σχετικὲς αἰτήσεις.

Ὁ Κλαρετί ὅμως, ὁ γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφεύς, ἂν καὶ εἶχε συμμετάσχει στὴν ὑπεράσπισι τοῦ Παρισιοῦ κατὰ τῶν Γερμανῶν, δὲν εἶχε κάμει αἴτησι καὶ δὲν εἶχε πάρει παράσημο.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ φίλος του ποιητὴς Πὼλ Ντερουλέντ παρουσιάστηκε στὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ παράσημο ἀπονέμεται σὲ κάθε ἀγωνιστὴ τοῦ τελευταίου πολέμου, ἀρκεῖ νὰ προσέφερε ἀναμφισβήτητες ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα;

— Βέβαια...

— Εἶνε ἀρκετὴ γι' αὐτὸ ἡ προφορικὴ βεβαίωσις δυὸ προσώπων;

— Μάλιστα...

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω κι' ἐγώ. Ἀριπὸν ὁ Ζυλ Κλαρετί, ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, δὲν ἀγωνίστηκε κι' αὐτὸς στὴν πολιορκία τοῦ Παρισιοῦ;

— Ἀναμφιβόλως...

— Τότε ἡ μαρτυρία σας τὴν ὁποία ἐπικαλοῦμαι μαζὺ μὲ τὴ δική μου ἀρκοῦν. Σᾶς ζητῶ γιὰ τὸν Ζυλ Κλαρετὶ τὸ παράσημο τῆς ἀνδρείας ποὺ τοῦ ἀξίζει...

Καὶ ὁ ὑπουργός, θέλοντας καὶ μὴ τὸ ἔδωσε.

***

Γιὰ τὸν διάσημο Ὁλλανδὸ σοφὸ Φὰν Ντὲρ Βάλς, ὁ ὁποῖος εἶχε τιμηθεῖ καὶ μὲ τὸ παγκόσμιο βραβεῖο Νόμπελ, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο:

Μιὰ φορὰ δίνοταν στ' ἀνάκτορα ἐπίσημο γεῦμα, στὸ ὁποῖο οἱ βασιλεῖς τῆς Ὁλλανδίας, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπροκάλεσαν κι' αὐτόν. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος οἱ συνδαιτημόνες παρατήρησαν ὅτι ὁ σοφὸς φαινόταν βυθισμένος σὲ κάποια ἐπίμονη σκέψι.

Ἔξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Φὰν Ντὲρ Βὰλς μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἔσπρωξε ἀπὸ μπρός του τὸ πιάτο πρὸς τὸ μέρος τῆς διπλανῆς του κυρίας καὶ, βγάζοντας τὸ μολύβι του, ἄρχισε νὰ χαράσσῃ ἀπάνω στὸ τραπεζομάντηλο ἀριθμοὺς καὶ σχέδια...

Ἔμεινε ἔτσι ἀπορροφημένος γιὰ κάμποσα λεπτὰ χωρὶς νὰ δίνῃ σημασία οὔτε στὴν ἀγανάκτησι τῆς παρακαθημένης του, οὔτε στὰ χαμόγελα τῶν ἄλλων γειτόνων του.

Στὸ τέλος ἔγραψε μὲ μεγάλα στοιχεῖα ἕναν πολυψήφιο ἀριθμὸ καὶ δείχνοντάς τον μὲ τὸ δάχτυλό του στὴν κατάπληκτη κυρία, τῆς εἶπε:

— Καὶ τώρα ἂς ἔρθουν νὰ μοῦ ποῦν ὅτι ὑπάρχει καλύτερη λύσι σ' αὐτὸ τὸ ἀλγεβρικὸ πρόβλημα!

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

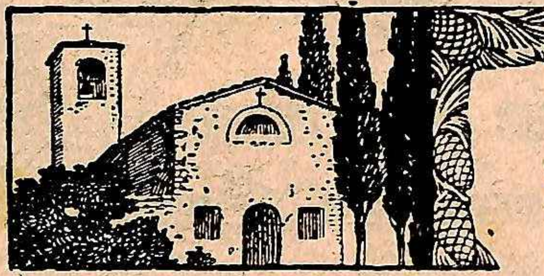

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Ἀληθινὴ ἱστορία)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Μόλις ὁ Λουΐτζι ἀντίκρυσε τὸ σκυθρωπὸ καὶ λυπημένο πρόσωπο τοῦ ὑπηρέτη του, ξαφνιάστηκε.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Τί τρομερὸ μαντᾶτο θ' ἄκουγε;

Ἦσαν λοιπὸν ἀληθινὰ τὰ ἀπαίσια προαισθήματά του;

Ὁ ὑπηρέτης στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου χωρὶς νὰ μιλάη, μὲ τὸ βλέμμα χαμηλωμένο.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε γεμᾶτος ἀγωνία ὁ Λουΐτζι.

Μὰ ὁ ὑπηρέτης δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του. Δὲν σήκωνε τὰ βλέμματά του στὸν κύριό του.

— Λοιπόν; ξαναρώτησε ὁ Λουΐτζι.

— Κύριε... τραύλισε ὁ ὑπηρέτης.

— Λέγε, ἐπὶ τέλους, τί τρέχει. Μίλησε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Δὲν τολμῶ, κύριέ μου, δὲν ἔχω τὴ δύναμι...

— Μίλησε, σὲ διατάζω! Πές μου τί τρέχει;

— Συμβαίνει κάτι τὸ τρομερό, κύριέ μου, κάτι τὸ ἀφάνταστο...

— Νὰ τὸ ἀκούσω...

— Ὤ, κύριέ μου, θὰ σοῦ σπαράξη τὴν καρδιὰ τὸ νέο αὐτό!

Ὁ Λουΐτζι ἔφριξε. Τὸ μυαλό του πῆγε στὴ δόνα Κιάρα.

— Ἐμπρός, λέγε ἀμέσως, εἶπε ἀπότομα στὸν ὑπηρέτη του. Ὅ,τι κι' ἂν συμβαίνει, θέλω νὰ τὸ μάθω.

— Ἡ δόνα Κιάρα Σακραμπέλι, κύριε...

— Ἡ δόνα Κιάρα παντρεύτηκε χθὲς τὸ βράδυ τὸν ἄρχοντα Μπενίτο, τὸ ξέρω, αὐτὸ εἶνε;

— Ὄχι, κύριε. Ἡ δόνα Κιάρα, ἡ ὡραία κόρη τοῦ ἄρχοντα Σακραμπέλι, δὲν βρίσκεται πειὰ στὸν κόσμο αὐτό...

— Τί θὲς νὰ πῆς; φώναξε μὲ φωνὴ βραχνὴ ὁ Λουΐτζι.

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύση τὴν ψυχή της, κύριε! Ἡ ὡραία ἀρχοντοποῦλα πέταξε κοντὰ στοὺς ἀγγέλους!

— Πέθανε! οὔρλιαξε τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Λουΐτζι.

— Ναί, κύριε.

— Δὲν εἶνε δυνατόν. Ὄχι, ὄχι, κάποιο λάθος ἔχει γίνει. Σοῦ εἶπαν ψέμματα... Ποιός σοῦ ἔδωσε τὴν πληροφορία αὐτή;

— Ὁ κωδωνοκρούστης τῆς ἐκκλησίας μας, κύριε.

— Σ' ἐγέλασε!

— Δὲν τὸ πιστεύω, κύριέ μου. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε χτυποῦν νεκρικὰ ἡ καμπάνες.

— Ἡ δόνα Κιάρα πέθανε!... Ἔτσι ξαφνικά; Μέσα σὲ μιὰ νύχτα, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου της!... Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ!... Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό... Θὰ τὸ διέδωσαν σκόπιμα, μόλις ἔμαθαν πὼς ἐδραπέτευσα. Ἐκτὸς ἄν... Ἐκτὸς ἂν τὴν σκότωσαν! Θεέ μου! Θεέ μου!... Ἡ δόνα Κιάρα νεκρή! Τὴν ἐδολοφόνησαν οἱ ἄθλιοι ἢ δηλητηριάστηκε γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ ντροπὴ καὶ τὴν ἀηδία τοῦ γάμου της;... Κιάρα, ἀγάπη μου, λατρευτή μου Κιάρα, γιατί νὰ τὸ κάνης αὐτό;

Ὁ Λουΐτζι βημάτιζε πάνω-κάτω σὰν τρελλός, μιλῶντας μόνος του καὶ χειρονομῶντας.

Τί τὴν ἤθελε πειὰ τὴ ζωή, ἂν ἡ ἀγαπημένη του πέθανε;

Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ἔπρεπε νὰ ρωτήση καὶ νὰ μάθη πῶς συνέβη τὸ τρομερὸ αὐτὸ κακό... Νὰ βγῆ ὁ ἴδιος ἔξω καὶ νὰ τρέξη στὸ μέγαρο τοῦ Μπενίτο θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα. Ὄχι, καλύτερα νἄστελνε τὸν ὑπηρέτη του.

— Τρέξε, τοῦ εἶπε. Ἡ ζωή μου, ἡ ἡσυχία μου, ἡ εὐτυχία μου κρέμουνται ἀπὸ τὰ χέρια σου. Πήγαινε νὰ μάθης ἂν ἡ θλιβερὴ αὐτὴ εἴδησις εἶνε ἀληθινή. Πετάξου γρήγορα, σὰν τὸ πουλί. Θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσης μετρῶντας μ' ἀγωνία τὰ δευτερόλεπτα. Πήγαινε...

Ὁ ὑπηρέτης κατέβηκε γρήγορα κάτω καὶ τράβηξε πρὸς τὸν πύργο τοῦ Σακραμπέλι ποὺ ἦταν πιὸ κοντά. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, εἶδε ἀσυνήθιστη κίνησι. Ὅλοι ἦσαν ἄνω-κάτω. Ὑπηρέτες καὶ σωματοφύλακες τρέχανε σὰν τρελλοὶ δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Φόσκαρι μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου κι' ἄρχισε νὰ ρωτάη πῶς συνέβη ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ συμφορά.

Μὰ δὲν ἤξερε κανεὶς τίποτα περισσότερο ἀπ' τὸ ὅτι ἡ δόνα Κιάρα βρέθηκε τὸ πρωὶ νεκρὴ στὸ κρεββάτι της.

Ἀπὸ τί πέθανε; Ἀπ' τὴ βαθειὰ λύπη της, ἔλεγαν ὅλοι, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ πιθανόν. Ὑποψιάστηκαν στὴν ἀρχὴ πὼς αὐτοκτόνησε. Μὰ ὄχι. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐξέτασαν, νεκρὴ πειά, βεβαίωσαν πὼς ὁ θάνατός της ἦταν φυσικός.

Στὸ μέγαρο τοῦ Μπενίτο ἐπικρατοῦσε ἡ ἴδια ἀναστάτωσις. Εἶχε τρέξει ἐκεῖ ὁ πατέρας τῆς Κιάρας κλαίγοντας καὶ θρηνῶντας, ὁ θεῖος της πάτερ Πατούφαστος, ἡ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, ἡ γρηὰ τροφός της...

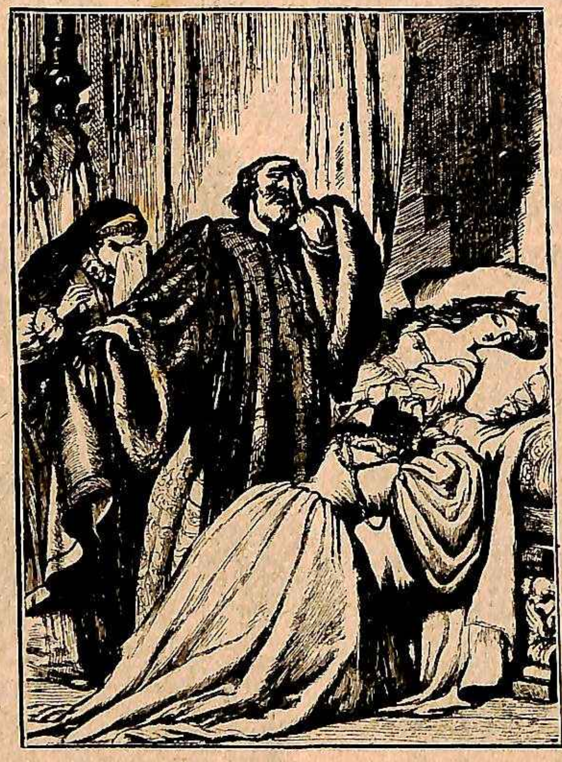

Ἔκλαιγαν ἀπελπισμένα πλάϊ στὸ νυφικὸ κρεββάτι τῆς Κιάρας, ποὖχε γίνει τώρα νεκροκρέββατό της...

Ἔκλαιγαν ὅλοι ἀπελπισμένα, πλάϊ στὸ νυφικὸ κρεββάτι τῆς Κιάρας, ποὖχε γίνει τώρα νεκροκρέββατό της!

Φτωχὴ ἀρχοντοποῦλα!... Ἄμοιρη Κιάρα!... Ξαπλωμένη στὸ πολυτελέστατο κρεββάτι της φαίνεται σὰν νὰ κοιμᾶται. Δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανένας πὼς εἶνε νεκρή.

Τὰ πλούσια μαλλιά της εἶνε χυμένα γύρω στὸ πρόσωπό της, ποὺ λάμπει ἀκόμα ἀπὸ ὠμορφιά, ποὖναι δροσερὸ σὰν νὰ πρόκειται νὰ ξυπνήσῃ.

Ἡ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της τῆς φιλοῦν τὰ χέρια καὶ κλαῖνε, κλαῖνε. Ὁ θεῖος της, ὁ πάτερ Πατούφαστος, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήση τοὺς λυγμούς του.

Ὁ ἄρχων Μπενίτο εἶνε σκοτεινός, σκυθρωπός, βαρειὰ συννεφιασμένος. ἔχασε τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε χωρὶς ν' ἀγγίξη ἀπάνω της, χωρὶς νὰ τῆς πάρη οὔτε ἕνα φίλημα.

Τὸν τυραννεῖ τώρα τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τῆς ὡραίας ἀρχοντοποῦλας.

Πῶς πέθανε ἔτσι; Πεθαίνει λοιπὸν κανένας ἀπὸ τὴ θλῖψι του; Τὸ πρᾶγμα τοῦ φαίνεται παράδοξο, ἀπίστευτο, ἀλλόκοτο...

Πῆρε ἰδιαιτέρως τὸ γιατρό του καὶ τὸν ὑπέβαλε σ' ἀνάκρισι:

— Εἶσαι βέβαιος, Ἀντώνιο, ὅτι ἡ δόνα Κάρα δὲν αὐτοκτόνησε; Τὴν ἐξέτασες καλά; Εἶδες τὸ πτῶμα της;

— Ναί, ἄρχοντα, ἡ δόνα Κιάρα πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

— Κι' ἂν πῆρε δηλητήριο, Ἀντώνιο;

— Τὰ δηλητήρια ἀφίνουν σημάδια, ἄρχοντα.

— Κι' ἂν πῆρε κανένα ἄγνωστο σὲ σένα δηλητήριο;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἄρχοντά μου. Ποῦ θὰ τὄβρισκε τὸ δηλητήριο, ἡ ἀρχοντοποῦλα;

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... Ὅλα τὰ ὑποψιάζουμαι. Θέλω νὰ μάθω. Δὲν πεθαίνει ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα μιὰ νέα κόρη.

— Πεθαίνει, κύριε. Πεθαίνει ἀπό...

— Ἀπὸ τί;

— Πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἄρχοντά μου; Ἀπὸ ψυχικὲς θλίψεις, ἀπὸ μεγάλη συγκίνησι, ἀπὸ δυνατὴ ἀπελπισία...

Ὁ ἄρχων Μπενῖτο κατσούφιασε.

— Ἄκου, Ἀντώνιο, εἶπε κατόπιν στὸ γιατρό του. Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια. Τὸ πτῶμα τῆς γυναίκας μου μοῦ ἀνήκει. Θ' ἀναλάβης λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσης τὴν αἰτία τοῦ θανάτου της.

— Πῶς, ἄρχοντά μου;

— Θὰ σχίσης τὸ πτῶμα. Θὰ ἐξετάσης τὰ σπλάχνα. Καὶ θὰ μοῦ πῆς.

Ὁ γιατρὸς ἔφριξε.

Ἦταν βέβαιος πὼς ἡ Κιάρα πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Γιατί νὰ κομματιάση τὸ ὡραῖο της κορμί;

— Τί σκέφτεσαι, Ἀντώνιο; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Μπενῖτο.

— Τίποτε, ἄρχοντα.

— Θὰ κάμης ὅπως σοῦ εἶπα. Σὲ διατάζω.

— Θὰ τὸ κάμω, ἄρχοντα.

— Ἀπόψε κιόλας. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα. Θὰ εἴμαστε οἱ δυό μας στὸ νεκρικὸ θάλαμο. Ἑτοίμασε τὰ ἐργαλεῖα σου...

— Μάλιστα, κύριε.

— Θέλω νὰ μάθω, νὰ πεισθῶ, νὰ ἡσυχάσω. Ὁ ἄρχων Σακραμπέλι δὲν θὰ μάθη τίποτε. Θὰ καρφώσουμε κατόπιν τὸ φέρετρο καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθη τίποτε... Λοιπὸν ἀπόψε...

— Ἀπόψε. (Ἀκολουθεῖ).

ΤΙ ΜΗΧΑΝΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΑΙ

ΠΑΙΔΙΑ, ΒΟΗΘΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΚΛΕΠΤΩΝ

Ἡ λωποδύτριες μὲ τὰ παιδάκια. Ἡ κλέφτρα τῶν παιδικῶν ἁμαξιῶν. Μιὰ πρωτότυπη ἐπιχείρησις. Τὸ «παιδάκι τῆς γειτόνισσας». Ἡ λωποδύτριες τῶν μαγαζιῶν μὲ τὰ μωρά. Τὸ μεγαλοφυὲς κόλπο μιᾶς λωποδυτρίας. Μέσα στὸ τράμ. Πῶς τὴν ἔπαθε ἕνας εὐγενὴς κύριος. Ὁ κομψὸς κύριος ποὺ ἤθελε ν' ἀγοράση δαχτυλίδι γιὰ τὴ σύζυγό του. Τὰ κλάμματα τοῦ μωροῦ. Πῶς ἔγιναν ἄφαντα τὰ δαχτυλίδια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀναρίθμητοι εἶνε οἱ τρόποι καὶ ἀνεξάντλητες ἡ πονηρίες ποὺ ἐπινοοῦν οἱ λωποδύτες γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους. Σὲ πολλὲς μάλιστα μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουν ἐξ ἐπαγγέλματος λωποδύτριες, ἡ ὁποῖες συνηθίζουν νὰ παίρνουν μαζύ τους μωρὰ παιδάκια γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους πιὸ ἀνενόχλητες καὶ χωρὶς νὰ προκαλοῦν ὑποψίες. Ἔτσι, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας Ἄγγλος ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐντεταλμένος μὲ τὴν ἐπίβλεψι ἑνὸς μεγάλου παιδικοῦ νοσοκομείου τοῦ Λονδίνου, παρετήρησε μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία, μ' ἕνα μωρὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της, ἔκοβε βόλτες στὸ μεγάλο διάδρομο τοῦ νοσοκομείου. Ἐκεῖ ἦσαν ἀφημένα ὅλα τὰ ἁμαξάκια τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν πάει ἡ μητέρες τους στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τὰ δοῦν οἱ γιατροί. Ἐπειδὴ οἱ τρόποι τῆς γυναίκας αὐτῆς τοῦ φάνηκαν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὕποπτοι, ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ἐπιτηροῦσε καὶ πρόσεχε μήπως ἁρπάξει καμμιὰ κουβερτίτσα ἢ κανένα ἄλλο ἀντικείμενο ἀπὸ τὰ ἁμαξάκια.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, μιὰ ἄλλη γυναῖκα κατέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ ἐπάνω διαμερίσματα τοῦ νοσοκομείου. Τότε ἡ πρώτη τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε:

— Περιμένει ἀκόμα πολὺς κόσμος ἐπάνω;

— Ἄχ, ναί, τῆς ἀπάντησε ἡ ἄλλη, ἡ αἴθουσα ἀναμονῆς εἶνε γεμάτη. Δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ ξεμπέρδεψα γρήγορα.

— Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ξεμπερδέψει, ξαναεῖπε ἡ πρώτη, ἀλλὰ τὸ παιδί μου κλαίει ὅταν βρίσκεται μέσα σὲ πολὺ κόσμο καὶ γι' αὐτὸ θὰ περιμένω ἀκόμα λίγο ἐδῶ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε κατέβει ἀπὸ πάνω, ἔβαλε τὸ παιδί της στὸ ἁμαξάκι του, τὸ ταχτοποίησε καὶ ἔφυγε. Μόλις ὅμως ἐβγῆκε ἔξω, ἡ ἄλλη γυναῖκα ποὺ περ'μενε, ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω της, ἔτρεξε πρὸς τὸ ὡραιότερο καὶ πολυτελέστερο ἁμαξάκι, ἔβαλε τὸ παιδί της μέσα καὶ ἔφυγε κι' αὐτή...

— Ἄ! σκέφθηκε τότε ὁ ἀστυνομικός, ἔτσι ἔχουν λοιπὸν τὰ πράγματα!

Παρακολούθησε λοιπὸν τὴ λωποδύτρια ὥς τὸ σπίτι της κι' ἐκεῖ ἀνακάλυψε ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιτηδειότερες κλέπτριες τοῦ Λονδίνου, τῆς ὁποίας ἡ ἀποκλειστικὴ ἰδιότης ἦταν νὰ κλέβη παιδικὰ ἁμαξάκια. Στὸ σπίτι της βρέθηκαν ἀρκετὰ κλεμμένα ἁμαξάκια, ὅταν δὲ τὴν συνέλαβαν, ἡ ἐπιτηδεία λωποδύτρια ὡμολόγησε ὅτι, κατὰ τοὺς τελευταίους δυὸ μῆνες, εἶχε κλέψει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τριάντα ὀχτὼ παιδικὰ ἁμαξάκια! Τὸ παιδάκι ποὺ ἔπαιρνε μαζύ της κατὰ τὶς λωποδυτικές της ἐπιχειρήσεις δὲν ἦταν δικό της, ἀλλὰ μιᾶς γειτόνισσάς της. Τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ γειτόνισσά της μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ πεθαμένο παιδάκι της καὶ πὼς ἤθελε νὰ τὸ ἔχῃ λίγες ὧρες μαζύ της, γιὰ νὰ ξεγελάη τὸν πόνο της. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι τὸ παιδί — χρησίμευε ὡς ἀκούσιος συνένοχος μιᾶς λωποδυτρίας, τὸ ἔδινε πρόθυμα, στὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἡ κλέφτρα ἐγέμιζε τὸ μωρό της μὲ κάθε λογῆς δῶρα.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα «τρὺκ» τῶν λωποδυτριῶν εἶνε τὸ νὰ πηγαίνουν στὰ μαγαζιὰ κρατῶντας στὰ χέρια τους μωρὰ παιδάκια κι' ἐκεῖ νὰ κλέβουν καὶ νὰ χώνουν κάθε λογῆς μικροπράγματα κάτω ἀπὸ τὰ φουστανάκια τῶν παιδιῶν. Ἡ μέθοδος ὅμως αὐτὴ εἶνε γνωστὴ καὶ ριψοκίνδυνη καὶ γι' αὐτὸ ἡ πεπειραμένες λωποδύτριες δὲν τὴ χρησιμοποιοῦν.

Ἐπίσης, χάρις στὴ χρησιμοποίησι ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ ἐπέτυχε μιὰ μεγαλοφυὴς πραγματι λωποδυσία, ἡ ὁποία ἔγινε, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, στὴ Δρέσδη. Μιὰ μέρα, μέσα στὸ κεντρικὸ τρὰμ τῆς πόλεως, δίπλα σ' ἕναν ἡλικιωμένο καὶ πολὺ ἀξιοπρεπῆ κύριο, πῆγε καὶ κάθησε μιὰ χαριτωμένη νεαρὰ κυρία, ἡ ὁποία κρατοῦσε ἕνα μωρὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της καὶ στὰ χέρια της μιὰ μεγάλη τσάντα. Ὅταν πλησίασε ὁ εἰσπράκτωρ, ἡ κυρία θέλησε ν' ἀνοίξη τὴν τσάντα της γιὰ νὰ πληρώση τὸ εἰσιτήριό της, ἀλλὰ τὸ μωρό της τὴν ἐδυσκόλευε. Βλέποντας τὴν ἀμηχανία της καὶ τὶς παρακλητικὲς ματιὲς ποὺ τοῦ ἔρριχνε, ὁ εὐγενὴς κύριος ποὺ καθόταν δίπλα της προσεφέρθη νὰ τὴ βοηθήση. Τότε ἐκείνη, χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερο, σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ μωρό της στὰ γόνατα τοῦ κυρίου, τὰ ταχτοποίησε βολικὰ ἐκεῖ κι' ὕστερα πῆρε τὴν τσάντα της κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη μέσα. Ἔβγαλε τὸ ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου της καὶ τὸ ἔδωσε στὸν εἰσπράκτορα.

Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ τρὰμ κουδούνησε γιὰ στάσι. Ξαφνιασμένη ἡ κυρία κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἅρπαξε τὸ παιδί της ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ καθόταν ἀκίνητος, τοῦ χαμογέλασε φιλικὰ καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ κύριος ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ γιλέκο του γιὰ νὰ ἰδῇ τί ὥρα εἶνε. Ὤ, συμφορά! Τὸ ρολόϊ του εἶχε ἐξαφανιστεῖ καὶ μαζύ μ' αὐτὸ καὶ ἡ χρυσὴ καδένα του, καθὼς καὶ τὸ πορτοφόλι του. Ἡ νεαρὰ μαμά, ἡ ὁποία δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἐπιτηδεία κλέφτρα, καθὼς ταχτοποιοῦσε τὸ παιδάκι της στὰ γόνατά του, κατάφερε νὰ τοῦ τὰ κλέψη ὅλ' αὐτά, χωρὶς ὁ εὐγενὴς κύριος νὰ τὸ καταλάβη!

* * *

Ἕνα πρωΐ, πρὸ μηνός, ἕνας πολὺ κομψοντυμένος κύριος μπῆκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα Παρισινὰ κοσμηματοπωλεῖα καὶ παρακάλεσε νὰ τοῦ δείξουν μερικὰ πριλλαντένια δαχτυλίδια, γιατὶ εἶχε σκοπὸ νὰ χαρίση ἕνα στὴ νεαρὰ σύζυγό του. Μὰ ἐπειδὴ ὅλα τὰ δαχτυλίδια ποὺ τοῦ παρουσίαζαν ἦσαν πολὺ ὡραῖα, ὁ κομψὸς κύριος δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοδιαλέξῃ. Στὸ τέλος λοιπὸν ρώτησε τὸν καταστηματάρχη ἂν δὲν θὰ ἦταν δύσκολο νὰ στείλουν τὰ δαχτυλίδια στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε, γιὰ νὰ τὰ ἰδῇ καὶ ἡ γυναῖκα του, ἐπειδὴ ἡ ἴδια ἐξ αἰτίας τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ της δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ ἔξω.

— Βεβαίως, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ καταστηματάρχης. Ἀρκεῖ νὰ μᾶς ὁρίσετε τὴν ὥρα.

— Ἄ, λαμπρά! Τότε ἐλᾶτε σήμερα στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ κομψὸς κύριος ἔδωσε στὸν καταστηματάρχη τὴν κάρτα του, ὅπου ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα Φ. Ντυπουΐ, ἐργοστασιάρχης ἀπὸ τὴ Νάντη, καὶ ἔφυγε.

Κατὰ τὴν προσδιωρισμένη ὥρα, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ κοσμηματοπωλείου ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπειδὴ ὅμως στὰ ξενοδοχεῖα γίνονται συνήθως μεγάλες κλοπὲς κοσμημάτων, ὁ ὑπάλληλος πῆγε πρῶτα στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ ζεῦγος Ντυπουΐ.

— Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ντυπουΐ ἀπὸ τὴ Νάντη ἔχουν ἔλθει ἐδῶ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος χάριν τοῦ παιδιοῦ τους ποὺ εἶνε ἄρρωστο! τοῦ ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος. Εἶνε ἀπολύτως ἀξιοπρεπεῖς καί, καθὼς δείχνουν, πολὺ εὔποροι.

Ἡσυχασμένος πειὰ ὁ ὑπάλληλος, ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμα τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ντυπουΐ καὶ ἐκεῖ παρουσίασε τὰ δαχτυλίδια. Ἡ κ. Ντυπουΐ ἄρχισε νὰ τὰ δοκιμάζῃ στὰ περιποιημένα δάχτυλά της.

Ἔξαφνα ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμαρα ἀκούστηκε τὸ κλάμμα ἑνὸς μωροῦ παιδιοῦ.

— Ἄχ, τί δυσάρεστο! φώναξε ἡ κ. Ντυπουΐ. Ὁ Μπέμπης ξύπνησε κι' ἡ νταντᾶ ἔχει πάρει σήμερα ἄδεια.

— Μὴ στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ σύζυγός της. Μεῖνε ἐσὺ ἐδῶ καὶ διάλεξε τὸ δαχτυλίδι σου μὲ τὴν ἡσυχία σου. Ἐγὼ θὰ πάω μέσα καὶ θὰ ἡσυχάσω τὸ παιδί.

Πράγματι, ὁ κ. Ντυπουΐ μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀπ' ὅπου σὲ λίγο ἀκούστηκε τὸ κούνημα μιᾶς κούνιας κι' ἕνα χαϊδευτικὸ νανούρισμα.

Ἔξαφνα ὅμως ἡ φωνὲς τοῦ μικροῦ ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμαρα ἔγιναν δυνατώτερες. Ἀμέσως ἡ κ. Ντυπουΐ, γεμάτη ἀνησυχία, σηκώθηκε, παρακάλεσε τὸν ὑπάλληλο νὰ τὴ συγχωρήση ἐπειδὴ θὰ ἔλειπε μιὰ στιγμή, καί, δίχως νὰ βγάλη τὰ δαχτυλίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε γεμᾶτα τὰ χέρια της, μπῆκε κι' αὐτὴ στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο ὁ ὑπάλληλος ἄκουσε τὰ χαϊδευτικά της λόγια καὶ ἕνα νανούρισμα ποὺ σιγοτραγουδοῦσε...

Ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάνη, πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ κεῖ ἄρχισε νὰ κυττάζη τὴν κίνησι τοῦ δρόμου. Ἔτσι πέρασαν πέντε-δέκα λεπτά. Ἀπὸ τὸ διπλανὸ ὅμως δωμάτιο δὲν ἀκουγόταν πειὰ κανένας ἦχος.

Ὁ ὑπάλληλος ἄρχισε τώρα ν' ἀνυπομονῆ καὶ νὰ κόβη βόλτες στὸ δωμάτιο. Μὰ μὴ βλέποντας νὰ παρουσιάζεται κανείς, στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ σηκώση λιγάκι τὴν πορτιέρα ποὺ χώριζε τὶς δυὸ κάμαρες.

Φαντάζεστε ὅμως τὴν κατάπληξί του, ὅταν εἶδε πὼς ἡ διπλανὴ κάμαρα ἦταν ἄδεια! Στὴ μέση της μόνο βρισκόταν μιὰ κούνια μωροῦ. Ὁ ὑπάλληλος πλησίασε καὶ σήκωσε τὰ μπερντεδάκια τῆς κούνιας, μὰ κι' αὐτὴ ἦταν ἐπίσης ἄδεια!

Τότε μόλις ὁ δυστυχισμένος ὑπάλληλος κατάλαβε ὅτι τοῦ τὴν εἶχαν σκαρώσει κι' ὅτι οἱ δυὸ πλούσιοι πελάται δὲν ἦσαν παρὰ δυὸ ἐπιτήδειοι λωποδύται!...

Ἔτσι, ἐνῶ αὐτὸς περίμενε σὰν βλάκας μέσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο, οἱ δυὸ λωποδύται βρῆκαν τὸν καιρὸ νὰ φύγουν, παίρνοντας μαζύ τους τὰ πολύτιμα δαχτυλίδια καὶ τὸ παιδάκι, ποὺ ἀκουσίως τοῦ ἔπαιξε χρέη συνενόχου.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ **ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ**

Η ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ γρηὰ Σάβα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴ ντὲ Μαλφιέρα. Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Κόκκινο Τζίλ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ βαθειά:

— Πάψε νὰ λὲς ψέμματα, παιδί μου... Τὸ ψέμμα εἶνε ἄχρηστο σ' αὐτὴ τὴν περίστασι... Πὲς στὴν εὐγενικιὰ αὐτὴ κυρία, ποὺ σοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ σὲ ρωτάη, ὅλα ὅσα ξέρεις... Πές της πῶς εἴχαμε μαζύ μας ἕνα κοριτσάκι... Διηγήσου της ὅσα ξέρεις γιὰ τὸ κοριτσάκι αὐτό... Μίλα της γιὰ τὴ Μινιόν...

— Ναί, μίλα μου γιὰ τὴ Μινιόν! φώναξε ἡ ντὲ Μαλφιέρα.

Καὶ συγχρόνως σκέφτηκε μέσα της:

— Ἐπὶ τέλους ἔρχονται μὲ τὰ νερά μου! Ἐπὶ τέλους θὰ μάθω! Θὰ μάθω τί ἀπόγινε ἡ μισητὴ κόρη τῆς μισητῆς Ἕλενας! Ἄ! θυμᾶμαι ἀκόμα τὴν ἡμέρα πού, ἀναζητῶντας αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ἀτσιγγάνους, εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Μινιόν! Τὴν εἶχαν βάλει καὶ χόρευε καὶ τῆς ἔδωσα μάλιστα κι' ἕνα ἀσημένιο νόμισμα! Ἀπὸ τότε ποτὲ δὲν τὴν ξαναεῖδα πειά. Ἔκανα ἄσχημα τότε ποὺ δὲν εἶπα στὸν Κόκκινο Τζὶλ νὰ τὴ σκοτώση, ἀφοῦ ὁ Μαῦρος Διάβολος δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κάνη αὐτό...

Συγχρόνως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Κόκκινος Τζὶλ φοβόταν μήπως ἡ ἄγνωστη αὐτὴ γυναίκα τὸν ἐξεδικεῖτο γιατὶ εἶχε κακομεταχειριστεῖ τὴ Μινιόν. Γιὰ νὰ σκεπάση λοιπὸν τὸν ἑαυτό του, ἐπινόησε ἕνα ὁλόκληρο παραμῦθι.

— Δὲν ἤξερα, τῆς εἶπε, ὅτι ἡ Ἐξοχότης σας μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ Μινιόν. Ναί, τὴ Μινιὸν μᾶς τὴν ἔφερε κοντά μας ὁ Μαῦρος Διάβολος... Τὴν ἔδερνε κάθε μέρα τόσο, ὥστε πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόμουν νὰ τὴν ὑπερασπίζουμαι. Σιγὰ-σιγὰ μάλιστα ἄρχισα νὰ τὴν ἀγαπάω, ὅπως θὰ τὴν ἀγαποῦσατε καὶ σεῖς, Ὑψηλοτάτη! Ἦταν τόσο ὄμορφη, τόσο λεπτὴ καὶ μᾶς χαμογελοῦσε μὲ τόση χάρι καὶ καλωσύνη σὲ μᾶς τοὺς φτωχοὺς Διαβόλους! Μοῦ φαινόταν σὰν ἕνα πλάσμα διαφορετικὸ ἀπὸ μᾶς! Μοῦ φαινόταν σὰν μιὰ βασιλοποῦλα! Τὴ λάτρευα!

Ἡ ντὲ Μαλφιέρα ἔτριξε τὰ δόντια της. Φριχτὴ ζήλεια τὴ βασάνιζε, καθὼς συλλογιζόταν πῶς ἴσως ὁ ἄθλιος ἔλεγε τὴν ἀλήθεια... πῶς ἴσως τὸ μισητό της αὐτὸ κορίτσι τῆς ἐχθρᾶς της εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί της.

— Συνέχισε! εἶπε μὲ μανία ποὺ μόλις τὴ συγκρατοῦσε.

— Ἀλλοίμονο! ἐξακολούθησε ὁ ἀτσίγγανος. Ἦταν γραφτὸ τῆς φτωχῆς Μινιὸν νὰ τὴ χάσουμε... Ἕνα βράδυ—πάνε πέντε χρόνια ἀπὸ τότε— βρισκόμαστε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία τῆς Γαλλίας... Ἡ Μινιόν, ἡ ὁποία χόρευε ὑπέροχα ἀπάνω στὸ σκοινί, ἔκανε αὐτὸ τὸ γύμνασμα μπρὸς σὲ ἕνα μεγάλο πλῆθος πολιτῶν ποὺ εἶχε ἐνθουσιαστεῖ μὲ τὴ χάρι της καὶ τὴ σβελτοσύνη της... Ἔξαφνα, δυστυχία μας! Τὸ πόδι της γλύστρησε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της κι' ἔπεσε κάτω... Τοῦ κάκου ἐγὼ ὥρμησα γιὰ νὰ τὴ δεχτῶ στὴν ἀγκαλιά μου... Ἀλλοίμονο! δὲν τὴν πρόφτασα! Χτύπησε μὲ τὸ κεφάλι στὶς πλάκες... καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς πέθανε!

— Πέθανε; Εἶσαι βέβαιος πῶς πέθανε; ρώτησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε γίνει τώρα σχεδὸν χαρούμενη.

Καθὼς ὅμως ὁ Τζὶλ ἑτοιμαζόταν νὰ τῆς ἀπαντήση, ἔξαφνα ἡ γρηὰ Σάβα ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ τοῦ ἐπέβαλε σιωπή... Μιὰ ἀλλόκοτη φλόγα ἔλαμψε στὰ μάτια τῆς μάγισσας. Καὶ εἶπε μὲ φωνὴ καθαρή:

— Ὄχι! Ὁ Τζὶλ σᾶς εἶπε πάλι ψέμματα! Ἡ Μινιὸν δὲν ἐπέθανε!... Αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπε ὁ Τζὶλ τὰ ἔφτιαξε μόνος του μὲ τὴ φαντασία του... Σᾶς τὰ εἶπε γιατὶ δὲν ξέρει μὲ ποιὰν ἔχει νὰ κάνη...

Ἀφρίζοντας μανιασμένη ἡ ἄγνωστη ἔπιασε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Σάβα.

— Ἐξηγήσου! οὔρλιαξε. Τί ἀπόγινε αὐτὸ τὸ παιδί;... Ἡ Μινιόν;

— Δὲν πέθανε! τῆς ἀπάντησε ἡ γρηά.

— Τί ἀπόγινε λοιπόν; Γιατί δὲν βρίσκεται μαζύ σας; Ποῦ εἶνε; Μίλα λοιπόν! Σώθηκε! Ὢ! καταραμένη γρηά! Ὢ! καταραμένε ἀτσίγγανε! Θὰ μοῦ πληρώσετε ἀκριβὰ τὴν προδοσία σας! Τρέμετε! Σὲ λίγο τὰ βασανιστήρια θὰ σᾶς κάνουν νὰ ὁμολογήσετε ὅλη τὴν ἀλήθεια! Θ' ἀναγκασθῆτε νὰ πῆτε τί ἀπόγινε αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ γιατί τὸ κάνατε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί μου!

Μέσα στὴ λύσσα τῆς ὀργῆς της, ἡ ντὲ Μαλφιέρα εἶχε ἀφήσει νὰ τῆς ξεφύγη τὸ μυστικὸ τοῦ μίσους της. Ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ μανία της, ἔβγαζε στριγγὲς κραυγές.

Ἡ Σάβα τὴν κύτταζε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὴν ἄκρη τῶν ἀδυνάτων καὶ ζαρωμένων χειλιῶν της.

— Ἂς ἡσυχάση ἡ Ἐξοχότης σας! εἶπε τέλος. Ἡ Μινιὸν δὲν ἐχάθηκε...

Πῆραν τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ κρυφοκουβεντιάζοντας...

Οὔτε τὴ δώσαμε πουθενά, οὔτε τὴν πουλήσαμε... Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν πήραμε, τὴν εἴχαμε πάντα μαζύ μας... Ὅσο κι' αὐτὰ ποὺ σᾶς ἔλεγε ὁ Τζὶλ πῶς τὴν ἀγαποῦσε, εἶνε κι' αὐτὰ παραμύθια... Σᾶς βεβαιώνω καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω πῶς θὰ ἦταν δύσκολο νὰ διαλέξετε ἕναν βασανιστὴ γιὰ τὴ Μινιὸν πιὸ τέλειο ἀπὸ τὸν Κόκκινο Τζίλ...

— Μίλησε! φώναξε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Μίλα γρήγορα, καλὴ γυναίκα! Τὰ λόγια σου εἶνε βάλσαμο γιὰ τὴν καρδιά μου...

— Ἡσυχάστε λοιπόν! ἐξακολούθησε ἡ γρηὰ μέγαιρα. Ἡ Μινιόν, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὑπόφερε τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια! Καί, γιὰ νὰ ἡσυχάση ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεώς σας, σᾶς λέω πῶς εἶνε ζωντανή, πῶς βρίσκεται κοντά μας καὶ πῶς δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς ξεφύγη! Τὰ πράγματα, καθὼς βλέπετε, ἔγιναν ὅπως τὰ θέλατε, σινιορίτα...

Ἀκούγοντας τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι, ἡ ντὲ Μαλφιέρα ἀναπήδησε καὶ φώναξε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Γιατί μὲ ἀποκαλεῖς σινιορίτα; Γιατί ὑποθέτεις πῶς εἶμαι Ἰταλίδα; Ἀπάντησε, γρηὰ μάγισσα!

— Σᾶς ἀποκαλῶ ἔτσι, σινιορίτα, τῆς ἀπάντησε ἡ Σάβα, γιατὶ εἶστε ἡ γυναίκα ποὺ ἔβαλε τὸ γυιό μου τὸν Μαῦρο Διάβολο νὰ κλέψη τὴ Μινιόν, γιατὶ εἶστε ἡ δούκισσα τοῦ Μιλάνου ντὲ Μαλφιέρα!

Ἡ Μαύρη Δούκισσα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ποὺ ἀντήχησε στριγγὰ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ὥρμησε κατὰ τῆς γρηᾶς ἀτσιγγάνας μὲ τὰ δάχτυλα συσπασμένα, ἕτοιμη νὰ χώση τὰ νύχια της στὸ λαιμό της γιὰ νὰ πνίξη ἐκεῖ τὰ λόγια ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ἡ Σάβα δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι της. Ὅσο γιὰ τὸν Τζίλ, αὐτὸς τραβήχτηκε σ' ἕνα δέντρο κι' ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του.

Ὡστόσο, ἡ ντὲ Μαλφιέρα στάθηκε. Καταβάλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια θελήσεως, ἐπέβαλε γαλήνη στὸν ἑαυτό της καὶ ξαναπῆρε τὴν αἰνιγματική της στάσι. Μιὰ στιγμὴ ἀγρίας σιωπῆς ἐπακολούθησε. Τότε ἡ ντὲ Μαλφιέρα, μ' ἕνα κίνημα ἀργὸ σήκωσε τὴ μαύρη μάσκα ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της κι' ἄφησε νὰ φανοῦν τὰ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές, τὰ πελιδνὰ χείλη της, τὰ ρουθούνια της ποὺ ἔπαλλαν.

— Ἔ λοιπόν, ναί! εἶπε μ' ἕνα βαθὺ μουγκρητό. Εἶπε ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα, πριγκήπισσα Ρομάνι... Εἶμαι ἐκείνη ποὺ ἦταν περήφανη γιατὶ τὴ μισοῦσαν τὰ πλήθη, αὐτὴ ποὺ στὴν Ἰταλία τὴν ἀποκαλοῦν Μαύρη Δούκισσα... Μὲ ἀναγνωρίζεις, μάγισσα! Τόσο τὸ καλύτερο... Ξέρετε τώρα κι' οἱ δυό, ἀφοῦ ξέρετε τὄνομά μου, τί εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω! Ξέρετε ὅτι ἡ ἐκδίκησίς μου θἆναι τρομερή, ἂν αὐτὸ τὸ ὄνομα βγεῖ ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη σας κι' ὅτι ἡ ὀργή μου θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀνακαλύψη καὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς... Ἡ φοβέρες λοιπὸν εἶνε στὸ ἑξῆς περιττές. Θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ ἴδια μιὰ ζωντανὴ φοβέρα γιὰ σᾶς! Ἀκοῦστε λοιπόν... Αὐτὸ τὸ παιδί, αὐτὴ τὴ Μινιόν, θέλω νὰ τὴ δῶ ἀμέσως...

Ἡ γρηὰ Σάβα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Ἂν ἡ Ἐξοχότης σας κάνει λίγη ὑπομονή, σᾶς ὁρκίζομαι πῶς θὰ ἱκανοποιηθῆτε ἐντελῶς. Εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰ δῆτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴ

Μινιόν, ἂν καὶ δὲν βρίσκεται πολὺ μακρυά...

— Ἀδύνατον! ξαναεῖπε ἀνυπόμονα ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Ἀδύνατο! Γιατί;... Μήπως ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο;

— Ναί, τῆς ἀπάντησε ἡ Σάβα, ὑπάρχει κάποιο ἐμπόδιο.

— Θὰ τὸ συντρίψω!

— Ἡ Ἐξοχότης σας, ἂς ἐνεργήσει σύμφωνα μὲ τὴν παντοδύναμη θέλησί της! Ὅσο γιὰ μένα, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ τῆς δείξω τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήση καὶ νὰ τῆς διηγηθῶ ἀκριβῶς τί συνέβη.

— Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ ἀποδείξη ὅτι καὶ σὺ δὲν μοῦ λὲς ψέμματα; ρώτησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα.

— Τὸ συμφέρον μου! ἀπάντησε ἡ μάγισσα μὲ φωνὴ διαπεραστική. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἀλληλοκυττάχτηκαν καὶ κατάλαβαν καλὰ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἡ πριγκήπισσα ἔννοιωσε πῶς ἡ γρηὰ τσιγγάνα ἦταν ἀνταξία της... Καὶ τὶς δυὸ τὶς ἐνέπνεε τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ. Καὶ ἡ δυὸ ἀκολουθοῦσαν τὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἔστω! εἶπε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Σ' ἀκούω!

— Ἐγὼ θὰ μιλήσω! φώναξε τότε ἀπότομα ὁ Κόκκινος Τζίλ. Ἂν ἤξερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποιὰ εἶστε, Ὑψηλοτάτη, θὰ ἔλεγα ἀμέσως ὅλη τὴν ἀλήθεια! Πιστέψετε σ' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... Ἂν ἡ Μινιὸν δὲν πέθανε, ὅπως εἴχατε συμφωνήσει ἄλλοτε μὲ τὸν Μαῦρο Διάβολο, γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν φταίω ἐγώ... Φαίνεται πῶς ἡ καταραμένη αὐτὴ μικρὴ εἶνε ἑφτάψυχη... Ἀμφιβάλλω ἂν ποτὲ ἄλλο ἀνθρώπινο πλάσμα ἔφαγε τόσο ξύλο ὅσο αὐτή... Μὰ δὲν τῆς ἔκανε τίποτε. Ἡ ἀθλία ἔζησε. Μὰ ὑπόφερε ὅσο κανείς... Χθὲς ἀκόμα τὴν ἄφησα μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ ξύλο...

— Χθές; τὸν διέκοψε ἡ ντὲ Μαλφιέρα μὲ χαρά.

— Ναί, χθὲς τὴ βεβαίωσε ὁ Τζίλ. Μὰ γιὰ τὴ δυστυχία μας, θέλησα νὰ περάσω ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ χωριὸ τοῦ Γκόλγκουορθ καὶ νὰ δώσω ἐκεῖ μιὰ παράστασι. Ἡ Μινιὸν θὰ χόρευε τὸ χορὸ τῶν αὐγῶν. Μά, γιὰ πρώτη φορά, ἀρνήθηκε νὰ χορέψη... Ἡ καταραμένη ἐπαναστάτησε... Μοῦ φώναξε: «Ὄχι!» κατὰ πρόσωπο. Μ' ἔπιασε τότε μιὰ τέτοια μανία, ποὺ θὰ τὴ σκότωνα ἐκεῖ, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅταν, ἔξαφνα, ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ἄντρας ρίχτηκε ἐπάνω μου... Μοῦ ἐπετέθη προδοτικά... Μπορεῖτε μάλιστα νὰ δῆτε τὰ σημάδια τῶν χτυπημάτων ποὺ μοῦ κατάφερε.

Καὶ ὁ ἀπαίσιος ἀτσίγγανος ἔδειξε στὸ πρόσωπό του μιὰ πλατειὰ κόκκινη οὐλὴ ποὺ τὴν εἶχε χαράξει τὸ μαστίγιο τοῦ Γουλιέλμου Μάϊστερ.

— Θὰ τὸν κανόνιζα ἐγὼ ὅπως τοῦ ἄξιζε, ἐξακολούθησε ὁ Τζίλ, μὰ ἀμέσως ἔλαβαν τὸ μέρος του ὅλοι οἱ ἠλίθιοι χωριάτες ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν παράστασι... Μόλις προφτάσαμε νὰ φύγουμε... Ὅσο γιὰ τὴ Μινιόν, αὐτὴ μᾶς ξέφυγε... Τὴν ἐπῆρε, φαίνεται, μαζύ του, ὁ ἄγνωστος.

— Καλά! εἶπε ἡ ντὲ Μαλφιέρα μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη. Αὐτὴ ἡ σκηνὴ συνέβη χθές, εἶπες;

— Ναί, κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, Ἐξοχωτάτη.

— Τότε δὲν μπορεῖ νὰ βρίσκωνται μακρυὰ ἀπὸ δῶ....

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπε ὁ Τζίλ, ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ φύγουν ἀκόμα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ, γιατὶ ἡ Μινιὸν ἦταν μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ τῆς εἶχα δώσει.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ ἄθλιος ἄρχισε νὰ σαρκάζη ἀπαίσια.

— Μὰ πές μου, τὸν ρώτησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα, μπορεῖς ν' ἀναγνωρίσης αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἅρπαξε τὴ Μινιόν;

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτό, εἶμαι βέβαιος. Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου νὰ πάη, θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξαναβρῶ...

Καὶ ὁ Τζὶλ συμπλήρωσε τὰ λόγια του μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ χειρονομία.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Πῶς εἶνε ντυμένος; Εἶνε νέος, γέρος;

— Νεώτατος, Ὑψηλοτάτη. Φαίνεται μόλις εἴκοσι χρόνων. Ἦταν ντυμένος σὰν καβαλλάρης καὶ κρατοῦσε ἕνα μαστίγιο στὸ χέρι... Φαινόταν γιὰ ταξειδιώτης, γιατὶ εἶδα τὸ ἄλογό του καθὼς καὶ τοῦ ὑπηρέτη του στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου. Φαινόταν γιὰ Γάλλος καὶ τὸ ντύσιμό του ἦταν πλούσιο...

— Εἶνε αὐτός! μουρμούρισε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Εἶνε ὁ νέος ποὺ συναντήσαμε στὸ δρόμο μας καὶ πρόκειται νὰ μονομαχήση μὲ τὸν Φόρφελντ... Τί σύμπτωσις! Ὢ! σίγουρα, πρέπει νὰ πεθάνη!

Καὶ πλησιάζοντας τοὺς δυὸ ἀτσιγγάνους ἄρχισε νὰ κουβεντιάζη μαζύ τους σὲ χαμηλὴ φωνή. Ὁ Τζὶλ καὶ ἡ Σάβα τὴν ἄκουγαν προσεχτικὰ καὶ κάθε τόσο κουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ τῆς δείξουν ὅτι καταλαβαίνουν...

Ἐπὶ ὥρα πολλή, ἡ ἀπαίσια δούκισσα τοὺς ἔδινε τὶς ὁδηγίες της. Ὅταν τελείωσε, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα γρήγορα, ἐνῶ οἱ ἀτσίγγανοι ξαναγύρισαν στὴν κατασκήνωσί τους. Μιὰ φριχτὴ χαρὰ φαινόταν μέσα στὰ μάτια της.

— Δὲν ἔχασα τὴ νύχτα μου! ἔλεγε καθὼς περπατοῦσε. Τώρα μπορῶ νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ φιλόδοξο κτῆνος, τὸν Φόρφελντ. Ὢ! πόσο περιφρονῶ τοὺς ἄντρες. Μὰ γιὰ τὴ στιγμὴ τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ σκοτώση ὁ Φόρφελντ αὐτὸ τὸ νεαρὸ Γάλλο ποὺ βρίσκεται ἐμπόδιο στὸ δρόμο μας...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Τζὶλ μ' ἕναν ἄλλο ἀτσίγγανο πῆραν τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ κρυφοκουβεντιάζοντας...

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΟΥ

ΤΟΥ Μ. ΓΚΟΡΚΥ

Ὁ ἄνεμος μαζεύει τὰ σύννεφα πάνω ἀπὸ τὴ σταχτιὰ ἔκτασι τῶν κυμάτων...

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἀπὸ τὰ σύννεφα πλανιέται τὸ θαλασσοποῦλι, ὁ πρόαγγελος τῆς τρικυμίας, γρήγορο σὰν μαύρη ἀστραπή.

Πότε ἀγγίζει μὲ τὰ φτερούγια του τὴ θάλασσα, πότε ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ὁλόϊσα σὰν βέλος καὶ πότε ἀφίνει μιὰν ἄχρια κραξιά, καὶ τὰ σύννεφα τότε γροικᾶνε τὴν χαρὰ ποὺ κρύβεται μέσα στὴν τολμηρὴ κραυγὴ τοῦ πουλιοῦ.

Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ προδίνει τὴ δίψα τῆς τρικυμίας, τὴ δύναμι τῆς ὀργῆς, τὴ φλόγα τοῦ πάθους, τὴ βεβαιότητα τοῦ θριάμβου.

Τὰ σύννεφα τ' ἀναγνωρίζουν ὅλα αὐτὰ μέσα σ' ἐκείνη τὴν κραυγή...

Οἱ γλάροι θρηνοῦν ἀπελπισμένοι, ὅταν ἔρχεται ἡ τρικυμία, θρηνοῦν ἀπελπισμένοι πάνω ἀπὸ τὰ κύματα.

Θὰ ἤθελαν νὰ χώσουν στὰ κατάβαθα τῆς θάλασσας γιὰ νὰ κρύψουν ἐκεῖ τὸν τρόμο τους γιὰ τὴν τρικυμία.

Τ' ἄλλα πουλιὰ σκούζουν κι' αὐτά. Δὲν νοιώθουν ὅμως τὸ μεθύσι τοῦ ἀγῶνα.

Βαρειὰ καὶ δυσκίνητα ζητοῦν καταφύγιο φοβισμένα στοὺς βράχους.

Μονάχα τὸ περήφανο θαλασσοποῦλι, ὁ ἀγέρωχος πρόαγγελος τῆς τρικυμίας, πλανιέται, τολμηρὸ κι' ἐλεύθερο, πάνω ἀπὸ τ' ἀφρόλευκα κύματα.

Ὅλο καὶ πιὸ βαρειά, ὅλο καὶ πιὸ σκοταδερὰ τὰ σύννεφα γέρνουν πρὸς τὴ θάλασσα.

Τὰ κύματα ψάλλουν καὶ πετιοῦνται ψηλά, σὰν νὰ θέλουν νὰ προϋπαντήσουν τὸν κεραυνό...

Ἡ βροχὴ ἀντηχεῖ καὶ τὰ κύματα κλαῖνε, βράζουν ἀπὸ θυμό, μαλώνουν μὲ τὸν ἀέρα.

Ἡ θύελλα, μέσα σ' ἕνα παράφορο ἀγκάλιασμα, ἁρπάζει τὰ κύματα κι' ἀπάνω στὴν ὁρμὴ τῆς λύσσας της τ' ἀφίνει νὰ πέσουν στὸ βράχο, ποὺ τὸν πιτσιλίζουν μὲ βροχὲς σμαραγδιῶν.

Κι' ἀπαράλλαχτο μὲ μαύρη ἀστραπή, τὸ θαλασσοποῦλι πλανιέται μὲ κραυγὲς γοερές.

Βυθίζεται μέσα στὰ σύννεφα κι' ἀγγίζει τὸν ἀφρὸ μὲ τὴν ἄκρη τῆς φτερούγας του.

Νά το, τώρα πετάει ὅμοιο μὲ κανέναν περήφανο Δαίμονα, γελᾶ κι' ἀναστενάζει, περιπαίζει τὰ σύννεφα καὶ κλαίει μὲ χαρούμενους λυγμούς!...

Τώρα πειὰ καταλαβαίνει πῶς ὁ ἄνεμος κουράστηκε κι' εἶνε βέβαιο πῶς τὰ σύννεφα δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ σκεπάσουν τὸν ἥλιο.

Ὁ ἄνεμος ἀδιάκοπα οὐρλιάζει κι' ἀκόμα τρέμει ἡ βροντή.

Τὰ σωριασμένα σύννεφα ἀπολοῦνε γαλάζιες ἀστραπὲς στὴν ἄβυσσο τῆς θάλασσας.

Ἡ θάλασσα ἁρπάζει τὰ βέλη τῶν ἀστραπῶν καὶ τὰ σβύνει στὸ βάραθρο τῶν κυμάτων.

Ἡ ἀστραπὲς φεγγοβολοῦν ὅμοια μὲ φείδια ποὺ στριφογυρνοῦν, χάνονται καὶ ξαναφαίνονται βαθειὰ μέσα στὸ νερό.

— Ἡ τρικυμία, ἡ τρικυμία! Τώρα θὰ ξεσπάση ἡ τρικυμία!

Ἔτσι ψάλλει ὁ γενναῖος πρόαγγελος τῆς τρικυμίας ποὺ πλανιέται περήφανα ἀνάμεσα στὰ σύννεφα.

— Ἂς ἔρθη ἡ θύελλα! Ἂς ξεσπάση ἡ τρικυμία! Δυνατώτερα κι' ἀκόμα δυνατώτερα ἂς ἔρθη κι' ἂς ξεσπάση...

ΜΑΞ. ΓΚΟΡΚΥ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Χθὲς ἐσυμφώνησα μὲ δυὸ μαγείρισσες.

— Γιατί μὲ δυό; Δὲν σοῦ φτάνει ἡ μιά;

— Ἡ μιὰ θἄρθη αὔριο κι' ἡ ἄλλη ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ποὺ θἄχη... φύγει σίγουρα ἡ πρώτη!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ λέξεις μὲ τὴν ἐρωτική τους σημασία. Τί λένε οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς. Ἀποσπάσματα φιλολογικῶν ἔργων, τραγούδια, ἀποφθέγματα. Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ, ὁ Ζολᾶ, ὁ Μυσσὲ περὶ ἔρωτος. Ὁ κῶδιξ τῆς ἀγάπης. Τί εἶνε «ἀπουσία» στὸν ἔρωτα. Τί ἔγραφε ἡ Ἐλοΐζα στὸν Ἀβελάρδο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ Ἰταλίδα πιστεύει στὴν ἀγάπη τοῦ φίλου της ὅταν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐγκληματίσῃ πρὸς χάριν της!...

Ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα τὴν δημοσίευσι τῶν πιὸ ἐκλεκτῶν σελίδων ἑνὸς «Ἐρωτικοῦ Λεξικοῦ» ποὺ ἐξεδόθη τελευταῖα στὸ Παρίσι κ' ἔγινε ἀνάρπαστο :

ΑΠΟΥΣΙΑ: Ἀπουσία στὸν ἔρωτα εἶνε ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ προσώπου ποὺ ἀγαπᾶμε. Νὰ τί λένε σχετικῶς μερικοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς:

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀγαπημένου μας προσώπου εἶνε τὸ μεγαλείτερο κακό.

(Λὰ Φονταὶν)

Ἡ ἀπουσία μικραίνει ἀκόμα περισσότερο τὰ μικρὰ πάθη καὶ μεγαλώνει τὰ μεγάλα, ὅπως ὁ ἄνεμος σβύνει τὰ κεριὰ καὶ φουντώνει τὴ φωτιά.

(Λὰ Ροσφουκὼ)

Ἡ ἀπουσία μεγαλώνει πάντοτε τὸν ἀνικανοποίητο ἔρωτα.

(Κα ντὲ Ριὲ)

Ἡ μικρὲς ἀπουσίες ἐμψυχώνουν τὸν ἔρωτα, μὰ ἡ μεγάλες τὸν κάνουν νὰ σβύνῃ.

(Μιραμπὼ)

Οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ δὲν βλέπονται λησμονοῦνται γρήγορα.

(Ὀβίδιος)

Ὅσο δακρύων ἀφορμὴ γίνεται ἡ ἀπου- (σία
τόση γλυκάδα ὁ γυρισμὸς ἔχει καὶ γοη- (τεία.

(Γαλλικὸ δίστιχο)

* * *

Νὰ τώρα καὶ μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μιᾶς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς ἐρωτευμένης, τῆς περίφημης Ἐλοΐζας, τὴν ὁποία ἔστειλε πρὸς τὸν ἐκλεκτό της Ἀβελάρδο, κατὰ τὴ διάρκεια κάποιας ἀπομακρύνσεώς του ἀπὸ κοντά της:

«Ὦ! τί θλιβερὲς ἡμέρες περνάω περιμένοντάς σε! Μὲ πόση εὐχαρίστησι κρύβομαι ἀπὸ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ νὰ σοῦ γράψω!... Καὶ πόση ἀγωνία κι' ἀνησυχία νοιώθω, ὡσότου νὰ βεβαιωθῶ ὅτι τὰ γράμματά μου ἔφτασαν ὥς τὰ χέρια σου!... Πόσα τεχνάσματα καὶ πονηριὲς χρησιμοποιῶ γιὰ νὰ σοῦ γράψω μυστικά!... Καὶ μὲ πόση εὐτυχία διαβάζω τὰ γράμματα ποὺ χάραξε τὸ ἀγαπημένο μου χέρι σου!... Ἀναστενάζω καὶ κλαίω καθὼς τὰ διαβάζω...»

* * *

ΑΓΑΠΗ, εἶνε τὸ αἴσθημα τῆς καρδιᾶς ποὺ μᾶς συνδέει μ' ἕνα τρόπο ξεχωριστὸ μ' ἕνα ἄλλο πλάσμα.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἅμα θέλουμε νὰ μᾶς ἀγαποῦν, πρέπει ν' ἀγαπᾶμε λίγο, νὰ ὑποσχόμεθα πολλὰ καὶ νὰ προσποιόμαστε παραπολύ.

(Ρονσὰρ)

Ἡ γυναῖκες ἀγαποῦν, μὰ δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν.

(Ἀλὲξ. Δουμᾶς, υἱὸς)

Ἂν ὁ Σατανᾶς μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ, θὰ ἔπαυε νὰ εἶνε κακός.

(Ἁγία Θηρεσία)

Μονάχα ἅμα ἀγαπάει κανεὶς λίγο, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πόσο ἀγαπᾶ.

(Πετράρχης)

Ἀγαπάει κανεὶς μιὰ γυναῖκα γιὰ τρεῖς λόγους: α') γιὰ τὴν ὑπεροχήν της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε σοβαρὰ καὶ σπανία. β') Γιὰ τὴν ὠμορφιά της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε κοινὴ καὶ σύντομη. καὶ γ') Γιὰ τὴν καρδιά της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε μεγάλης διαρκείας, μὰ μονότονη.

(Ζὺλ Νοριὰ)

Ἂς ἀγαπᾶμε! Ἂς (ἀγαπᾶμε!...
Τὰ νειάτα φεύγουνε (γοργά!...
Γοργὸς κι' ὁ χρόνος (φεύγει, περνᾶ
Κ' ἐμεῖς μαζύ του (φεύγουμε, πᾶμε...

(Δαμαρτῖνος)

Ὅταν ἀγαπάει κανείς, κλείνει τὸ Θεὸ μέσα στὴν καρδιά του. Ἔτσι, ἐνῷ τὰ πόδια του πατοῦν στὴ γῆ, τὸ μέτωπό του ἀκουμπάει στοὺς οὐρανούς...

(Ἀρσὲν Οὐσαὶ)

* * *

Ἐλοΐζα καὶ Ἀβελάρδος

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Εἶδα καὶ γνώρισα γυναῖκες ὅλων τῶν λαῶν.

Ἡ Ἰταλίδα τότε μόνο πιστεύει πὼς τὴν ἀγαπᾶ ὁ φίλος της, ὅταν αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα πρὸς χάριν της.

Ἡ Ἀγγλίδα, πάλι, πιστεύει πὼς ἀγαπιέται, ὅταν ὁ φίλος της διαπράξει μιὰ τρέλλα γι' αὐτήν.

Ἡ Γαλλίδα, τέλος, πιστεύει πὼς ἀγαπιέται, ὅταν ὁ φίλος της κάνει μιὰ κουταμάρα γι' αὐτήν.

(Σαμφὸρ)

Ἐσεῖς ποὺ ὑποφέρετε γιατὶ ἀγαπᾶτε, ἀγαπῆστε ἀκόμα περισσότερο. Τὸ νὰ πεθάνετε ἀπὸ ἀγάπη, εἶνε σὰν νὰ κερδίζετε μιὰ καινούργια ζωή!

(Ρετὶφ ντέλα Μπρεῖον)

Εἶνε καιρὸς χαμένος ὅλος ὁ χρόνος ποὺ δὲν τὸν χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη.

Τὸ ν' ἀγαπᾶσαι, εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, μὰ τὸ ν' ἀγαπᾶς εἶνε ἀκόμα πιὸ μεγάλο.

(Τορκουάτος Τάσσος)

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἡ καρδιὰ γίνεται ἡρωϊκὴ ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐρωτικὸ πάθος. Δὲν ἀποτελεῖται πειὰ ἀπὸ τίποτε ποὺ δὲν εἶνε ἁγνὸ καὶ καθαρό. Δὲν σκέφτεται παρὰ μόνο τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα. Κακὲς σκέψεις δὲν περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἐρωτευμένου, ὅπως δὲν μποροῦν νὰ φυτρώσουν ἀγκάθια στὰ χιόνια.... Ἡ ψυχή, χάρις στὸν ἔρωτα, ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ δὲν περνοῦν πειὰ ἀπ' αὐτὴ πάθη καὶ αἰσθήματα κοινά...

Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἀγάπη, ὁ ἥλιος θὰ ἔσβυνε.

(«Ἄθλιοι»)

Ο ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

—Σ' ἀγαπῶ! ἔλεγε ὁ Σέργιος μὲ φωνὴ ἀνάλαφρη ποὺ ἔκανε τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ τῆς Ἀλβίνας ν' ἀνασηκώνωνται.

Θὰ ἤθελε νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη λέξι γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημά του, μὰ διαρκῶς τῆς ἐπανελάμβανε:

—Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!...

Ἡ Ἀλβίνα τὸν ἄκουγε χαμογελῶντας γλυκά. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ τῆς ὁμιλίας του τὴν ἐγοήτευε...

—Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!... τοῦ ἀπαντοῦσε κι' αὐτὴ μὲ τὴ μαργαριταρένια νεανική της φωνή...

Ἔπειτα, ἀνασηκώνοντας τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια της, ὅπου μεγάλωνε μιὰ αὐγὴ γεμάτη φῶς, ρώτησε:

—Πόσο μ' ἀγαπᾶς;

—Σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι, τῆς ἀπάντησε ὁ Σέργιος. Εἶσαι πιὸ ὡραία ἀπ' ὅ,τι βλέπω ἀνοίγοντας τὸ πρωῒ τὸ παράθυρό μου. Ὅταν σὲ κυττάζω, αὐτὸ μονάχα μοῦ φτάνει... Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα μονάχα ἐσένα στὸν κόσμο καὶ θὰ ἤμουν τρισευτυχισμένος.

Καθὼς ὁ Σέργιος μιλοῦσε, ἡ Ἀλβίνα τὸν φιλοῦσε στὰ μάτια.

—Σ' ἀγαπῶ! ἐξακολουθοῦσε ὁ νέος. Δὲν σὲ γνωρίζω, δὲν ξέρω ποιὰ εἶσαι, ἀγνοῶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι. Δὲν εἶσαι οὔτε ἡ μητέρα μου, οὔτε ἡ ἀδελφή μου καὶ ὅμως σ' ἀγαπῶ τόσο, ὥστε μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω τὰ πάντα καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα... Ἄκουσε, ἀγαπῶ τὰ βελουδένια μάγουλά σου, ἀγαπῶ τὸ στόμα σου ποὺ μυρίζει σὰν τριαντάφυλλο, ἀγαπῶ τὰ μάτια σου, μέσα στὰ ὁποῖα βλέπω τὸν ἑαυτό μου...

(Ἀββᾶς Μουρὲ)

Ἡ γυναῖκες ἀγαποῦν μὲ τὴν καρδιά τους, οἱ ἄνδρες μὲ τὶς αἰσθήσεις των.

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΜΥΣΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ψεῦτες, ἀσταθεῖς, φλύαροι, ὑποκριταί, φαντασμένοι καὶ ἄνανδροι. Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε ὕπουλες, ματαιόδοξες, περίεργες καὶ ἐγωΐστριες.

Ὁ κόσμος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ὑπόνομος, ὅπου τὰ πιὸ τερατώδη ἑρπετὰ σέρνονται καὶ στριφογυρίζουν ἀπάνω σὲ βουνὰ ἀπὸ βοῦρκο. Μὰ ὑπάρχει στὸν κόσμο ἕνα πρᾶγμα ἁπλὸ καὶ ὑπέροχο: ἡ ἕνωσις δυὸ τέτοιων πλασμάτων τόσο ἀτελῶν καὶ ἀπαισίων.

Γελιέται συχνὰ κανεὶς στὸν ἔρωτα, πληγώνεται καὶ γίνεται δυστυχισμένος. Μὰ ἀγαπάει καὶ αὐτὸ φτάνει.

Καὶ ὅταν ἀκόμα βρίσκεται κανεὶς στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, γυρίζει γιὰ νὰ κυττάξῃ πίσω καὶ λέει:

«Ὑπέφερα συχνὰ στὸν ἔρωτα, ἀρκετὲς φορὲς ἀπατήθηκα, μὰ ἀγάπησα!»

Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα λουλοῦδι, ποὺ ἡ ἀγάπη εἶνε τὸ μέλι του.

(Οὐγκὼ)

* * *

ΚΩΔΙΞ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ 12ου ΑΙΩΝΟΣ

1) Ὅποιος δὲν ξέρει νὰ ὑποχωρῇ, δὲν ξέρει ν' ἀγαπᾶ.

2) Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπᾶ δυὸ πρόσωπα συγχρόνως.

3) Δὲν ἔχει νοστιμάδα ἐκεῖνο ποὺ ἕνας ἐρωτευμένος ἁρπάζει διὰ τῆς βίας ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἐρωτευμένο.

4) Ὅταν πεθάνει τὸ πρόσωπο ποὺ

Ἡ Ἀλβίνα τὸν ἄκουγε χαμογελῶντας γλυκά...

ἀγαπᾶμε, πρέπει νὰ περάσουν τουλάχιστον δυὸ χρόνια γιὰ νὰ ξαναγαπήσουμε.

5) Δὲν ταιριάζει ν' ἀγαπάῃ κανεὶς ἕνα πρόσωπο ποὺ θὰ ντρεπόταν νὰ τὸ παντρευτῇ.

6) Ὅταν εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος, μονάχα τὰ χάδια τῆς ἀγαπημένης του τοῦ κάνουν αἴσθησι.

7) Ἡ εὔκολη ἐπιτυχία ἀφαιρεῖ ὁλόκληρη τὴ γοητεία τῆς ἀγάπης. Τὰ ἐμπόδια, ἀντιθέτως, τῆς δίνουν ἀξία.

8) Ὅποιος ἀγαπάει χλωμιάζει βλέποντας ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾶ.

9) Ἡ ζήλεια μεγαλώνει τὴν ἀγάπη.

10) Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη σβύνει μαζὺ μὲ τὸ θάνατο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΠΟΥ Η ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΕΣ

ΟΙ ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ!

Θησαυροὶ κρυμμένοι ἀπὸ ἑκατομμύρια χρόνια. Οἱ γαιάνθρακες καὶ τὸ κεχριμπάρι. Τὰ τρία φέρετρα τοῦ βασιλέως Σεντίν. Οἱ θαμμένοι θησαυροὶ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ «κιούπια μὲ τὰ φλουριά». Οἱ θησαυροὶ τοῦ Σλῆμαν. Ὁ θησαυρὸς τοῦ Προέδρου Κροῦγερ. Στὰ βάθη τῶν θαλασσῶν. Οἱ καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Θαλάσσιοι δρόμοι σπαρμένοι μὲ χρυσάφι. Ὁ θησαυρὸς τῆς φρεγάτας «Φλορέντσια», κτλ. κτλ.

Ὑπάρχουν θησαυροὶ ποὺ βρίσκονται κρυμμένοι ἐδῶ κι' ἑκατομμύρια χρόνια. Τέτοιοι θησαυροὶ εἶνε τὰ πανάρχαια δάση ποὺ σκεπάστηκαν ἀπὸ τὰ χώματα καὶ ἔγιναν γαιάνθρακες, καθὼς καὶ τὰ ρετσίνια τῶν προϊστορικῶν πεύκων, τὰ ὁποῖα σκεπάστηκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ μετεβλήθησαν σὲ κεχριμπάρι!

Σήμερα ὅμως δὲν πρόκειται νὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ τέτοιους θησαυρούς. Θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ θησαυρούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν θησαυροὶ καὶ πρὶν ἀκόμα χαθοῦν καὶ οἱ ὁποῖοι χάθηκαν, χωρὶς νὰ ξέρουμε ποῦ βρίσκονται καὶ ἂν θὰ ξαναβρεθοῦν ποτέ.

Ἡ παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν ἀναφέρουν πλῆθος ἀπὸ τέτοιους χαμένους θησαυρούς. Ὡς γνωστὸν δέ, ὅλες σχεδὸν ἡ παραδόσεις στηρίζονται σ' ἕνα πραγματικὸ γεγονός. Ἐπανειλημμένως βρέθηκαν θησαυροὶ σὲ μέρη ποὺ ἀναφέρει ἡ παράδοσις.

Ἕνα παράδειγμα ποὺ διαπιστώνει τὴν ἀκρίβεια τῶν παραδόσεων εἶνε καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ τάφου τοῦ Σεντὶν στὴν Πρωσσία. Στὸν πρωσσικὸ λαὸ ἐπικρατοῦσε ἀπὸ ἑκατοντάδες ἐτῶν ἡ παράδοσις πώς, κάτω ἀπὸ ἕναν λόφο τοῦ Πρίγκνιτς, βρισκόταν θαμμένος ὁ μυθολογικὸς βασιλῆας Σεντίν, μέσα σὲ τρία φέρετρα, ἕνα πέτρινο, ἕνα πήλινο καὶ ἕνα χρυσό. Πρὸ τριάντα ἐτῶν λοιπὸν Γερμανοὶ σοφοὶ ἐνεργῶντας ἀνασκαφὲς στὸ λόφο αὐτὸ ἀνακάλυψαν ἕναν σκοτεινὸ διάδρομο σκεπασμένο γύρω-γύρω μὲ πλάκες. Ὁ διάδρομος αὐτὸς ὁδηγοῦσε σὲ ἕνα θολωτὸ ὑπόγειο, σκεπασμένο ἐπίσης μὲ πλάκες, ἀπάνω στὶς ὁποῖες διακρινόντουσαν ἴχνη παλαιᾶς ζωγραφικῆς. Ἐκεῖ μέσα λοιπόν, μέσα σ' ἕνα πέτρινο μνημεῖο, βρῆκαν μιὰ ὡραιοτάτη πήλινη τεφροδόχη, ποὺ, μόλις τὴν ἄγγιξαν οἱ ἀρχαιολόγοι, μετεβλήθη σὲ σκόνη καὶ ἄφησε ἔτσι νὰ παρουσιαστῇ στὰ ἔκπληκτα μάτια τους μιὰ ἄλλη θαυμασία χρυσῆ τεφροδόχη, τὴν ὁποία ἐσκέπαζε! Τὸ περιεχόμενο τῆς χρυσῆς τεφροδόχης ἀπέδειξε ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο εἶχαν ταφεῖ ἕνας μεγάλος ἄρχων μὲ τὴ σύζυγό του, γιατὶ μέσα στὴ τεφροδόχη βρέθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέφρα τῶν νεκρῶν, ἕνα σκῆπτρο, πόρπες, μιὰ ρόκα μὲ λεπτοτάτη κατεργασία καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα. Ἔτσι ἡ παράδοσις τοῦ πρωσσικοῦ λαοῦ βγῆκε ἀληθινή.

* * *

Σὲ κάθε ἐποχὴ ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ σὲ καιροὺς πολέμων ἢ ἐπαναστάσεων ἔκρυψαν τοὺς θησαυρούς τους γιὰ νὰ τοὺς σώσουν. Τὶς περισσότερες ὅμως φορὲς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπέθαιναν, χωρὶς νὰ προφτάσουν ν' ἀποκαλύψουν τὸ μυστικό τους ἢ ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους τὸ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ, δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὸ μέρος ὅπου ὁ θησαυρὸς ἦταν κρυμμένος.

Ὁ τόπος μας, ὁ ὁποῖος ἔχει ὑποστεῖ τόσες ἐπιδρομὲς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὥς σήμερα, εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ τέτοιους θησαυροὺς καὶ ὥς τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ χωριάτες ποὺ σκάβουν τ' ἀμπέλια τους καὶ οἱ ἐργάτες ποὺ ἀνοίγουν τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν, ἐ-

ξακολουθοῦν νὰ βρίσκουν «κιούπια μὲ φλουριά», δηλαδὴ μὲ τούρκικα, βενετσιάνικα, βυζαντινὰ ἢ καὶ ἀρχαῖα νομίσματα.

Μὰ καὶ στὶς ἄλλες χῶρες δὲν εἶνε σπάνιοι οἱ παρόμοιοι θησαυροί. Στὸ Χίλντεσχαϊμ τῆς Γερμανίας π. χ. βρέθηκε πρὸ ἐτῶν ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀργυρᾶ ἐπιτραπέζια σκεύη ρωμαϊκῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε θάψει ἐκεῖ, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν ὁ κύριός τους.

Ἐπίσης, τὸ 1913, στὸ Ἐμπερσβάλδε τῆς Πρωσσίας, ἕνας ἐργάτης βρῆκε μέσα στὸ χωράφι του ἕναν ὁλόκληρο θησαυρό, ἀποτελούμενο ἀπὸ βραχιόλια κι' ἄλλα κοσμήματα ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, θαυμάσια ἐργασμένα, ποὺ ἐχρονολογοῦντα ἀπὸ τὸν ὄγδοο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ καὶ ἀνῆκαν σ' ἕναν ἄγνωστο λαό, ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν σ' ἐμπορικὲς συναλλαγὲς μὲ τοὺς Γερμανούς.

Κρυμμένοι ὡσαύτως ἐπὶ χιλιετηρίδες ἦσαν κι' οἱ θησαυροὶ ποὺ βρῆκε ὁ Σλῆμαν στὴν Τροία καὶ στὰς Μυκήνας.

Καὶ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἀκόμα, ἐξακολουθοῦν νὰ χάνωνται θησαυροὶ στὰ βάθη τῆς γῆς. Ἔτσι, σ' ἕνα ἄγνωστο μέρος τοῦ Τράνσβααλ, βρίσκονται κρυμμένα μέσα στὸ ἔδαφος πάνω ἀπὸ ὀχτὼ ἑκατομμύρια δολλάρια. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Ὅταν, κατὰ τὸν Ἀγγλοβοερικὸ πόλεμο, ὁ πρόεδρος τοῦ Τράνσβααλ Κροῦγερ κατέφυγε στὴν Ὁλλανδία, ἐξαφανίστηκε μαζύ του καὶ ἕνα ποσὸν δώδεκα ἑκατομμυρίων δολλαρίων ποὺ βρισκόταν κατατεθειμένο στὴν Τράπεζα τῆς Πραιτωρίας. Κανεὶς τότε δὲν ἔμαθε τί ἀπόγινε τὸ ποσὸν αὐτό. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν πέθανε ὁ πρόεδρος Κροῦγερ, φάνηκε ἀπὸ τὴ διαθήκη του ὅτι μαζύ του εἶχε πάρει μόνο τριάμισυ ἑκατομμύρια, γιατὶ διάφοροι Βόερς ἀρχηγοὶ τὸν ἐμπόδισαν νὰ τὰ πάρῃ ὅλα. Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ τὰ πῆραν αὐτοὶ γιὰ νὰ τὰ κρύψουν σ' ἕνα ἀσφαλισμένο μέρος. Οἱ Βόερς ὅμως αὐτοὶ σκοτώθηκαν, πολεμῶντας κατὰ τῶν Ἄγγλων, καὶ ἔτσι τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται κρυμμένα τὰ ὑπόλοιπα ἑκατομμύρια μένει ἀκόμα ἄγνωστο.

Ὡστόσο, οἱ θησαυροὶ ποὺ βρίσκονται χωμένοι μέσα στὴ γῆ, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ βγοῦν καμμιὰ φορὰ πάλι στὴν ἐπιφάνειά της. Μὰ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν χαθεῖ στὰ βάθη τῆς θαλάσσης, εἶνε σχεδὸν ὁριστικὰ χαμένοι.

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἀπὸ τότε ποὺ ξένοι ἐπιδρομεῖς ἐκούρσευαν πλούσιες πολιτεῖες καὶ ἔπαιρναν μαζύ τους τοὺς θησαυρούς τους, ὑπάρχουν πλούτη χαμένα μέσα στὴ θάλασσα. Γιατὶ τότε τὰ περισσότερα καράβια βούλιαζαν πρὶν φτάσουν στὸν προορισμό τους καὶ χάνονταν, μαζὺ μὲ τοὺς ἐπιβάτες τους, καὶ τὰ πολύτιμα φορτία τους στὰ βάθη τῶν πελάγων.

Ἄπειροι καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ χάθηκαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἔτσι, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ λάφυρα ποὺ πῆραν οἱ Ρωμαῖοι, ὅταν κατέκτησαν τὴν Ἑλλάδα, βούλιαξαν στὴν Ἀδριατικὴ θάλασσα, καθὼς μετεφέροντο στὴ Ρώμη.

Μά, καὶ ἀργότερα, δὲν ἄλλαξε ἡ κατάστασις. Τὸ 1502, τὸ ἱσπανικὸ καράβι «Μπομπαντίλλα» βυθίστηκε ἀπέξω ἀπὸ τὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Δομίνγου μὲ τεράστιο φορτίο χρυσοῦ, τὸν ὁποῖο μετέφερε στὴν Ἱσπανία. Τὸ 1620 πάλι βυθίστηκε, κοντὰ στὴν Ἀϊτή, μιὰ ὁλόκληρη συνοδεία ἀπὸ ἱσπανικὰ πλοῖα φορτωμένα μὲ χρυσάφι, ἀσῆμι καὶ μαργαριτάρια.

Ὁ θαλάσσιος δρόμος ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ἀμερικὴ εἶνε κυριολεκτικῶς σπαρμένος μὲ χρυσάφι, γιατὶ ἀπειράριθμα εἶνε τὰ καράβια ποὺ χάθηκαν κατὰ τὴ διάβασι τοῦ ὠκεανοῦ, κατὰ τὰ πρῶτα ἰδίως χρόνια τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς!

Στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανὸ πάλι, πεντακόσια μίλλια ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τοῦ Παναμᾶ, βρίσκεται βυθισμένο χρυσάφι ἀξίας ἑξῆντα ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Τὸ χρυσάφι αὐτὸ ἀνῆκε στοὺς κατοίκους τῆς Λίμας, οἱ ὁποῖοι, σ' ἕναν ἐμφύλιο σπαραγμὸ κατὰ τὸ 1835, μάζεψαν ὅλα τὰ πλούτη τους καὶ τὰ φόρτωσαν σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν στὸ ἐξωτερικό. Τὸ καράβι ὅμως αὐτὸ ναυάγησε καὶ τὰ ἑκατομμύρια χάθηκαν ἀνεπιστρεπτεί. Ὅλες δὲ ἡ δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν γιὰ ν' ἀνασυρθοῦν ἀπὸ τὸ βυθὸ ἐπῆγαν στὰ χαμένα.

Καὶ γιὰ ἄλλους θησαυροὺς χαμένους στὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἔχουν γίνει ἕνα σωρὸ δοκιμὲς γιὰ ν' ἀνασυρθοῦν στὴν ἐπιφάνεια. Ἕνας Ἄγγλος δοὺξ ξόδεψε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν περιουσία του γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης τοὺς θησαυροὺς ποὺ εἶχαν βουλιάξει κατὰ τὸ ναυάγιο τῆς ἱσπανικῆς φρεγάτας «Φλορέντσια». Ἡ φρεγάτα αὐτὴ εἶχε ἀράξει κατὰ τὸ 1588 ἀπέξω ἀπὸ τὸ Μούλλσουντ τῆς Σκωτίας. Ἔξαφνα ἕνα μπουλούκι ἀπὸ Σκώτους πειρατὰς ἐπέδραμε ἐπάνω της γιὰ ν' ἁρπάξῃ τοὺς θησαυρούς της. Τότε ὁ καπετάνιος τίναξε τὸ πλοῖο του στὸν ἀέρα. Εἶνε ἄγνωστο σήμερα ποῦ βρίσκονται οἱ ἀμύθητοι θησαυροὶ τῆς «Φλορέντσιας». Γιατὶ ἡ ἔρευνες τοῦ δουκὸς δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα, ἂν καὶ ἔγιναν σὲ μεγάλη ἀκτῖνα.

Ἡ μόνη περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποία ξαναβρέθηκε ἕνα μέρος ἀπὸ βυθισμένους θησαυροὺς ἦταν ἡ ἑξῆς: Κατὰ τὸ 1900, μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ἔβαλε ὁλόκληρα συνεργεῖα ἀπὸ δύτες νὰ ἐρευνήσουν τὸ βυθὸ τοῦ λιμανιοῦ ἑνὸς ἐρημόνησου, ὅπου ἕνας δουλέμπορος εἶχε βυθίσει, κατὰ τὸ 1864, ἕναν ἀμύθητο θησαυρὸ κλεμμένον ἀπὸ ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια. Ἕνας γέρος μαῦρος ποὺ διηύθυνε τὶς ἔρευνες διετείνετο ὅτι ἦταν ὁ μόνος ἐπιζῶν μάρτυς τοῦ κρυψήματος τοῦ θησαυροῦ. Πραγματικῶς στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἡμερῶν ἐρεύνας, ἀνεσύρθη ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης ἕνα κιβώτιο γεμᾶτο χρυσάφι. Ἀλλὰ αὐτὸ μόλις ἔφτασε γιὰ νὰ καλύψῃ τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς ἐπιχειρήσεως.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ**

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΝΑΙ, πιστεύω στὴν τύχη καὶ μονάχα σ' αὐτήν, εἶπε ζωηρὰ ὁ Πιὲρ ντὲ Ρεβίλ, ἀπαντῶντας σὲ κάποιον ὑπαινιγμὸ ἑνὸς φίλου μας. Ὅλη ἡ σοφία τοῦ κόσμου εἶνε τίποτε μπροστὰ στὴν τύχη. Ἡ ζωὴ εἶνε καμωμένη ἀπὸ εὐτυχεῖς ἢ ἀτυχεῖς συμπτώσεις, δὲν ἔχει κανέναν νόμο, καμμιὰ λογική, καμμιὰ δικαιοσύνη. Μονάχα στοὺς τυχεροὺς ἀνοίγονται ἡ πῦλες τῆς εὐτυχίας καὶ πέφτουν μπροστά τους ὅλα τὰ ἐμπόδια. Οἱ ἄλλοι, οἱ ἄτυχοι, πλανιῶνται μέσα στὸ σκοτάδι, ἀφανίζονται ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴ δύναμι, σκοτώνονται ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴ δραστηριότητα, συντρίβονται ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴν ἀξία... Ἀκοῦστε τὴν παρακάτω ἱστορία γιὰ νὰ πεισθῆτε γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω...

Στὰ 1890, ἤμουν ἕνας ἄτυχος ἐργολάβος οἰκοδομῶν, χωρὶς πελατεία... Ἐργαζόμουν γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων συναδέλφων μου, πιὸ εὐτυχισμένων ἀπὸ μένα, πότε ἐπισκευάζοντας τὴν ἐκκλησία κανενὸς χωριοῦ καὶ πότε χτίζοντας κανένα κουτσόσπιτο τῶν προαστείων. Τὶς περισσότερες ὅμως φορὲς ἔμενα χωρὶς ἐργασία καὶ τρεφόμουν μὲ ξεροκόμματα μέσα στὴν ὑγρασία τῆς ἀπαίσιας τρώγλης ποὺ μοῦ χρησίμευε γιὰ κατοικία.

Μὴ νομίσετε ὅτι μοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος ἢ ἡ δραστηριότης ἢ ἡ ὑπομονή. Τὰ εἶχα ὅλα αὐτά, ἀλλὰ πάντα συνέβαινε κάτι ἀπρόοπτο καὶ μοὔκανε ἄνω-κάτω τοὺς λογαριασμούς μου. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνες ἑφτὰ ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἤμουν πάλι ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ πρωτάρχισα, χωρὶς σκοπὸ καὶ χωρὶς ἐλπίδα.

Ζοῦσα μέσα σ' ἕνα εἶδος ἀρρωστιάρικης ἀβουλίας. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω καὶ βασανιζόμουν ἀπὸ τὴν ἀπραξία, μέσα στὴν ὁποία βυθιζόμουν ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ. Μιὰ πέτρα ποὺ θὰ μὲ σύντριβε μ' ἕνα χτύπημά της θὰ τὴ δεχόμουν, σᾶς βεβαιώνω, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ἀκόμα θυμᾶμαι τὴ φοβερὴ ἀνία ποὺ μ' εἶχε κυριεύσει, ὅταν μιὰ μέρα μὲ στείλανε στὸν πύργο ντ' Ἀρμουὰζ γιὰ νὰ ἐπισκευάσω μιὰ ἑτοιμόρροπη πλευρά του. Καθὼς προχωροῦσα στὴ μακρυὰ δεντροστοιχία, ποὺ ὁδηγοῦσε σ' αὐτόν, ἔβηχα τρομερὰ γιατὶ ἤμουν κρυωμένος καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὑπέφερα ἀπὸ φριχτὸ πανοκέφαλο.

Εἶχα βέβαια ἀνέκαθεν γερὴ κρᾶσι, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες ὑποχρεωτικῆς νηστείας καὶ παραμονῆς μέσα στὴν ψυχρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου μου, εἶχα καταβληθεῖ ὑπερβολικά. Εἶχα βαρεθεῖ τὴ ζωή μου κι' ἐπιθυμοῦσα εἰλικρινὰ νὰ πεθάνω.

Ὅταν μάλιστα ἔπιασα δουλειά, ἡ κατάστασίς μου χειροτέρεψε πιὸ πολύ. Στὸν πύργο ἔτρωγα βέβαια ἀρκετὰ καὶ κοιμώμουν ἀπάνω σὲ ζεστὸ κρεββάτι, ἀλλὰ κοντὰ στὶς ἔγνοιες ποὺ μ' ἐνοχλοῦσαν ἀπὸ πρίν, εἶχε προστεθεῖ τώρα κι' ἕνας μεγάλος ἔρωτας...

Πῶς συνέβη αὐτό; Γιατὶ δὲν ἀντιστάθηκα ἐξ ἀρχῆς στὸ αἴσθημά μου; Γιατὶ ἄφησα τὴν ἀγάπη σιγὰ-σιγὰ νὰ μὲ κυριέψη, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ μὴ μπορῶ πειὰ νὰ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτή;

Ἀλλοίμονο... Ἔπαθα κι' ἐγὼ ὅ,τι καὶ τὸ ἔντομο ποὺ, μισοπεθαμένο ἀπ' τὴν ἐπιθυμία, πάει σὰν τυφλὸ κοντὰ στὸ θηλυκὸ ποὺ θὰ τ' ἀποτελειώση.

Στὴν ἴδια θέσι ἤμουν κι' ἐγὼ καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ δὲν τὸ καταλάβαινα.

Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα ἐρχόμαστε σ' ἐπαφή, ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζουμε λιγώτερο εἶνε ὁ ἑαυτός μας. Ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἐχθρός μας εἶνε τὸ εἶναι μας, αὐτὸ ποὺ ποτὲ δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά μας...

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, σᾶς πληροφορῶ ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπα τὴν Ἐμμανουέλα ντ' Ἀρμουάζ, τὴν κόρη τοῦ πυργοδεσπότου, αἰσθανόμουν μιὰ περίεργη ταραχή. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ξανθιὰ κι' εἶχε μιὰ ὠμορφιὰ ποὺ

Μὲ καλοῦσε στὸ γραφεῖο του καὶ μοὔδινε διάφορες ὁδηγίες...

θὰ τὴν ἔλεγα θεϊκή.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀθλίας ζωῆς ποὺ εἶχα περάσει, ἡ καρδιά μου ἦταν μουδιασμένη. Καὶ τώρα ποὺ ἦρθε ἡ ἄνοιξις ξυπνοῦσε, ὅμοια μὲ τὶς κοιμισμένες νυχτερίδες. Ἀλλὰ τὸ πιὸ θλιβερὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι γιὰ μένα ἦταν ὅτι ἀγαποῦσα μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε ν' ἀνταποκριθῆ στὸν ἔρωτά μου...

Ὤ, ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς φριχτοὶ μῆνες ποὺ ἔμεινα στὸν πύργο ἦταν μιὰ περίοδος, ἀλησμόνητης ψυχικῆς δοκιμασίας μου! Οὔτε ὁ Προμηθεύς, οὔτε ὁ Τάνταλος, οὔτε κανένα ἄλλο πρόσωπο τῆς μυθολογίας δὲν ἔνναιωσε τὰ δικά μου βασανιστήρια.

Ἡ μαγευτικὴ αὐτὴ κόρη ἐρχόταν κάθε ἀπόγευμα μαζὺ μὲ τὸν πατέρα της γιὰ νὰ ἐπιθεωρήση τὴν ἐργασία μας. Ἐκεῖνος, ἕνας πελώριος ἄντρας μὲ φουντωτὰ ἀσημένια μαλλιὰ καὶ ἀγριωπὰ μάτια, μὲ καλοῦσε κατόπιν στὸ γραφεῖο του καὶ μοὔδινε διάφορες ὁδηγίες, τὶς ὁποῖες σημείωνα σ' ἕνα μικρὸ μπλόκ. Ἄκουγα συγχρόνως ἀπὸ τὸν κῆπο τὴν κόρη του ποὺ γελοῦσε τόσο ὡραῖα, τόσο γλυκά, τόσο συνταραχτικά, κι' ἔτρεμα ἀπὸ θαυμασμὸ κι' ἀπὸ πόνο μαζύ...

Ἐπὶ τέλους τὸ μαρτύριό μου τελείωσε κάποτε. Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ πύργου εἶχε συμπληρωθεῖ. Τότε μ' ἔστειλαν νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἐπισκευὴ ἑνὸς σχολείου σὲ κάποια κωμόπολι γειτονική. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, αἰσθανόμουν πὼς πονοῦσα περισσότερο κι' εὐχόμουν νὰ χαθῶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὴ γῆ.

Στὸ πανδοχεῖο ὅπου κατοικοῦσα, ἕνα παληὸ οἴκημα περιποιημένο καὶ καθαρό, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδιοκτήτρια μαγείρευε θαυμάσια λαυράκι καὶ μπαρμποῦνι, γνωρίστηκα μὲ μιὰ μεσόκοπη πελάτισσα, ἕνα δυστυχισμένο πλᾶσμα, κατακίτρινο κι' ἑτοιμοθάνατο.

Ἡ πονεμένη της ἔκφρασις μοῦ προσείλκυσε τὴ συμπάθεια καὶ μ' ἔκαμε νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ γνωριστῶ μαζύ της, πρᾶγμα ποὺ ἐπιθυμοῦσε κι' ἡ ἴδια. Κατὰ τὰ καλοκαιρινὰ βράδυα βγαίναμε καὶ περπατούσαμε μαζὺ κάτω ἀπὸ τὶς λεῦκες καὶ τὶς βαλανιδιὲς ἢ πλάϊ στὴν ἀκροποταμιά.

Ἔμαθα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πὼς ἦταν ἀνύπαντρη καὶ πὼς ἡ ζωή της εἶχε συντριφτεῖ ἀπὸ ἕναν ἄτυχον ἔρωτα. Ἡ μοῖρα τῆς δυστυχίας, ποὺ ἦταν ἡ ἴδια καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, μὲ συνέδεσε μαζύ της καὶ μεγάλωσε τὴν οἰκειότητα μεταξύ μας.

Ἐγὼ τῆς ἐφάνηκα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας εὐχάριστος, πρόθυμος, περιποιητικός, σχεδὸν περιπαθής, χωρὶς νὰ παρατηρήσω ὅτι μέσα στὴ μαραμένη ἐκείνη ψυχὴ εἶχε γεννηθεῖ ἕνα πάθος ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ αἰσθανόμουν ἐγὼ γιὰ τὴν Ἐμμανουέλα.

Ὅταν τὸ πρόσεξα αὐτὸ γιὰ πρώτη φορά, κυριεύτηκα ἀπὸ οἶκτο κι' ἀπὸ τρόμο καὶ σκέφτηκα νὰ φύγω... Πῶς μποροῦσα ὅμως νὰ φύγω, ἀφοῦ ἡ δουλειὰ ποὺ εἶχα ἀναλάβει ἔμενε ἀκόμα ἀτελείωτη;

Καθόμουν λοιπὸν ἐκεῖ καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἔβλεπα τὸ ἀσθενικὸ αὐτὸ σῶμα νὰ σβύνη καὶ τὰ μελαγχολικὰ ἐκεῖνα μάτια νὰ χώνωνται μέσα στὶς βαθουλὲς κόγχες των.

Κι' ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες, αἰσθανόμουν τὴ συμπάθειά μου πρὸς τὸ δυστυχισμένο πλᾶσμα νὰ μεγαλώνη. Γιατὶ ἄλλωστε ν' ἀρνηθῶ σ' αὐτὸν τὸν ἑτοιμόρροπο ὀργανισμὸ ἕνα φιλὶ ποὺ μοῦ τὸ ζητοῦσε σὰν ἐλεημοσύνη;

Ἕνα βράδυ λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μας αἰσθηματολογίες, ἐτράβηξα αὐτὴ τὴ γυναίκα, τὴ σχεδὸν γερασμένη, ἀπάνω στὸ στῆθος μου καὶ τῆς ἐγνώρισα τὴν εὐτυχία...

Ἡ εὐτυχία της ὅμως δὲν ἐβάσταξε παρὰ μόνο μιὰ βδομάδα. Ἔξαφνα μ' ἐπροσκάλεσαν ἐπειγόντως στὸ Παρίσι καὶ γύρισα στὴν κωμόπολι ὕστερα ἀπὸ τέσσερες μέρες.

Ἡ ἔκπληξίς μου ὅταν μπῆκα στὸ πανδοχεῖο ἦταν μεγάλη, γιατὶ βρῆκα ἐκεῖ μέσα τὸν κόμητα ντ' Ἀρμουὰζ καὶ τὴν κόρη του, τὴν Ἐμμανουέλα, μαζὺ μὲ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος.

Αὐτοὶ μὲ πληροφόρησαν ὅτι ἡ φιλενάδα μου, ἡ γεροντοκόρη, εἶχε πεθάνει ξαφνικά, ὅτι ἦταν ἀδελφὴ τοῦ κόμητος—λεπτομέρεια ποὺ ἀγνοοῦσα ὡς τότε—καὶ ὅτι πεθαίνοντας ἄφησε σὲ μένα τὴν περιουσία της ποὺ ἀνήρχετο σὲ δυὸ ἑκατομμύρια περίπου φράγκων.

Ὁ κόμης δὲν θέλησε νὰ σχολιάση καθόλου τὸ γεγονός—ἐντελῶς ἀπροσδόκητο γι' αὐτόν—ἀλλὰ τὰ μάτια του μὲ περιέβαλαν μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ μῖσος καὶ περιφρόνησι.

Ἀκόμα καὶ σήμερα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἐλειτούργησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ σκέψι μου. Ἡ πρᾶξις ὅμως ποὺ ἀκολούθησε ἦταν σύντομη κι' ἀποφασιστική, σὰν ἕνας ξαφνικὸς πυροβολισμός.

Πῆγα δηλαδὴ κοντήτερα στὸν πρόεδρο, τοῦ πῆρα ἀπὸ τὰ χέρια τὴ διαθήκη καὶ τὴν ἔκαμα κομμάτια λέγοντας:

—Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας, κύριε κόμη καὶ παραιτοῦμαι ἀπ' αὐτὴ τὴν κληρονομία!

Ὁ ντ' Ἀρμουὰζ ἦταν ἄνθρωπος φιλάργυρος καὶ παραξενεύτηκε ἀπίστευτα γιὰ τὸ φέρσιμό μου. Ἐπειδὴ ὅμως συγχρόνως ἦταν κι' αἰσθηματίας, μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως στὸν ἴδιο τόνο:

—Ἡ πρᾶξις σας, φίλε μου, εἶνε πολὺ ὡραία. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ κάματε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὸ χέρι τῆς Ἐμμανουέλας!

Ἡ κόρη, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, σκίρτησε ὁλόκληρη ἀπὸ χαρὰ κι' ἀσμιξε τὸ βλέμμα της ἀμέσως μαζὺ μὲ τὸ δικό μου.

Ἴσως μάλιστα νἆχε μαντέψει ἀπὸ καιρὸ τὸ αἴσθημά μου καὶ νὰ τὸ εὐνοοῦσε μυστικὰ μέσα στὴν ψυχή της.

Ὁπωσδήποτε, ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα στὸ χαμόγελό της τὸ ταραγμένο καὶ στὰ μάτια της τὰ φλογερὰ εἶδα μιὰ ὑπόσχεσι γλυκειὰ ποὺ μὲ γέμισε μεθύσι κι' εὐτυχία...

Κι' ἔτσι, μὲ τὴ στιγμιαία ἐκείνη ἀπόφασί μου, ἄλλαξα ἀμέσως τύχη καὶ δὲν ἔμεινα ποτὲ δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴν προτίμησί μου.

Ζῶ πάντα ἀγαπημένα μὲ τὴν Ἐμμανουέλα, τὰ παιδιά μας λάμπουν ἀπὸ ὑγεία καὶ τὰ χειρότερα ἀκόμα περιστατικὰ μᾶς βγαίνουν πάντα σὲ καλό.

Γι' αὐτὸ δὲν θὰ παραξενευτῆτε ὅταν ἀκούσετε πὼς εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος μὲ κεῖνον ποὔγραψε πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια τὰ σοφὰ τοῦτα λόγια:

«Ἡ ζωὴ μ' ἔμαθε πὼς τὸ τρέξιμο δὲν ἀνήκει στοὺς γυμνασμένους, οὔτε ἡ νίκη στοὺς γενναίους, οὔτε τὸ ψωμὶ στοὺς σοφούς, οὔτε ὁ πλοῦτος στοὺς ἔξυπνους, ἀλλὰ πὼς ὅλα συμβαίνουν σύμφωνα μὲ τὶς περιστάσεις καὶ τὴν τύχη.»

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Τότε ὁ ὑπουργὸς τοῦ Ζαΐν-Οὐλμουλοὺχ εἶπε στὸν Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ, ὁ ὁποῖος καθόταν ἐπάνω στὸν λαμπρὸ του θρόνο:

—Δεχτήκατε πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως μου. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, ἐξύμνησε τόσο πολὺ τὰ χαρίσματά σας, ὥστε ἡ ὀργὴ ποὺ εἶχε κυριεύσει τὸ βασιλέα μου, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐγκατάστασί σας ἐδῶ, τοῦ ἔπεσε μονομιᾶς κι' ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς δῆ καὶ νὰ σᾶς γνωρίση...

—Ἀκούω μ' ἐνθουσιασμό, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ, τὴν εὐχάριστη εἴδησι, τὴν ὁποία μοῦ φέρνετε ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως καὶ κυριάρχου σας. Κι' ἐγὼ σκόπευα νὰ κάνω ἕνα τέτοιο διάβημα, γιατὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως σας νὰ μὲ γνωρίση εἶνε καὶ δική μου ἐπιθυμία.

Ἔτσι, ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ κι' ὁ ὑπουργὸς συμφώνησαν νἄρθῆ ὁ βασιλέας ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Κατόπιν ὁ πρίγκηψ παρέθεσε στὸ βεζύρη ἕνα πλουσιώτατο δεῖπνο. Τὰ φαγητὰ σερβιριζόντουσαν, κατὰ τὸ γεῦμα αὐτό, ἐπάνω σὲ χρυσᾶ πιάτα, στολισμένα μὲ διαμάντια καὶ σὲ χρυσοὺς δίσκους, ἡ δὲ πετσέτες ἦσαν ἀπὸ πολύτιμο μετάξι, κεντημένες μ' ἀσύγκριτη τέχνη. Ὅταν τὸ δεῖπνο τελείωσε, ὁ βεζύρης, ἀφοῦ χαιρέτισε τὸν Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ, ἔφυγε μαζὺ μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ ξαναγύρισε στὸ Σαρκιστάν, ὅπου διηγήθηκε στὸ βασιλέα μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅσα εἶχαν συμβεῖ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ ἔκαψε στὴ φωτιὰ μιὰ τρίχα τῆς Ἀμάλας καὶ ἀμέσως ἡ νεράϊδα παρουσιάστηκε μπροστά του, συνοδευομένη ἀπὸ χιλιάδες δράκων. Ἀμέσως ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ καὶ ἡ Μαχμούδα σηκώθηκαν καὶ τὴ χαιρέτισαν. Ἡ Ἀμάλα τοὺς μίλησε μὲ στοργὴ καὶ τοὺς ἔσφιξε μ' ἀγάπη στὴν ἀγκαλιά της. Τότε ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ τῆς εἶπε:

—Χάρις στὴν ὑποστήριξί σου, ὅλα μᾶς ἔρχονται καλὰ καὶ εὐνοϊκά. Δὲν μᾶς λείπει τίποτε καὶ δὲν νοιώθουμε καμμιὰ στενοχώρια. Μὰ αὔριο πρόκειται νὰ δεχτῶ στὸ παλάτι μου τὸ βασιλέα τοῦ Σαρκιστάν. Θέλω λοιπὸν νὰ στρώσης ὅλο τὸ δρόμο ἀπὸ δῶ ὡς στὴν πρωτεύουσά του μὲ πολύτιμους βελουδένιους τάπητες κόκκινους καὶ πράσινους. Θέλω ἐπίσης στὸ δρόμο ποὺ θὰ περάση, σὲ κάθε λεύγα, νὰ στήσης σκηνὲς ἀπὸ ἑρμίνα, μὲ σχοινιὰ χρυσοὔφαντα, μὲ παραπετάσματα ἀπὸ μετάξι καὶ μὲ πασσάλους ἀσημένιους. Θέλω ἡ σκηνὲς αὐτὲς νὰ εἶνε τόσο μεγάλες καὶ ἄνετες, ὥστε κάθε ἀξιωματικὸς τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως νἄχη καὶ τὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά του γιὰ ν' ἀναπαύεται.

Ἡ καλὴ Ἀμάλα, μόλις ἄκουσε τὶς ἐπιθυμίες τοῦ προστατευομένου της, ἀμέσως διάταξε τοὺς δράκους της νὰ τὶς πραγματοποιήσουν. Οἱ δράκοι ἐργάστηκαν ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα.

Τὸ ἴδιο πρωΐ, ὁ Ζαΐν-Οὐλμουλοὺχ, θέλοντας νὰ κρατήση τὴν ὑπόσχεσί του καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ, διέταξε τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς ἐμίρηδες τοῦ βασιλείου του νὰ φορέσουν τὰ λαμπρότερά τους ροῦχα γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσουν στὸ ταξεῖδι του. Τοποθέτησε δεξιά του ἕνα στράτευμα ἀπὸ μερικὲς χιλιάδες καβαλλάρηδες ποὺ φοροῦσαν διαφορετικὲς στολὲς καὶ ἀριστερά του ἄλλους τόσους στρατιῶτες ἐξίσου καλοντυμένους. Ὡς ὀπισθοφυλακὴ πάλι εἶχε μιὰ ἴλη ἱππέων ἀρματωμένων ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἑκατοντάδες ἐλεφάντων μὲ χρυσοστόλιστα φορεῖα.

Ὁ βασιλῆας ὁ ἴδιος εἶχε ἀνεβεῖ σ' ἕναν ἐλέφαντα μὲ φορεῖο στολισμένο μὲ πολύτιμες πέτρες καὶ ἡ Βακαβάλη μὲ ὑπέροχο ἀντρίκιο κοστοῦμι τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἐπίσης τὸν ἀκολουθοῦσαν κι' οἱ τέσσερες γυιοί του, ντυμένοι μὲ τὶς λαμπρὲς στολές τους. Καταρτισμένη ἔτσι, ἡ βασιλικὴ συνοδεία ξεκίνησε.

Ὁ βασιλῆας Ζαΐν-Οὐλμουλοὺχ, καθὼς εἶχαν προχωρήσει σὲ ἀπόστασι μιᾶς λεύγας ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του, εἶδε ἔξαφνα τὶς χρυσὲς σκηνές, τὶς ὁποῖες εἶχε στήσει ἡ Ἀμάλα καὶ τῶν ὁποίων ἡ λάμψις ἦταν ὅμοια μὲ τὴ λάμψι τῶν ἀχτίνων τοῦ ἥλιου. Νόμισε πὼς εἶχε φτάσει κιόλας στὸ παλάτι τοῦ Τὰζ-Οὐλμουλούχ. Μὰ ὁ βεζύρης του ἔσπευσε νὰ τοῦ πῆ:

—Ὄχι... Εἶνε μακρυὰ ἀκόμα τὸ Μοὺλκ-Νιγκαρίν... Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ λαμπρότητες ποὺ ἁπλώνονται τώρα ὁλόγυρά σας, δὲν ὑπῆρχαν προηγουμένως... Ἐγώ, περνῶντας ἀπὸ δῶ, δὲν εἶδα παρὰ θάμνους καὶ βράχους... Φαίνεται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἑτοίμασε τὴν περασμένη νύχτα ὁ παντοδύναμος ἄνθρωπος, ποὺ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε γιὰ νὰ σᾶς δώση μιὰ ἰδέα τοῦ πλούτου του καὶ τῆς λαμπρότητός του..

Ὁ βασιλῆας ἄκουγε τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ βεζύρης του, ὅταν κάποιος ἀπεσταλμένος τοῦ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ ἔφτασε καλπάζοντας καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ ὅπως ὅλοι οἱ τάπητες ποὺ ἑτοιμάστηκαν γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῆς Μεγαλειότητός σας μοιραστοῦν στοὺς φτωχούς. Ἐπίσης ἐπιθυμεῖ ὅπως διαλέξετε ὅσες ἀπὸ τὶς σκηνὲς σᾶς ἀρέσουν περισσότερο.

Ὅσο ὁ Ζαΐν-Οὐλμουλοὺχ προχωροῦσε στὸ δρόμο του, ἔβλεπε καὶ νέα ἀξιοθαύμαστα πράγματα, ποὺ τὸν ἐθάμπωναν τὰ μὲν περισσότερα ἀπὸ τὰ δέ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ παλάτι του γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν πατέρα του. Τοῦ ὑπέβαλε τὰ σέβη του, τὸν ὡδήγησε μὲ τιμὲς καὶ μὲ λαμπρότητες στὸ παλάτι του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἀμεθύστων.

Ὅλες ἡ αἴθουσες τῶν ἀνακτόρων εἶχαν προετοιμαστεῖ γιὰ τὴν ὑποδοχή. Παντοῦ εἶχαν στρωθεῖ πλούσιοι τάπητες καὶ οἱ τοῖχοι εἶχαν στολιστεῖ μὲ πολύτιμες πέτρες. Ὁ βασιλῆας ξαφνιάστηκε τόσο ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε, ὥστε λύγισαν τὰ γόνατά του κι' ἔπεσε κάτω θαμπωμένος. Ὁ Τὰζ-Οὐλμουλοὺχ ὅμως τὸν ἀνεσήκωσε ἀμέσως.

Ὅσο γιὰ τὴ Βακαβάλη, αὐτὴ κόντευε νὰ χάση τὸ μυαλό της καὶ ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Τὰζ-Οὐλμουλούχ.

Ὅταν συνῆλθε, ἔτριψε τὰ μάτια της, κύτταξε πρὸς ὅλες τὶς μεριὲς καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀναγνωρίση ὅτι τὸ παλάτι μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἦταν ἐντελῶς ὅμοιο μὲ τὸ δικό της. Ἔμεινε κατάπληχτη καὶ εἶπε μέσα της ὅτι χωρὶς ἄλλο κάποιος μεγάλος μάγος θὰ τὸ εἶχε μεταφέρει ἐκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλῆας ἔπεσε κάτω θαμπωμένος...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἄλλων πόλεων, ὁ Νοστράδαμος ἐπῆγε τότε καὶ στὴ Λυόν, ὅπου τὸν προσκάλεσαν οἱ κάτοικοί της γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἐπιδημία τῆς πανούκλας ποὺ εἶχε ἐνσκήψει.

Μὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς γιατροὺς τῆς πόλεως αὐτῆς, ὀνομαζόμενος Ἀντώνιος Σαρραζέν, ἄρχισε νὰ πολεμάῃ τὸ Νοστράδαμο καὶ νὰ λέῃ ὅτι αὐτὸς μόνος θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξάπλωσι τῆς ἐπιδημίας. Τοῦ κάκου ὁ Νοστράδαμος προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀλλάξῃ μέθοδο θεραπείας. Ὁ Σαρραζὲν ἦταν τρομερὰ στενοκέφαλος καὶ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούσῃ τίποτε κι' ἔτσι ἔστελνε συστηματικὰ στὸν ἄλλο κόσμο ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ ἐμπιστευόντουσαν σ' αὐτὸν τὴ θεραπεία τους.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἔθλιβε ἐξαιρετικὰ τὸ Νοστράδαμο, ὁ ὁποῖος θεράπευε κρυφὰ ὅσους πανωλοβλήτους εὕρισκε στὸ δρόμο του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως καὶ οἱ Λυονέζοι ἄρχισαν νὰ ἐξεγείρωνται ἐναντίον τοῦ ἀμαθοῦς καὶ ματαιοδόξου αὐτοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς σκοτώνῃ. Ἐν σώματι τότε ἡ συντεχνίες τῆς πόλεως παρουσιάστηκαν μπρὸς στὸ Νοστράδαμο, ἔπεσαν στὰ γόνατά του καὶ τὸν ἱκέτευσαν μὲ θερμὲς παρακλήσεις νὰ τοὺς σώσῃ.

—Θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω, τοὺς ἀπάντησε, μὰ ἀφῆστε με νὰ πειραματιστῶ σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο μου... Ἐκτιμῶ βέβαια τὸ δόκτορα Ἀντώνιο Σαρραζέν, τὸ συνάδελφό μου. Μὰ ἐπειδὴ τὰ φάρμακά μου διαφέρουν ἀπ' τὰ δικά του, ἐπιθυμῶ νὰ διαλέξετε ἀμέσως ἕναν ἀπὸ τοὺς δυό μας, ὁ ὁποῖος θὰ μείνῃ γιατρὸς τῆς πόλεώς σας...

Τότε ὅλοι οἱ Λυονέζοι ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ φώναξαν:

—Διαλέγουμε τὸ Νοστράδαμο... Τὸ Νοστράδαμο, τὸ σωτῆρα τοῦ Αἴξ.

Ἀμέσως, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Νοστράδαμος ἄρχισε νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἐπιδημίας, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ φαρμακοποιὸ Ρενὲ Ἐπιλιεοβέρ. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1547, ἡ πανοῦκλα εἶχε κατανικηθεῖ καὶ ὁ Νοστράδαμος, γεμᾶτος δόξες καὶ τιμές, ξαναγύρισε στὸ Αἴξ. Μόλις ἔφτασε, οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειπαν τὰ σπίτια τους καὶ ἔτρεχαν νὰ τὸν προϋπαντήσουν. Ἡ Ἀρχὲς τῆς πόλεως τοῦ ἔκαναν ἐπίσημη δεξίωσι στὸ Δημαρχεῖο καὶ τὸν ἀνεκήρυξαν ἐπίτιμο πολίτη.

Ἡ ὑποδοχή, τῆς ὁποίας ἔτυχε στὸ Σαλὸν ὁ Νοστράδαμος, τὸν ἐνθουσίασε καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικὰ στὴ μικρὴ αὐτὴ πόλι, τῆς ὁποίας ἡ θέσις τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά. Ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ φοράδα του θὰ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ στὸ Αἴξ, στὸ Ἄρλ, στὴ Μασσαλία καὶ στὸ Ἀβινιόν. Ἔτσι θὰ βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὶς πόλεις, τῶν ὁποίων τοὺς κατοίκους εἶχε σώσει.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, μερικοὶ φίλοι του τοῦ παρουσίασαν ὡς ὑποψήφια σύζυγο μιὰ νέα χήρα πολὺ πλουσία καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ὀνομαζομένην Ἄννα Πονσὰρ Ζεμέλ. Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦταν μιὰ ἕνωσις λογικὴ καὶ ἥσυχη, στὴν ὁποία ὁ ἔρως δὲν θὰ ἔπαιζε κανένα ρόλο καὶ ἡ ὁποία θὰ ἔβγαζε τὸ Νοστράδαμο ἀπὸ τὴ μοναξιά. Στὴν ἀρχή, ὁ ἀστρολόγος-γιατρὸς ἐδίστασε κάπως, μὰ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ καὶ γιὰ δεύτερη φορά.

Ἔτσι τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου ὑπεγράφη στὶς 11 Νοεμβρίου 1547, μπρὸς στὸ συμβολαιογράφο τοῦ Σαλόν. Μόλις ὁ Νοστράδαμος ξαναπαντρεύτηκε, ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα σπίτι τῆς συνοικίας Φερρεροῦ.

Ὁ δρόμος, στὸν ὁποῖο ἔβλεπε τὸ σπίτι τοῦ Νοστράδαμου, ἦταν σκοτεινὸς καὶ στενός, μὰ τὸ γραφεῖο τοῦ δόκτορος βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴ στέγη, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκανε νὰ εἶνε διαρκῶς πλημμυρισμένος στὸ φῶς. Ἐκεῖ περνοῦσε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἡμέρας του, ἐπιδιδόμενος στὶς προσφιλεῖς του μελέτες. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βιβλία, τὸ καλαμάρι, τὶς πέννες, κτλ., μιὰ νεκροκεφαλή, τοποθετημένη ἐκεῖ, κύτταζε περίεργα μὲ τ' ἄδειανά της μάτια τὸ μελετηρὸ σοφό, κάνοντάς τον νὰ σκέφτεται τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου. Μποτίλιες καὶ φιαλίδια μὲ διάφορα φάρμακα καὶ πολύχρωμα ὑγρὰ βρισκόντουσαν παραταγμένα ὁλόγυρα σὲ σανίδια. Σ' ἕνα λιβανιστῆρι ἔκαιγε πάντα ἄρωμα μέντας, τὸ ὁποῖο, ὅπως πίστευαν τότε, εἶχε τὴν ἰδιότητα ν' ἀπομακρύνῃ τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τὰ φαντάσματα. Παντοῦ, στοὺς τοίχους καὶ στὸ πάτωμα, ἔβλεπε κανεὶς χαραγμένες ἑβραϊκὲς φράσεις καὶ γεωμετρικὰ σχήματα. Ὁ μαγικὸς καθρέφτης τοῦ ἀστρολόγου ἔρριχνε μέσα στὸ δωμάτιο δυνατὸ φῶς ἀπὸ ἀτσάλι. Τέλος, τὸ πεντάχορδο, ἡ σφαῖρα, ὁ ζυγὸς καὶ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα συμπλήρωναν τὴν ἐπίπλωσι τοῦ γραφείου αὐτοῦ.

Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἱερὸ καὶ ἀπόκρυφο. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα καὶ ὁ Νοστράδαμος, ὅταν ἔφευγε, ἔπαιρνε μαζύ του καὶ τὸ κλειδί του. Γιατὶ ὁ σοφὸς ἐπιστήμων δὲν περιοριζόταν τώρα μονάχα στὴ μελέτη τῆς Ἰατρικῆς. Καταγινόταν μὲ μελέτες πιὸ ἀπόκρυφες καὶ ἂν μποροῦσε νὰ ψάξῃ κανεὶς μέσα στὸ γραφεῖο του, θὰ εὕρισκε κρυμένα σ' ἕνα κοφίνι, πλάϊ στὸ τζάκι, τὸ φιλοσοφικὸ αὐγό, τὶς χοάνες καὶ τὸ διϋλιστῆρα τοῦ Πόρτα καὶ τὸν ἀλχημιστικὸ ἀθάνορο. Ὁ Νοστράδαμος εἶχε ἐπίσης σ' ἕνα ἀπόκρυφο μέρος τοῦ σπουδαστηρίου του, ποὺ μόνο αὐτὸς γνώριζε—γιατὶ ἦταν ἄνθρωπος προνοητικός—τὴ βρύσι, μὲ τὸ μαγικὸ νερὸ τῆς ὁποίας ἐξαγνιζόταν καθημερινῶς, τὴ μαγικὴ ράβδο, ἡ ὁποία διάταζε τὰ πνεύματα, καὶ τὸ βωμὸ μὲ τὶς πεντάλφες, ὅπου ὁ μάγος ἔκανε τοὺς ἐξορκισμούς του.

Γιατὶ ἡ μαγεία ἦταν τώρα ἡ μυστικὴ ἀσχολία τοῦ Νοστράδαμου, ἂν καὶ τὸ ἀρνιόταν αὐτὸ ἀκόμα μὲ μεγάλη ζωηρότητα. Ὅταν τὰ φῶτα τῆς πόλεως ἔσβυναν, μονάχα αὐτὸς ἀγρυπνοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ του, χωρὶς κανένας νὰ βλέπῃ ποιὲς ἦσαν ἡ μυστηριώδεις καὶ καβαλλιστικὲς ἀσχολίες στὶς ὁποῖες ἐπεδίδετο.

* * *

Ἐν τῷ μεταξύ, τὴν ἴδια ἐποχή, ὁ θρησκευτικὸς πόλεμος εἶχε χωρίσει ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ Γαλλία σὲ δυὸ μεγάλα καὶ ἀδιάλλακτα στρατόπεδα, τοὺς Οὐγενότους καὶ τοὺς Καθολικούς. Οὔτε καὶ τὸ Σαλὸν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ γενικὸ αὐτὸ κακό, τὸ ὁποῖο ὁ Νοστράδαμος θεωροῦσε πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλες τὶς πανοῦκλες τοῦ κόσμου.

Μέσ' στὴ μικρὴ αὐτὴ πόλι τὰ πάντα ἦσαν ἀνάστατα. Ὁ λαὸς εἶχε ἐξεγερθεῖ κατὰ τῶν Οὐγενότων καὶ γύριζε στοὺς δρόμους, φωνάζοντας: «Θάνατος στοὺς Λουθηριανούς!» Ὅταν τοὺς συναντοῦσαν στοὺς δρόμους, τοὺς ἔβριζαν καὶ τοὺς ξυλοκοποῦσαν. Ἄλλοτε πάλι τοὺς ἀπαγχόνιζαν καὶ ἄλλες φορές, τέλος, τοὺς ἐμαχαίρωναν προδοτικὰ μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ στ' ἀπόμερα στενά.

Ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἀφιερωμένο σὲ ἀνώτερες ἐπιστημονικὲς μελέτες σὰν τὸ Νοστράδαμο, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη καὶ ἡ πελατεία μεγάλωνε διαρκῶς.

Μὰ αὐτὸ δὲν ἄρεσε καθόλου στοὺς ἄλλους γιατρούς, οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ μειώσουν τὴ μεγάλη δημοτικότητα τοῦ Νοστράδαμου, τὸν κατηγοροῦσαν ὡς «δαιμονόπληκτον» ὡς μυστικὸ ἐχθρὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς μάγο.

Τὰ φαρμακερὰ αὐτὰ λόγια, μέσα στὸν ἀναβρασμὸ τῶν θρησκευτικῶν παθῶν, ἔπιαναν καὶ ὁ λαὸς τοῦ Σαλὸν ἄρχισε νὰ συγκινεῖται. Πολλοὶ μάλιστα πολῖται, ὅταν ἔβλεπαν τὸ Νοστράδαμο στὸ δρόμο τους, γύριζαν ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό τους.

(Ἀκολουθεῖ).

□ □ □ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ □ □ □

Ὁ Μικρὸς Αὐλητής
(Τοῦ Γουσταύου Ἐμπερλαῖν)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ-ΗΛΙΟΣ ΠΛΗΤΤΕΙ !...

Μιὰ ἐπιθυμία τῆς κυρίας Μαιντενόν. Τὰ γυμνάσματα τῆς μαϊμοῦς. Ἡ ὀργὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σωματοφυλάκων. Ἡ μαϊμοῦ ἀγριεύει... Ἐπίθεσις κατὰ τοῦ βασιλέως. Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ'. χωρὶς τὴν περροῦκα του. Ἕνα δυσάρεστο θέαμα. Τί κάνει ἡ ἐθιμοτυπία. Ἡ περροῦκες ἀλλάζουν κεφάλια. Ἀποκαλύψεις ἀσχημιῶν. Ὅπου ὁ βασιλεὺς ἀρχίζει νὰ γελᾷ.

Β'.

Ὅπως διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὑπέφερε φριχτὰ ἀπὸ πλῆξι. Κλεισμένος μέσα στὸ δωμάτιό του, ὅπου συγκεντρωνόντουσαν καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοί του, κύτταζε ἔξω ἀπὸ ἕνα παράθυρο, χωρὶς νὰ μιλάῃ σὲ κανένα. Μιὰ μέρα, βλέποντας ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ ἕνα πλανόδιο ὀργανοπαίκτη μαζὺ μὲ μιὰ μαϊμοῦ, διέταξε νὰ τὸν προσκαλέσουν ἀπάνω...

ΕΝ τῷ μεταξὺ καὶ ἡ κ. Μαιντενὸν εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ βελουδένιο σκαμνάκι της καὶ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὴ πρὸς τὸ ὀργανέττο. Ἕνωσε τότε τὰ χέρια της καὶ εἶπε:

—Τί λέτε, Μεγαλειότατε; Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ μᾶς ἔδινε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μερικὰ δείγματα τῆς ἱκανότητος τῆς μαϊμοῦς του.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἔκανε νόημα ὅτι συγκατένευε εὐχαρίστως καὶ ἀμέσως ὁ ἀγαθὸς Ὠβερνιάτης, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴ βασιλικὴ ἐπιδοκιμασία, ἄρχισε νὰ παίζῃ στὸ ὀργανέττο του ἕναν εὔθυμο σκοπό.

Ἡ μαϊμοῦ δὲν ἐπερίμενε παρὰ αὐτὸ τὸ σύνθημα. Χαιρέτισε μὲ χάρι τὴν ὁμήγυρι καὶ ἄρχισε τὰ γυμνάσματα.

Ντυμένη μ' ἕναν κόκκινο μανδύα κι' ἔχοντας στὸ κεφάλι της μιὰ περροῦκα τῆς μόδας, ἐμιμεῖτο κοροϊδευτικὰ τοὺς εὐγενεῖς, ἔταν περίμεναν κάθε πρωΐ, τὴν ὥρα τοῦ ξυπνήματος τοῦ Βασιλέως.

Ἡ κ. Μαιντενὸν ἔβγαζε κραυγὲς ἱκανοποιήσεως, τόσο πετυχημένη ἦταν ἡ μίμησις! Μὰ οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ εἶχαν κατσουφιάσει. Περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅλους εἶχε θυμώσει ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, ὁ ὁποῖος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ, τράβηξε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σπαθί του, ἕτοιμος νὰ τὸ καταφέρῃ κατὰ τῆς φτωχῆς αἰμοῦς. Μὰ ὁ βασιλεὺς τὸν κύτταξε τόσο ἀγριεμένος, ὥστε ἀμέσως τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη του.

Ὡστόσο, ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ', παρ' ὅλους τοὺς ἐπιτυχεῖς μορφασμοὺς τοῦ πιθήκου, δὲν εἶχε ἀποβάλει ἀκόμα τὸ μελαγχολικό του ὕφος. Ἀσφαλῶς τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ τὴν πλῆξι του...

Τὰ γυμνάσματα τῆς μαϊμοῦς τελείωσαν σὲ λίγο κι' ὁ Ὠβερνιάτης ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ πράγματά του γιὰ νὰ φύγῃ. Προηγουμένως ὅμως θέλησε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μαϊμοῦ τὸ κοστοῦμι ποὺ φοροῦσε. Μὰ τὸ ἔξυπνο αὐτὸ ζῶο δὲν καταλάβαινε τώρα γιατὶ ἤθελαν νὰ τὸ γδύσουν, στὴ στιγμὴ ποὺ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ντυμένοι. Ἄφησε ὡστόσο τὸν κύριό του νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ μανδύα του. Μὰ ὅταν ὁ τελευταῖος θέλησε νὰ τοῦ βγάλῃ καὶ τὴν περροῦκα, ἔτριξε τὰ δόντια κι' ἀγρίεψε.. Ἐν τούτοις ὁ Ὠβερνιάτης στὸ τέλος τοῦ τὴν ἔβγαλε.

Τότε ἡ μαϊμοῦ, γεμάτη μανία, κύτταξε γύρω της μὲ τὰ κίτρινα μάτια της, ποὺ τὰ φλόγιζε ἡ λύσσα, γιὰ νὰ δῇ κάποιον, ἀπάνω στὸν ὁποῖο νὰ ξεσπάσῃ. Ἤθελε δηλαδὴ νὰ τοῦ κάνῃ ὅ,τι εἶχαν κάνει καὶ σ' αὐτή...

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ', καθὼς στεκόταν μπρὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, βρισκόταν κοντήτερά της. Τότε μ' ἕνα πήδημα ἡ μαϊμοῦ πήδηξε στοὺς ὤμους τοῦ βασιλέως καὶ στὴ στιγμὴ τοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι τὴν τεραστία του περροῦκα μὲ τὶς γκρίζες μπούκλες...

—Θεέ μου, πόσο ἄσχημος εἶνε ὁ βασιλεύς!

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη σκέψις τῆς κ. Μαιντενὸν καὶ τῶν ἄλλων αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν δεῖ ποτὲ τὸ βασιλέα χωρὶς περροῦκα καὶ οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν τώρα, ἀντὶ τοῦ Βασιλέως-Ἡλίου, ἕνα ἀδύνατο γεροντάκι χωρὶς μαλλιά, ποὺ ὡς μόνο του στόλισμα εἶχε στὴ μέση τοῦ ζαρωμένου του προσώπου μιὰ μακρυὰ μύτη κι' ἕνα τεράστιο στόμα.

Ἂν ἡ πρώτη αὐτὴ σκέψις τῶν αὐλικῶν ἦταν ἀξιοκατάκριτη, γιατὶ φανέρωνε ἔλλειψι σεβασμοῦ πρὸς τὸν κύριό τους, ἡ πρώτη κουβέντα τοῦ βασιλέως, μετὰ τὸ... ξεσκέπασμά του, ἦταν κουβέντα ἀνθρώπου ἀνώτερου καὶ μεγαλόψυχου.

—Μὴν πειράζετε αὐτὸ τὸ ζῶο! φώναξε.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ κρύωνε χωρὶς περροῦκα, φταρνίστηκε.

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ, Μεγαλειότατε! εἶπε ἡ κ. ντὲ Μαιντενόν.

—Εὐχαριστῶ! ἀπάντησε ὁ βασιλεύς. Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἁρπάξω κανένα συνάχι.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν μεγαλείτερο γυιό του, ἐπρόσθεσε:

—Παιδί μου, δῶσε μου τὴν περροῦκα σου!

Ὁ Μέγας Δελφίν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνατραφεῖ μὲ τὰ ἠθικὰ διδάγματα τοῦ Μποσσυέ, δὲν ἦταν καθόλου συνηθισμένος νὰ μὴν ὑπακούῃ τὸν πατέρα του. Ἔβγαλε ἀμέσως τὴ μαύρη του περροῦκα καὶ τὴν ἔδωσε στὸ βασιλέα, ὁ ὁποῖος, καθὼς τὴ φόρεσε, ξανάνειωσε κατὰ εἴκοσι χρόνια τουλάχιστον.

Ἦταν χειμῶνας τότε καὶ παρὰ τὰ δυὸ μεγάλα μαρμάρινα τζάκια, μέσα στὰ ὁποῖα ἔκαιγε νύχτα καὶ μέρα ἡ φωτιὰ τῆς Κολάσεως, πέθαινε κανεὶς ἀπὸ τὸ κρύο μέσα στ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν. Γι' αὐτό, ὁ Μέγας Δελφίν, τοῦ ὁποίου τὸ κόκκινο πρόσωπο τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ χωρὶς τὴν περροῦκα μὲ ἀμαξᾶ καλοῦ σπιτιοῦ, φταρνίστηκε τώρα κι' αὐτός. Δὲν ἐδίστασε λοιπὸν καθόλου καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ γυιό του καὶ ἐπίδοξο διάδοχο τοῦ θρόνου, εἶπε:

—Λουδοβῖκε, εἶσαι νεώτερος ἀπὸ μένα. Ἐσὺ θὰ ὑποφέρῃς λιγώτερο χωρὶς περροῦκα...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του... Μὰ ὁ γυιός του, ὁ δοὺξ τῆς Βουργουνδίας, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Φενελόν, κατάλαβε τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ. Ἔβγαλε λοιπὸν τὴν ξανθή του περροῦκα καὶ γεμᾶτος σεβασμό, τὴ φόρεσε στὸν πατέρα του.

Μὰ ἀμέσως κατόπιν ἔκανε νόημα στὸ δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἀμέσως κατώτερός του πρίγκηψ καὶ ὁ ὁποῖος φοροῦσε ξανθὴ περροῦκα. Ὁ τελευταῖος ἀμέσως κατάλαβε περὶ τίνος πρόκειται καὶ τοῦ προσέφερε τὴν περροῦκα του.

Μὰ συγχρόνως διάλεξε κι' αὐτὸς τὸ θῦμα του στὸ πρόσωπο τοῦ δουκὸς τῆς Βανδόμης, ὁ ὁποῖος, σ' ἕνα νεῦμα, τοῦ παρεχώρησε τὴν περροῦκα του. Μὰ κι' ὁ δοὺξ τῆς Βανδόμης διάλεξε τὸ θῦμα του στὸ πρόσωπο τοῦ δουκὸς ντὲ Σαὶν-Σιμόν, τοῦ ὁποίου ἅρπαξε μόνος του τὴν περροῦκα. Ὁ δοὺξ τοῦ ντὲ Σαὶν-Σιμὸν μάλιστα φαίνεται πὼς δὲν τὸ βρῆκε καθόλου εὐχάριστο αὐτό, γιατὶ παρέλειψε νὰ τὸ ἀναφέρῃ στὰ περίφημα Ἀπομνημονεύματά του.

Μὰ τὸ κακὸ δὲν ἐσταμάτησε ὡς ἐδῶ, ἀλλὰ ἐξακολούθησε σύμφωνα μὲ τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱεραρχίας. Οἱ δοῦκες ἔπαιρναν τὶς περροῦκες τῶν μαρκησίων, οἱ μαρκήσιοι τῶν κομήτων, καὶ οἱ κόμητες τῶν βαρώνων. Ὅσο ὅμως ἡ περροῦκες περνοῦσαν ἀπὸ κεφάλι σὲ κεφάλι, ἀποκαλύπτοντας κρανία μακρουλὰ σὰν αὐγά, στρογγυλὰ σὰν μῆλα, κρανία μὲ ἐξογκώματα καὶ γοῦβες, τόσο τὸ σκοτεινὸ πρόσωπο τοῦ βασιλέως φωτιζόταν.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ προκαλῇ τόσο χαρά, ὅσο ἡ ἀσχήμια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τὴ χαρὰ αὐτὴ ὁ Βασιλεὺς-Ἥλιος τὴν ἀπολάμβανε τώρα μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι. Γιὰ πρώτη φορά, ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἔβλεπε ποιὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ ὄψις τῶν μεγιστάνων του. Τοὺς ἔβλεπε ὅπως ἦσαν στὴν πραγματικότητα, γερασμένοι, κουρασμένοι, ἄσχημοι, καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἐνθουσιάζῃ.

Σὲ κάθε καινούργιο κεφάλι ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ παράδοξο κάλυμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸ σκέπαζε ἡ μόδα, ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα δυνατὸ γέλιο. Οἱ αὐλικοί, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὴ μελαγχολία του, ἀναρωτιόντουσαν τώρα μὲ σιγανὴ φωνή, μήπως εἶχε γίνει παραπολὺ εὔθυμος εἰς βάρος του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος τῆς διασκεδαστικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

□ □ □ ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Τὸ Ταΐσμα τῶν Περιστεριῶν
(Τοῦ Φρίντζ Σόντερλαν)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΧΕΝΤΕΡ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ὤ, ἐκεῖνο τὸ ἀσημόχρυσο πρωϊνό, ποὺ τὰ πράσινα χορτάρια τῶν λειβαδιῶν κρυβόντουσαν κάτω ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς δροσιᾶς, ποὺ τὸ γαλάζιο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερωθῇ ἀπὸ φόβο μήπως διώξει τὴν παιγνιδιάρικη ὁμίχλη, ποὺ τὰ δάση ἦσαν ἕνα μυστήριο εὐωδιαστό, ψιθυριστό, τρικυμιστό, ὤ, ἐκεῖνο τ' ἀλησμόνητο πρωϊνὸ πόσο γλυκὸ φάνηκε τὸ παληὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης στὸν Φράντς τὸ πριγκηπόπουλο!

Κάποια νέα κοπέλλα θἆταν αὐτὴ ποὺ τὸ τραγουδοῦσε μέσα στὸ δάσος τ' ἀνταριασμένο. Θἆταν πολὺ ὡραία, ἀφοῦ εἶχε τόσο λαγαρὴ καὶ τόσο γλυκειὰ φωνή:

Ψηλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ
εἶν' ὁ βοσκὸς ποὺ λαχταρῶ...

Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ Φράντς, τοῦ φάνηκε σὰν νὰ μεταφερόταν σ' ἄλλον κόσμο, σὰν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι νἆχε δώσει φτερὰ στὴν καρδιά του. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὸ δρόμο του γιὰ τὸ δάσος, μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀναζητήσῃ καὶ νὰ βρῇ τὴ μυστηριώδη ἐκείνη φωνή.

Μιὰ ἀκράτητη ἐπιθυμία κυρίεψε ὁλόψυχα τὸ πριγκηπόπουλο, μιὰ ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ τὴν κοπέλλα ποὺ τραγουδοῦσε τ' ἀσημόχρυσο ἐκεῖνο πρωϊνὸ μέσα στὸ δάσος τ' ἀνταριασμένο.

Ἔννοιωθε κιόλας πὼς τὴν ἀγαποῦσε αὐτὴ τὴν ἄγνωστη, ἡ ὁποία θἆταν ἴσως καμμιὰ χωριατοποῦλα ποὺ πήγαινε στὴ βρύσι ἢ ποὺ μάζευε ξερὰ κλαδιὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Τὴν ἀγαποῦσε πειὰ τρελλὰ γιὰ τὴν ὡραία της φωνὴ καὶ γιὰ τὸ γλυκὸ ἦχο τοῦ τραγουδιοῦ της. Κάτω ἀπὸ τὸ τραγοῦδι της μάντευε τὴν ψυχή της, ὅπως θἄβλεπε μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα μιᾶς ἰτιᾶς ἕνα νερὸ κελαρυστό.

Ποῦ νὰ ἦταν τάχα αὐτὴ ἡ κοπέλλα ποὺ τὸν εἶχε μαγέψει μὲ τὴ λαλιά της;

Ἔψαξε παντοῦ μὲ καρδιοχτύπι, ἔτρεξε μέσα στὰ λαγκάδια, δρασκέλισε τὰ βράχια, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν τὴ βρῆκε τὴν ἄγνωστη μὲ τὴν τρυφερὴ φωνή της.

Καὶ στεναχωρήθηκε γι' αὐτὸ παραπολύ...

Τὴν ἐγύρεψε πάλι καὶ τ' ἄλλο πρωῒ καὶ τὶς ἄλλες μέρες ποὺ ἀκολούθησαν.

Κάποια ἀρρωστιάρικη ἐπιμονή, κάποιος πόθος ἀγιάτρευτος τὸν ἔσπρωχνε νὰ τὴ ζητάῃ ἀδιάκοπα, κι' ὅταν τύχαινε νὰ κουράζεται ἀπὸ τὰ τρεξίματα, καθόταν στὴ μέση τοῦ κάμπου σκεφτικὸς καὶ λυπημένος.

Κι' ὅταν ἀπαντοῦσε πάλι μέσα στὸ δάσος καμμιὰ ὡραία χωριατοποῦλα, ἀναρωτιόταν βαθειά του:

— Νάν' αὐτὴ τάχα;...

Ἀλλὰ μόλις πήγαινε κοντά της, ἔννοιωθε πὼς δὲν ἦταν αὐτή.

Ἐκείνη, ἡ ἄγνωστη, ἡ νεράϊδα τοῦ τραγουδιοῦ, θἆταν πολὺ ὡμορφότερη, θἆχε πιὸ λεπτὸ σῶμα, πιὸ κοντὰ πόδια, πιὸ λυγερὴ κορμοστασιά.

Νὰ φοροῦσε τάχα ροῦχα σὰν τὶς ἄλλες ἢ νἆχε πασουμάκια ἀπὸ κρύσταλλο, φουστάνια ἀπὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μέτωπο ποὺ μοσχοβολοῦσε σὰν τὰ μισάνοιχτα ἄνθη τῆς μανόλιας;

Ἤ μήπως ἦταν καμμιὰ ξωθιὰ κι' εἶχε τραγουδήσει ἐπίτηδες γι' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἕνα τραγοῦδι τῆς γλυκὸ σὰν ὄνειρο ἐρωτικό, μὲ μιὰ φωνὴ μελωδικὴ σὰν τῶν ἀγγέλων τὴ λαλιά;

Ὅλο αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Φράντς κι' ὅλο ἔκλαιγε, ἔκλαιγε βαθειὰ κι' ἀπαρηγόρητα...

Ὁ Φράντς ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων, ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ βασιλῆᾶ κι' εἶχε ὡμορφιὰ πολλὴ κι' ἀμέτρητη περιουσία.

Μονάχα ἡ ὑγεία τοῦ ἔλειπε, μονάχα αὐτὴν τοῦ εἶχε ἀρνηθεῖ ἡ Μοῖρα, μονάχα αὐτὴν δὲν μποροῦσε ν' ἀποχτήσῃ τ' ὤμορφο καὶ πλούσιο πριγκηπόπουλο.

Καθότανε στὴ μέση τοῦ κάμπου, σκεφτικὸς καὶ λυπημένος...

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸ εἶχαν ἐξετάσει εἶπαν στοὺς δικούς του πὼς ἔπασχε ἀπὸ βαρειὰ ἀρρώστεια, θανάσιμη, καὶ τοὺς εἶχαν συστήσει νὰ τὸν στείλουν ἐκεῖ, στὴ φωτεινὴ ἐξοχή, γιὰ νὰ πεθάνῃ τουλάχιστον ἥσυχα μέσα σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία, ἂν ἡ ζωὴ δὲν τὸν κρατοῦσε κοντά της...

Τὸ πριγκηπόπουλο φυσικὰ δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' αὐτά. Τί τὸ ἔννοιαζε ὅμως τώρα γιὰ γιατρειὰ ἢ γιὰ χαμό, γιὰ ζωὴ ἢ γιὰ θάνατο;

Τώρα δὲν εἶχε ἄλλη σκέψι στὸ κεφάλι του παρὰ αὐτὴ τὴν ἄγνωστη ποὺ τοῦ βασάνιζε τὸ μυαλὸ καὶ τοὔκανε τὴν καρδιὰ νὰ χοροπηδᾷ.

Θἄδινε μὲ προθυμία τὶς μισὲς ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες του γιὰ νὰ τὴ δῇ καὶ τοῦ φαινόταν πὼς θἆταν δυστυχισμένο, ἂν ἄφινε αὐτὸν τὸν κόσμο χωρὶς νὰ τὴ γνωρίσῃ.

Ὤ, τί ὡραῖα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἂν ἔπαιρνε ξεψυχῶντας ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὰ χείλη ἐκεῖνα ποὖχαν τραγουδήσει:

Ψηλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ
εἶν' ὁ βοσκὸς ποὺ λαχταρῶ...

Μιὰ μέρα τὸ πριγκηπόπουλο κάλεσε τὸν παιδαγωγό του, τὸν κόμητα τοῦ Μπερολστάϊν, καὶ τοῦ εἶπε:

—Κόμη, ἀκοῦστε με καὶ μὴ μὲ περάστε γιὰ τρελλό... Ξέρω πὼς δὲν μοῦ μένει πολὺς καιρὸς ζωῆς ἀκόμα. Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιθυμίες μου εἶνε μετρημένες... Κι' ἀπ' ὅλες μονάχα μιὰ ἔχω ποὺ μὲ τυραννεῖ ἀπὸ μιὰ βδομάδα καὶ ποὺ ποθῶ νὰ τὴν ἱκανοποιήσω... Θέλω νὰ γνωρίσω μιὰ κοπέλλα ποὺ τραγουδοῦσε ἕνα πρωῒ κάποιο ἐρωτικὸ τραγοῦδι μέσα στὸ δάσος. Μάταια προσπάθησα νὰ τὴν ἰδῶ... Πουθενὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τὴ βρῶ... Ἂν δὲν εἶνε καμμιὰ ξωθιά, καμμιὰ νεράϊδα τοῦ βουνοῦ, πιστεύω πὼς ἐσεῖς θὰ μπορέσετε νὰ τὴ βρῆτε. Κάμετε λοιπὸν ὅ,τι καταλαβαίνετε, ἀλλὰ νὰ μοῦ τὴ βρῆτε γρήγορα γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ...

— Ὑψηλότατε, σκέφτηκα ὁλονυχτὶς τὴν πρότασί σας καὶ νά τί ἀποφάσισα. Ἀποφάσισα νὰ διαλαλήσω σὲ ὅλα τὰ ὁλόγυρα χωριὰ καὶ νὰ παρακαλέσω τὶς κοπέλλες ποὺ ξέρουν νὰ τραγουδᾶνε νὰ μαζευτοῦν ὅλες, μιὰ ὡρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα στὸ δάσος τὸ γειτονικό. Ἐκεῖ θὰ τὶς βάλω μιὰ-μιὰ νὰ τραγουδήσουν. Ἡ ἀφεντιά σας θ' ἀκοῦτε ἀπὸ δῶ κι' ὅταν ἀναγνωρίστε τὴ φωνή της, θὰ τὴ φωνάξω καὶ θὰ σᾶς τὴ φέρω ἀμέσως ἐδῶ...

— Ναί, ναί. Αὐτὸ νὰ κάνετε. Σύμφωνοι.

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, τριακόσιες περίπου νέες γυναῖκες καὶ κοπέλλες τῶν περιχώρων, μόλις ἔμαθαν τὴν ἐπιθυμία τοῦ ὡραίου ἀρρώστου πρίγκηπα, ἔτρεξαν μὲ προθυμία στὸ δάσος κι' ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν μὲ χαρούμενο σκοπὸ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης:

Ψηλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ
εἶν' ὁ βοσκὸς ποὺ λαχταρῶ...

Τὸ ἄρρωστο πριγκηπόπουλο βρισκόταν στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ του καὶ φαινόταν ὠχρότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες μέρες.

Τὰ διάφανα χέρια του τρέμανε καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ κρυφὴ φλόγα κάτω ἀπὸ τὰ μελανιασμένα βλέφαρά του.

Ἄκουσε ἀμέτρητες φωνές, τὴ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ δὲν ξεχώριζε μέσα σ' αὐτὲς τὴ γνώριμη, ἀγαπημένη του φωνὴ κι' ἔμενε ἀμίλητος.

Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ποὺ τραγουδοῦσε μιὰ ἄλλη νέα, τὸ πριγκηπόπουλο σηκώθηκε ὁλόρθο μὲ τὰ χαρακτηριστικά του μεταμορφωμένα ἀπὸ ἕνα χαρούμενο χαμόγελο.

— Αὐτὴ εἶνε! φώναξε μὲ λαχτάρα. Καὶ κατέβηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μπαλκόνι καὶ τράβηξε μὲ βία γιὰ τὸ δάσος.

Ἔξαφνα στὸ στρίψιμο ἑνὸς μονοπατιοῦ εἶδε τὸν κόμητα νὰ φέρνῃ πρὸς τὸ μέρος του τὴ νέα ποὖχε τραγουδήσει πρὸ ὀλίγου. Αὐτὴ ἦταν!

Ὁ Φράντς στήλωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε μὲ λαχτάρα. Ὅλη του ἡ ζωὴ μαζεύτηκε στὸ βλέμμα του αὐτό. Μὰ ἀμέσως μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος του κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Τί κρίμα! Τί κρίμα! Ἡ νέα μὲ τὴν ὑπέροχη φωνή, ἡ νέα ποὺ τραγουδοῦσε τόσο γλυκά, ἡ ἀηδονόλαλη καὶ κρυσταλλόφωνη, ἦταν ἄσχημη, ἄσχημη φρικτά!

Τὴν ἄφησαν νὰ φύγῃ καὶ μετέφεραν τὸ πριγκηπόπουλο στὸ παλάτι του. Κι' ὅταν ὁ Φράντς συνῆλθε, τὰ μάτια του βουρκώσανε ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τί κρίμα! Τί κρίμα! Γιατί κάνει τέτοιες ἀδικίες ὁ Θεός; Γιατί κλείνει τὴν ἁρμονία τοῦ τραγουδιοῦ μέσα στὴν ἀσχήμια καὶ τὴν ἀσχήμια τῆς ψυχῆς μέσα στὸ πιὸ καλοπλασμένο σῶμα; Γιατί; Γιατί;

Δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ πειὰ τὸ βασιλόπουλο... Ποθοῦσε νὰ πεθάνῃ...

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν ἔννοιωσε πὼς ἡ ζωή του ἔφευγε καὶ πὼς τὸ σακατεμμένο του στῆθος θὰ τὸν ἔστελνε γρήγορα στὸν τάφο, κάλεσε τὸν κόμητα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κουρασμένη:

— Σᾶς παρακαλῶ, κόμη, νὰ βρῆτε πάλι ἐκείνη τὴ νέα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσετε νὰ ξαναπάῃ στὸ ἴδιο μέρος καὶ νὰ μοῦ ξανατραγουδήσῃ, αὔριο τὸ πρωΐ, ἐνῶ θὰ βγαίνῃ ὁ ἥλιος...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὖβγαινε ὁ ἥλιος, γεμᾶτος φῶς καὶ δόξα, ὁ χλωμὸς Φράντς ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ νοσταλγικά του μάτια, ἀκούγοντας τ' ἀγαπημένο του τραγοῦδι, τὸ γλυκὸ τραγοῦδι, τὸ πιὸ ὡραῖο τραγοῦδι τῆς πιὸ ἄσχημης κοπέλλας τοῦ τόπου:

Ψηλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ
εἶν' ὁ βοσκὸς ποὺ λαχταρῶ...

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. ΠΑΡΝΤΟ ΒΑΖΑΝ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Ἀντωνία σχόλασε ἀπὸ τὴ δουλειά της κάπως ἀργότερα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη της ὥρα. Πῆγε καὶ πῆρε τὸ παιδί της ἀπὸ τὸ ἄσυλο, ὅπου τὸ ἄφινε κάθε πρωῒ γιὰ νὰ τῆς τὸ φυλάνε, τοῦ ἀγόρασε λίγες καραμέλλες ποὺ τόσο τὶς λαχταροῦσε ὁ μικρὸς κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ περπατάῃ μαζύ του στὸν πλατὺ πολυσύχναστο δρόμο.

Μητέρα καὶ γυιὸς δὲν πεινοῦσαν ἀκόμα καὶ ἀνάσαιναν τὸ βραδυνὸ ἀεράκι μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἡ Ἀντωνία εἶχε συνηθίσει πειὰ σ' αὐτὴ τὴ ζωή, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄντρας της εἶχε δολοφονήσει τὴ μητέρα της καὶ εἶχε φυλακιστεῖ γιὰ πολλὰ χρόνια σὲ κάποιο κάτεργο... Ζοῦσε ἥσυχα μὲ τὸ ἀγαπημένο της παιδάκι καὶ τὰ λίγα χρήματα ποὺ κέρδιζε ἀπὸ τὴ δουλειά της ἔφταναν ὥστε νὰ περνοῦνε κι' οἱ δυὸ σχετικῶς καλά.

Ἀφοῦ περπάτησαν κάμποση ὥρα, πῆραν τέλος τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους.

Σὰν ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ μπῆκαν μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ χρησίμευε ὡς κουζίνα καὶ τραπεζαρία μαζύ, ἡ Ἀντωνία στάθηκε κατάπληκτη βλέποντας τὴ λάμπα ἀναμμένη. Ποιὸς εἶχε λοιπὸν μπεῖ στὸ σπίτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας της;

Πράγματι, ἕνας ἄντρας καθόταν μπρὸς στὸ τραπέζι...

Μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Ἀντωνίας μόλις τὸν εἶδε...

Ἦταν ἐκεῖνος, ὁ ἄντρας της!

Ἡ νέα γυναῖκα στάθηκε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη, ἐνῶ ἕνα ρῖγος περνοῦσε ἀπ' ὅλο της τὸ κορμί...

Ἔπειτα τὰ παγωμένα χέρια της ἀποσπάστηκαν μὲ μιᾶς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ της, ἐνῶ αὐτό, κατατρομαγμένο πιάστηκε ἀπὸ τὰ φουστάνια της.

Ὁ ἄντρας της γύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, ἀλλὰ ἥσυχη:

— Δὲν φανταζόσουν πὼς θὰ μ' εὕρισκες ἐδῶ αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔ;

Ἀκούγοντας τὴ φωνή του, ποὺ εἶχε τόνο ἀπειλητικό, ἡ Ἀντωνία ἔβγαλε ἕνα φοβισμένο «Ἀ!» καὶ ἁρπάζοντας τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλὰ ὁ ἄντρας της πετάχτηκε ὁλόρθος καὶ τὴν ἐμπόδισε.

— Ἔ, κυρά! Γιὰ ποῦ τὄβαλες; τῆς φώναξε εἰρωνικὰ κι' ἀπειλητικά. Θέλεις δηλαδὴ νὰ σηκώσουμε τὴ γειτονιὰ στὸ ποδάρι; Αὐτὴ τὴν ὥρα κοιμοῦνται ὅλοι. Ποῦ θὰ πᾷς;

Τὸ αἷμα τῆς Ἀντωνίας εἶχε παγώσει πειὰ μέσα στὶς φλέβες της.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τῆς πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξις, μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της. Σκέφτηκε δηλαδὴ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ της. Μονάχα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ.

Ὁ πατέρας του δὲν τὸ γνώριζε, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἦταν πατέρας του καὶ δὲν θὰ τὸ περιφρονοῦσε. Σήκωσε λοιπὸν ἡ δυστυχισμένη μητέρα τὸ παιδί της στὰ χέρια της καί, πλησιάζοντάς το στὴ λάμπα, τοῦ εἶπε:

— Δές το... Εἶνε ὁ μικρός μας!...

Τὸ παιδάκι ἔκλεισε τὰ μάτια του, θαμπωμένο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, κι' ἔβαλε τὰ χέρια του στὸ πρόσωπό του, σὰν νἄθελε νὰ μὴν ἀντικρύσῃ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο πατέρα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν τὸ εἶχε ἀκούσει νὰ προφέρεται παρὰ μὲ ντροπὴ καὶ μὲ φρίκη.

— Οὔφ, τί ἄσχημο ποὺ εἶνε! μούγκρισε ὁ πατέρας του, ἀφοῦ τὸ κύτταξε λίγο μ' ἀδιαφορία.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀντήχησε σὰν κεραυνὸς στ' αὐτιὰ τῆς ἄμοιρης γυναίκας, ἡ ὁποία πῆγε καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω λιπόθυμη.

Ὁ ἄντρας της κάθησε μπρὸς στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ λαιμαργία...

Ὅλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ δωματίου χόρευαν γύρω της καὶ ἀπὸ τὰ μάτια της περνοῦσαν χίλιες γαλάζιες λάμψεις μαζύ, τρεμουλιαστές...

— Ἔ, δὲν ἔχεις τίποτε φαΐ; ξαναρώτησε ἀπότομα ὁ κατάδικος.

Ἡ Ἀντωνία ἔβαλε τὸ παιδί της νὰ καθήσῃ καταγῆς σὲ μιὰν ἄκρη, κι' ἐνῶ ὁ μικρὸς ἔκλαιγε σιωπηλὰ ἀπὸ τὸν τρόμο, ἡ μητέρα του ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἔστρωσε τὸ τραπεζομάντηλο μὲ τὰ τρεμάμενα χέρια της, πῆγε κι' ἔφερε τὸ ψωμί, ἔβαλε στὸ τραπέζι ἕνα μπουκάλι μὲ κρασὶ κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ντουλάπι ἕνα πιάτο μὲ ψάρι βραστό. Προσπαθοῦσε τώρα ν' ἀφοπλίσῃ τὸ σύζυγό της μὲ τὴν προθυμία καὶ τὸ ζῆλο της.

Ὁ ἄντρας της κάθησε μπρὸς στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ λαιμαργία, ρουφῶντας ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καὶ λίγο κρασί. Ἡ Ἀντωνία στεκόταν ὀρθὴ καὶ τὸν κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένη.

Στὸ τέλος, ὁ ἄντρας της γέμισε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ ποτῆρι μὲ κρασὶ καὶ τῆς τὸ πρόσφερε γιὰ νὰ πιῇ κι' αὐτή.

— Δὲν μπορῶ νὰ πιῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἀντωνία.

Τὸ εἶπε αὐτό, γιατὶ τὸ κρασί, κάτω ἀπὸ τὶς ἀνταύγειες τοῦ φωτός, τῆς φάνηκε ὅμοιο μ' αἷμα.

Ἐκεῖνος ἤπιε μονορούφι τὸ πιοτό, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξανάρχισε νὰ καταβροχθίζῃ μὲ μεγάλες μπουκιὲς τὸ φαγητό.

Ἡ γυναῖκα του στὸ μεταξὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ κι' ἔννοιωθε νὰ γεννιέται μέσα στὴν καρδιά της μιὰ ἀόριστη ἐλπίδα.

Συλλογιζόταν πώς, ἀφοῦ θἄτρωγε, θἄφευγε χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ, μιὰ καὶ δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ δουλειὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημά του. Ἔπειτα, σὰν ἔφευγε, αὐτὴ θὰ ἀμπάρωνε ἀπὸ πίσω του τὴν πόρτα κι' ἂν τυχὸν ξαναγύριζε πίσω, θἄβαζε τὶς φωνὲς καὶ θὰ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς γειτόνους βοήθεια. Καὶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴ φωνή της, ἔβηξε μιὰ φορὰ δυνατά...

Ὁ πρώην κατάδικος, ἀφοῦ χόρτασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ποῦρο, τὄκοψε στὴ μέση καὶ τὸ ἄναψε ἀπὸ τὴ λάμπα. Κι' ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του προσπαθοῦσε μὲ τρόπο ν' ἀποτραβηχτῇ στὴν πόρτα, τῆς φώναξε:

— Ἔ, ψίτ!... Γιὰ ποῦ τὄβαλες;...

— Πάω νὰ βάλω τὸ παιδὶ νὰ κοιμηθῇ! ἀποκρίθηκε ἐκείνη χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ καλὰ-καλὰ τί ἔλεγε.

Καὶ πῆγε στὴ διπλανὴ κάμαρα, τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της.

Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ φονιὰς δὲν θἄχε τὴν τόλμη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὡς ἐκεῖ. Πῶς θἄχε τὸ θάρρος νὰ μπῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχε σκοτώσει ἀπάνω σ' ἕναν καυγᾶ τὴ δυστυχισμένη της μητέρα;

Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτή, ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀλλὰ σὲ λίγες στιγμὲς ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ δολοφόνος. Ἡ Ἀντωνία τὸν εἶδε νὰ ρίχνῃ ἕνα λοξὸ βλέμμα πρὸς αὐτή, νὰ βγάζῃ τὰ παπούτσια του μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία, νὰ πετάῃ πέρα τὸ μάλλινο ζουνάρι του καὶ νὰ ξαπλώνεται πάνω στὸ κρεββάτι, πάνω στὸ ἴδιο κρεββάτι ὅπου κοιμόταν ἄλλοτε τὸ θῦμα του!

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα νόμιζε πὼς ἔβλεπε ἕνα ἄσχημο ὄνειρο καὶ δὲν ἐπίστευε στὰ ἴδια τὰ μάτια της.

Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὸς εἶχε χωθεῖ μέσα στὸ κρεββάτι καὶ ἀποτελείωνε τὸ κάπνισμα τοῦ πούρου του, σὰν ἕνας καλὸς νοικοκύρης ποὺ πλαγιάζει γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας...

— Καλά, τί στάθηκες αὐτοῦ πέρα σὰν ἄγαλμα; εἶπε σὲ λίγο γυρνῶντας πρὸς τὴν Ἀντωνία. Δὲν θὰ πέσῃς κι' ἐσὺ νὰ κοιμηθῇς;

— Ἄ, ὄχι! Δέν... νυστάζω! ἀποκρίθηκε ἡ φτωχὴ γυναῖκα, ἐνῶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀπὸ τὸν τρόμο της.

— Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; ἐξακολούθηκε ἐκεῖνος. Θὰ περάσῃς τὴ νύχτα σου ἄγρυπνη σὰν σκοπός;

— Μὰ τὸ κρεββάτι δὲν ἔχει θέσι γιὰ δυό... Κοιμήσου ἐσὺ κι' ἐγὼ θὰ πλαγιάσω ὅπου βρῶ...

Τότε ὁ σύζυγος τῆς Ἀντωνίας πρόφερε μιὰ φοβερὴ βλαστήμια καὶ φώναξε:

— Μὲ φοβᾶσαι, μωρή, ἢ μήπως μὲ συχάθηκες; Ἔλα νὰ πέσῃς γρήγορα στὸ πλάϊ μου, γιατὶ ἀλλοιῶς, ἀλλοίμονό σου!

Καὶ σηκώθηκε τεντώνοντας τὶς γροθιές του, ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ καταπάνω της.

Τότε ἡ Ἀντωνία, μὲ τὴν ὑποταγὴ ἐκείνη ποὺ χαρακτηρίζει τὶς γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἄρχισε νὰ γδύνεται, ἀποφασισμένη νὰ ὑποκύψῃ στὸ μοιραῖο.

Τὰ δάχτυλά της ἔλυσαν βιαστικὰ τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν της καὶ ξεκούμπωσαν τὸ φόρεμά της, ἐνῶ στὸ βάθος τοῦ δωματίου ἀκούγονταν τὰ πνιγμένα κλάμματα τοῦ παιδιοῦ της.

. . . .

Τὸ ἄλλο πρωΐ, οἱ γείτονοι ἄκουσαν τὶς διαπεραστικὲς κραυγὲς τοῦ παιδιοῦ κι' ἔτρεξαν ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει...

Μπαίνοντας μέσα στὸ σπίτι, βρῆκαν μονάχα τὴν Ἀντωνία ξαπλωμένη ἀπάνω στὸ κρεββάτι νεκρή! Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸν τρόμο της.

Ὁ μικρὸς τοὺς διηγήθηκε τότε μὲ κλάμματα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε περάσει τὴ νύχτα του στὸ σπίτι τους, μόλις σηκώθηκε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, φώναξε ἐπανειλημμένως τὴ μητέρα του κι' ἐπειδὴ δὲν ἔπαιρνε ἀπάντησι, ἔφυγε τρεχᾶτος σὰν τρελλός!...

Ε. ΠΑΡΝΤΟ ΒΑΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Ὁ ἥρως καὶ ὁ πειρασμὸς τῶν γυναικῶν. Ἡ ὡραία κι' ἀνίκητη Ἀμαζὼν Μαξιμώ. Ἡ Βαλκυρία τῆς Ἀνατολῆς ἀντιμέτωπος τοῦ Διγενῆ. Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ ἥρωος. Ἡ ἐρωτικὴ προσφορὰ τῆς Μαξιμοῦς. Ὁ ὅρκος της. Ἡ ζηλοτυπία τῆς Εὐδοκίας καὶ τὸ ψέμμα τοῦ Διγενῆ. Σ' ἕνα παραμυθένιο παλάτι, στὶς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη... Ὁ Διγενὴς τρισευτυχισμένος. Γενικὲς ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἥρωος. Τὰ τρυφερά του λόγια πρὸς τὴν Εὐδοκία. Πῶς πέθανε συγχρόνως μὲ τὸν ἀδελφό του, κ.τ.λ.

Ε'.

Παρ' ὅλη τὴ μετάνοια ποὺ, ὅπως εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, εἶχε ἐκδηλώσει ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας γιὰ τὴν ἐρωτική του περιπέτεια μὲ τὴν ὡραία κόρη τῆς Ἀραβίας, ἐξακολούθησε νὰ παραμένῃ ὁ ἴδιος.

Ἡ σάρκα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πάντα ἀδύνατη καὶ ὁ Σατανᾶς βρίσκεται διαρκῶς μπροστά του γιὰ νὰ τὸν βάζη σὲ πειρασμό. Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὅταν βρέθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μπρὸς στὴν ὡραία Μαξιμώ.

Ἡ Μαξιμὼ ἦταν μιὰ πολεμοχαρὴς κόρη, μιὰ ἀμαζόνα ἀνίκητη, τὴν ὁποία οἱ Ἀπελάτες, ποὺ τοὺς εἶχε νικήσει ὁ Διγενής, τὴν προσκάλεσαν κοντά τους γιὰ νὰ τοὺς βοηθήση ἐναντίον τοῦ ἥρωος.

«Καβαλλίκευε —γράφει γι' αὐτὴν τὸ τραγοῦδι— *ἕνα ἄλογο λευκὸ σὰν τὸ χιόνι, τοῦ ὁποίου τὰ πέταλα ἦσαν κατακόκκινα. Φοροῦσε στερεὸ καὶ κομψὸ θώρακα καί, πάνω ἀπὸ τὸ θώρακα, ἕνα πλούσιο φόρεμα, στολισμένο ὁλόκληρο μὲ πολύτιμα πετράδια. Στὸ χέρι της κρατοῦσε μιὰ μακρυὰ ἀραβικὴ λόγχη χρυσοπράσινη, δουλεμένη μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη. Ἕνα σπαθὶ κρεμόταν ἀπὸ τὴ μέση της κ' ἕνα γιαταγάνι ἀπὸ τὴ σέλλα της. Κρατοῦσε μιὰ ἀσημένια ἀσπίδα, χρυσωμένη ὁλόγυρα καὶ μὲ πολύτιμες πέτρες στὴ μέση. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα κατήγετο ἀπὸ τὶς ἀνδρεῖες Ἀμαζόνες, τὶς ὁποῖες ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Βραχμάνων. Ἦταν ἀφάνταστα ἀνδρεία κ' ἐνεργητικὴ καὶ περνοῦσε τὴ ζωή της πολεμῶντας...»*

Ὅταν ἡ Βαλκυρία αὐτὴ τοῦ Βυζαντίου πῆγε στὴν ὄχθη τοῦ Εὐφράτη γιὰ νὰ προκαλέση τὸ Διγενῆ σὲ μονομαχία, ὁ τελευταῖος, σὰν εὐγενὴς ἱππότης, ἐφείσθη τῆς ζωῆς τῆς ὡραίας ἀντιπάλου του. Κατὰ τὴν πρώτη του λοιπὸν μονομαχία, περιορίστηκε νὰ σκοτώση μόνο τὸ ἄλογό της. Στὴ δεύτερη πάλι, τὴν ἀφώπλισε καὶ τὴν ἐτραυμάτισε ἐλαφρά.

Τότε ἡ νικημένη Μαξιμώ, γεμάτη θαυμασμὸ γιὰ τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴ μεγαλοψυχία τοῦ νικητοῦ της, προσφέρθηκε ὁλομόναχη στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ὑπέταξε, ὅπως στοὺς γερμανικοὺς θρύλους ἡ Μπρουνχίλδη προσφέρεται παρόμοια στὸ Σίγκφριντ.

—Ἔχω ὁρκιστεῖ στὸ Θεό, εἶπε στὸ Διγενῆ, νὰ μὴν πλησιάσω ποτὲ ἄνδρα καὶ νὰ διατηρήσω τὴν παρθενία μου ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ κατώρθωνε νὰ μὲ νικήση καὶ νὰ φανῆ γενναιότερός μου... Ἔμεινα ὥς τὴ στιγμὴ αὐτή, πιστὴ στὸν ὅρκο μου...

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι, ὁ Διγενὴς προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ νικήση καὶ τὴν ἐπιθυμία του, ὅπως εἶχε νικήσει καὶ τὴ Μαξιμώ.

Μὰ ἡ ἀμαζὼν ἦταν ὡραία καὶ τρυφερὴ καὶ ἡ φωνή της εἶχε γίνει τώρα τόσο γλυκειά, ὥστε, καθὼς μιλοῦσε, νόμιζε πὼς τὸν ἐχάϊδευε.

«Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω! διηγεῖται ὁ ἥρως. Φλόγες μοῦ ἔκαιγαν ὁλόκληρο τὸ κορμί μου... Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ ἀποφύγω τὴν ἁμαρτία, μὰ ἡ Μαξιμὼ ἄναβε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀγάπη μου, ψιθυρίζοντάς μου στ' αὐτιὰ τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια... Ἦταν νέα καὶ ὡραία, γοητευτικὴ καὶ παρθένος καὶ ἔτσι ὑπέκυψα τέλος στὴν ἐγκληματικὴ ἐπιθυμία...»

Καὶ τὴ φορὰ αὐτή, ὁ Διγενὴς φυλάχτηκε πολὺ ν' ἀποκαλύψη τὴν ἀλήθεια στὴ γυναῖκα του. Ὅταν δὲ ἡ Εὐδοκία ζηλότυπη καὶ ἀνήσυχη ρώτησε «τὸν ἀγαπημένο της κοῦρκο»,

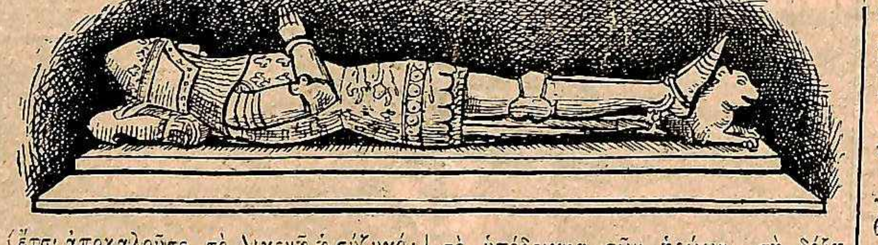

(ἔτσι ἀποκαλοῦσε τὸ Διγενῆ ἡ σύζυγός του), γιατὶ εἶχε λείψει τόσον καιρὸ κοντὰ στὴ Μαξιμώ, ὁ ἥρως, μ' ἕνα ἔξυπνο ψέμμα, ἀποκοίμισε τὶς ὑποψίες τῆς ἀγαπημένης του συζύγου. Τῆς εἶπε δηλαδὴ ὅτι ἔλειψε πολύ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ περιποιηθῆ τὴν πληγωμένη Μαξιμώ. Καὶ ἐπρόσθεσε πονηρά:

—Τὸ ἔκανα αὐτό, γιατὶ δὲν θέλω νὰ μ' ἀποκαλέσουν ποτὲ δολοφόνο τῶν γυναικῶν!

* * *

Ἔπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πολεμικὰ κατορθώματά του, ἀφοῦ πρῶτα ἀπάλλαξε τὴ χώρα ἀπὸ κάθε ἐχθρό, ὁ Διγενὴς ἐγκαταστάθηκε γιὰ ν' ἀναπαυθῆ καὶ ν' ἀπολαύση ἥσυχα τὴ δόξα του μέσα στὸ ὑπέροχο παλάτι του ποὺ εἶχε χτίσει κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη.

Ἐκεῖ, πλάϊ στὴν πολυαγαπημένη του καὶ πανέμορφη Εὐδοκία περνοῦσε μέρες τρισευτυχισμένες καὶ ζοῦσε ὅπως στὸν Παράδεισο.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄρχοντες τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ὅλοι οἱ σατράπες, γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώνουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους ποὺ εἶχε ἀπαλλάξει τὴ χώρα ἀπὸ τοὺς Ἀπελάτες καὶ τοὺς ἄλλους ἐχθρούς της, τοῦ ἔστελναν ταχτικὰ δῶρα πολύτιμα καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἐπίσης κι' ὁ αὐτοκράτωρ ὁ ἴδιος τοῦ ἔστελνε καθημερινῶς σχεδὸν τὰ πιὸ πλούσια καὶ τὰ πιὸ πολύτιμα δῶρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ Ἀπελάτες ἀναγνώριζαν τώρα τὴν ἐξουσία του κι' ὁποῖος ἔφερνε μαζύ του χαρτὶ μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ Διγενῆ, μποροῦσε νὰ ταξειδέψη ἄφοβα κι' ἐλεύθερα σὲ ὅλη τὴν Ἀνατολή.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν, ὅλοι τὸν σεβόντουσαν, ὅλοι τὸν φοβόντουσαν. Οἱ σύγχρονοί του τὸν θεωροῦσαν ὡς τὸν γενναιότερο τῶν πριγκήπων, ὡς τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἡρώων, τὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν εἰρηνευτὴ τῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ Διγενὴς ζοῦσε τώρα εὐτυχισμένος, πλούσιος καὶ ἥσυχος, κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ στὴ μητέρα του, γεμάτος ἀγάπη καὶ καλωσύνη πρὸς ὅλους ὅσους τὸν περιστοίχιζαν...

Μιὰ μονάχα θλῖψις τὸν ἐπίκρανε... Δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδί, γιὰ νὰ τὸν κάνη ἀντάξιο κληρονόμο τοῦ ὀνόματός του...

Κι' ἔξαφνα τότε, ἀπάνω στὴν ἄνθισι τῆς νειότης του, σὲ ἡλικία τριανταπριῶν χρόνων, τὸν βρῆκε ὁ θάνατος...

Τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἀντάλλαξε μὲ τὴ γυναῖκα του ἀπάνω στὸ κρεββάτι τῆς ἀγωνίας του εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ τρυφερότητα καὶ συγκινοῦν μέχρι δακρύων.

Λίγο πρὶν πεθάνη, ἀφοῦ ὁ Διγενὴς εἶπε στὴν Εὐδοκία πόσο τὴν εἶχε λατρέψει σ' ὅλη του τὴ ζωή, ἐπρόσθεσε:

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σὲ ἰδῶ, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, θλιμμένη. Γιὰ τὴν ἀγάπη σου θὰ ἔδινα εὐχαρίστως ὁλόκληρο τὸν κόσμο κι' αὐτὴ τὴ ζωή μου ἀκόμα... Μὰ τώρα, ἀλλοίμονο! ὁ Χάροντας μ' ἁρπάζει καὶ μὲ σέρνει κοντά του ἐμένα τὸν ἀνίκητο! Ὁ Ἅδης μὲ τραβάει μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου καὶ τὴν ἀγάπη σου, ὦ πολυαγαπημένη μου...

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὴ συμβουλεύῃ τρυφερὰ νὰ μὴ βυθιστῆ στὸ πένθος καὶ στὴ θλῖψι μετὰ τὸ θάνατό του, ἀλλὰ νὰ ξαναπαντρευτῆ καὶ νὰ γίνη πάλι εὐτυχισμένη.

—Τὸ ξέρω, τῆς ἔλεγε, πὼς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνης γιὰ πάντα χήρα. Γι' αὐτό, ὅταν πεθάνω ἐγώ, πρέπει νὰ πάρης ἕναν ἄλλο σύζυγο... Ἡ νεότης σου θὰ σ' ἐξαναγκάση νὰ τὸ κάνης αὐτό, ἔστω κι' ἂν ἐσὺ ἡ ἴδια δὲν τὸ θέλεις... Μονάχα σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν κυττάξης νὰ εἶνε ὁ νέος σύζυγός σου μόνο πλούσιος καὶ εὐγενής... Διάλεξε καλύτερα ἕναν καλὸ ἱππότη, ἀνδρεῖο καὶ τολμηρό... Καὶ μαζύ του, ὅπως καὶ πρίν, θὰ ἐξακολουθήσης νὰ βασιλεύης στὸν κόσμο, γλυκειά μου ψυχή...

Μὰ ἡ Εὐδοκία δὲν θέλει ν' ἀκούση τίποτε...

Καὶ τοῦ ἀπαντάει ὅτι, ἂν εἶνε γραφτὸ νὰ πεθάνη αὐτός, θέλει νὰ πεθάνη κι' ἐκείνη μαζύ του...

Καὶ πράγματι, ἡ Θεία Πρόνοια εἰσάκουσε τὴν τρυφερὴ αὐτὴ εὐχὴ τῆς πιστῆς συζύγου...

«Ὁ Διγενὴς κ' ἡ Εὐδοκία —γράφει ὁ ποιητής— *ἔβγαλαν κ' οἱ δυὸ μαζύ, χάρις σ' ἕνα θαῦμα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν τελευταία τους πνοή.»*

* * *

Τὸ πένθος ποὺ ἐπακολούθησε, μόλις ἔγινε γνωστὸς ὁ θάνατος τοῦ ἥρωος, ἦταν παγκόσμιο. Ἀπ' ὅλη τὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία καὶ τὴν Ἀνατολή, οἱ πιὸ μεγάλοι ἄρχοντες ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν γιὰ τελευταία φορὰ ἐπάνω στὴ νεκρική του κλίνη καὶ ὅλοι ἐφώναζαν μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα:

—Γῆ, σείσου! Κλάψε, οἰκουμένη! Ἥλιε θόλωσε καὶ κρῦψε τὶς ἀχτῖνες σου! Φεγγάρι σκοτείνιασε! Ἀστέρια λαμπρά, σβῦστε ὅλα, γιατὶ τὸ πιὸ λαμπρὸ ἄστρο ποὺ φώτιζε τὸν κόσμο, ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας, ὁ πρίγκηπας τῆς νεότητος καὶ ἡ πεντάμορφη καὶ πανάρετη σύζυγός του, ἡ δόξα τῶν γυναικῶν, πέθαναν τὴν ἴδια ὥρα...

Καὶ τὸ ποίημα τελειώνει μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς κηδείας, στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολῆς, τραγουδήθηκαν ἀτελείωτα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LÉON FRAPIÉ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

Μιὰ μέρα τοῦ περασμένου Μαρτίου εἶχα πάει στὸ Πουασὺ γιὰ νὰ πάρω μερικὰ χρήματα ἀπὸ τὸ συμβολαιογράφο μου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε πουλήσει κάποιο σπίτι, ποὺ εἶχα ἐκεῖ.

Ὁ συμβολαιογράφος μὲ ὑποδέχτηκε σὰν παληὸς φίλος καὶ ὅταν ἔφυγα μοῦ δῶσε εἴκοσι χιλιάρικα σὲ χαρτονομίσματα, τὸ ἀντίτιμο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶχε πουλήσει.

Πῆρα τὰ χρήματα μὲ χαρὰ κι' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησα, τράβηξα γιὰ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό, ἐπιταχύνοντας κάπως τὸ βῆμα μου γιὰ νὰ προφτάσω τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο.

Εὐτυχῶς ὁ σιδηρόδρομος εἶχε μιὰ μικρὴ καθυστέρησι κι' ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασα στὸ σταθμό, σφύριζε γιὰ νὰ φύγη. Εἶδα μπροστά μου ἕνα διαμέρισμα ποὺ μοῦ φάνηκε ἄδειανὸ κι' ἀνέβηκα χωρὶς ἀργοπορία.

Μόλις ὅμως μπῆκα μέσα, εἶδα μπροστὰ-μπροστά, στὸ δεξὶ μέρος, καθισμένη μιὰ κυρία. Ἐγὼ κάθησα πίσω-πίσω κι' ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά, γιὰ νὰ ξαπλωθῶ ἄνετα στὴ θέσι μου καὶ νὰ ρεμβάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Ἡ συνταξειδιώτισσά μου ἦταν νέα, φαινόταν ὡραία καὶ εἶχε πολὺ εὐγενικὸ παρουσιαστικό. Φοροῦσε μιὰ βαθυγάλανη ταξειδιωτικὴ τουαλέττα καὶ τὰ χρυσοκίτρινα μαλλιά της κυμάτιζαν κάτω ἀπὸ τὸ πλατύγυρο καπέλλο της.

Δὲν εἶχε μαζύ της καμμιὰ ἀποσκευὴ καὶ δὲν κρατοῦσε ἀπάνω της παρὰ μονάχα μιὰ ὀμπρέλλα μὲ χρυσῆ λαβή. Στοὺς λοβοὺς ὅμως τῶν αὐτιῶν της εἶχε κρεμασμένα δυὸ διαμάντια ἀστραφτερὰ καὶ πάνω στὸ δάχτυλό της ἔλαμπε ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδι.

Ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα, ἡ συνταξειδιώτισσά μου πῆρε ἀπὸ τὰ γόνατά της μιὰ ἐφημερίδα διπλωμένη καὶ ἄρχισε νὰ τὴ διαβάζη, ἀλλὰ μὲ πολλὴ ἀδιαφορία καὶ ἀφῃρημάδα. Κατάλαβα μάλιστα ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ἐπιχειρήσω νὰ πιάσω κουβέντα μαζύ της.

Ὡστόσο δὲν ἔδειξα καμμιὰ δυσαρέσκεια γιὰ τὴν ὁλοφάνερη αὐτὴ περιφρόνησί της κι' ἐξακολούθησα νὰ μένω ἀκίνητος, χωρὶς νὰ σκέπτωμαι τίποτε.

Σὲ λίγο μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ξαναδιαβάσω μερικὲς ἐπιστολὲς ποὺ τὶς εἶχα κυττάξει βιαστικὰ τὸ πρωΐ. Ἔβαλα λοιπὸν τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου γιὰ νὰ τὶς βγάλω κι' ἀνάμεσά τους ἔπιασα μ' εὐχαρίστησι καὶ τὸ πορτοφόλι μου.

Χάρηκα πολύ, γιατὶ θυμήθηκα τὰ χρήματά μου καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὴ σχεδὸν παιδικὴ ἰδιοτροπία ποὺ μ' ἔπιασε νὰ τὰ μετρήσω, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ εἶχα κάνει μπρὸς στὸ συμβολαιογράφο λόγῳ τῆς βίας μου.

Ἔβγαλα λοιπὸν τὰ χαρτονομίσματα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μου καί, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἤμουν ἐντελῶς ἀσφαλισμένος μέσα στὸ στενὸ αὐτὸ βαγόνι, ἄρχισα νὰ τὰ μετράω μὲ αὐταρέσκεια, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑποψία πὼς μὲ κατασκόπευαν.

Ἀφοῦ τὰ μέτρησα, τάβαλα πάλι στὴ θέσι τους, μέσα στὸ πορτοφόλι μου. Δὲν τὸ ξανάβαλα ὅμως στὴν τσέπη μου, ἀλλὰ τ' ἄφησα ὅμως, ἀπὸ ἀμέλεια, πάνω στὸν καναπέ, μαζὺ μὲ τὸ σωρὸ τῶν ἐπιστολῶν, τὶς ὁποῖες ἤθελα νὰ ξαναδιαβάσω.

Τὶς πῆρα πραγματικὰ μιὰ-μιά, τὶς διάβασα γρήγορα-γρήγορα καὶ τὶς ἔρριξα πάλι μηχανικὰ στὸ πλευρό μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ἡ συνταξειδιώτισσά μου δίπλωσε πάλι τὴν ἐφημερίδα της καί, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ βλέμμα της πρὸς τὸ μέρος μου, ἄρχισε νὰ βγάζη τὸ γάντι της ἀργά, σοβαρά, μεθοδικά, μ' ἐπιδεξιότητα:

Ἐγὼ ἄρχισα τότε νὰ θαυμάζω τὸ μακρουλό της χέρι, τὸ λεπτὸ καὶ νευρῶδες, μὲ τὰ λιγνὰ κι' εὔρωστα δάχτυλα.

Σὲ λίγο περάσαμε ἔξω ἀπὸ τὰ μεγάλα τείχη τοῦ Μπατινιὸλ ποὺ ρίξανε μιὰ βαρειὰ σκιὰ στὸ βαγόνι μας καὶ ὑπήκαμε στὴν ὑπόγεια σήραγγα, χωρὶς ὅμως νάχαν ἀνάψει ἀκόμα τὰ φῶτα τῶν βαγονιῶν.

Μόλις βρέθηκα ἔξαφνα στὸ σκοτάδι, σκέφτηκα ἀμέσως τὸ πορτοφόλι μου. Τότε μὲ μιὰ ὁρμέμφυτη καὶ βάναυση κίνησι ἅπλωσα ἀπότομα καὶ τὰ δυό μου χέρια ἀνοιχτὰ πάνω ἀπὸ τὰ σκορπισμένα μου χαρτιά.

Κι' ἀμέσως, μ' ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι, αἰσθάνθηκα ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ χέρια μου πίεζα κάτι μαλακό, σὰν κανένα μικρὸ ζῶο ποὺ εἶχε πιαστεῖ στὴν παγίδα καὶ ποὺ ζητοῦσε νὰ ξεφύγη.

Πίεσα τότε περισσότερο, πίεσα μ' ὅλο μου τὸ βάρος καὶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ ἀμαξοστοιχία ἔβγαλε ἕνα σφύριγμα κινδύνου, ὕστερα βράδυνε τὴν πορεία της καὶ σταμάτησε ἀθόρυβα μέσα στὸ σκοτάδι, πλακώνοντας τὸ στῆθος μου μ' ἕναν ἐφιάλτη.

Ἡ πάλη ὡστόσο πάνω ἀπὸ τὰ τσαλακωμένα καὶ σχισμένα χαρτιὰ συνεχιζόταν σιωπηλὰ καὶ ὕπουλα, ἀλλ' ἀπεγνωσμένα καὶ ἄγρια.

Τὸ ἀόρατο χέρι, ἀφοῦ πάλεψε καὶ στριφογύρισε μὲ κινήσεις ἑρπετοῦ ποὺ τὸ πνίγουν καὶ ποὺ σφαδάζει, μαζεύτηκε καὶ δὲν κινήθηκε πειά, κάνοντας τὸ ψόφιο.

Δὲν ἔβλεπα τίποτε μπροστά μου καὶ δὲν ἄκουγα οὔτε τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ἀντιπάλου μου, τοῦ κρυφοῦ αὐτοῦ ἀντιπάλου, ποὺ ζητοῦσε νὰ μὲ κλέψη μέσα στὸ σκοτάδι.

Καταλάβαινα ὅμως πὼς ὁ κλέπτης μου ἡσύχαζε τώρα γιὰ νὰ ξαναπάρη δύναμι καὶ ὅτι μὲ κατασκόπευε πάντα προδοτικά.

Ἡ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ὁ Μεγάλος Ἀμερικανὸς Ποιητὴς Ἔντγαρ Ἄλλαν Πόε.

Ἀσφυκτιῶντας ἀπὸ τὴ στενοχώρια μου, περίμενα τὸ φῶς σὰν ἀπολύτρωσι. Τὸ φῶς ὅμως ἀργοῦσε νὰ φανῆ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀμαξοστοιχία ξεκίνησε πάλι, πολὺ ἀργὰ αὐτὴ τὴ φορά, κι' αἰσθάνθηκα τόση ἀνακούφισι ἀπ' αὐτό, ὥστε ἄθελά μου τεντώθηκα καὶ πῆρα ἀνάσα:

Τὸ χέρι ὅμως τοῦ ἀντιπάλου μου καραδοκοῦσε, ὅπως φαίνεται, αὐτὴ τὴν κίνησι, γιατὶ ἀμέσως ζωντάνεψε καὶ προσπάθησε ν' ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ κεῖ ποὺ τὸ κρατοῦσα, ὄχι ἀπότομα ὅμως, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ δύναμι.

Τὸ αἰσθανόμουν κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου κι' ἀπάνω στὰ χαρτιά μου νὰ γλυστρᾷ καὶ νὰ μοῦ ξεφεύγη.

Τότε ἔκαμα τὴν ἀνοησία νὰ σηκώσω λίγο τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τ' ἀδράξω καλύτερα, ἀλλ' ὅταν τὰ κατέβασα δὲν ἔπιασα παρὰ τὸ πορτοφόλι.

Τὸ χέρι εἶχε ξεφύγει!

Ἄνοιξα τότε μὲ μιὰ πυρετώδη κίνησι τὸ πορτοφόλι μου, ἄγγιξα ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ χαρτονομίσματα, τὰ βρῆκα σωστὰ στὸ μέτρημα καὶ τὰ ξανάχωσα σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη μου.

Κούμπωσα κατόπιν τὸ σακκάκι μου κι' ἐσταύρωσα ἀπάνω του τὰ χέρια μου σὰν βλάκας... Τόσο πολὺ εἶχα σαστίσει ἀπὸ τὴν περιπέτειά μου...

Ἐπὶ τέλους τὸ φῶς ἄναψε καὶ τὸ βαγόνι μὲ μιᾶς φωτίστηκε.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει τόσο σύντομα, τόσο ἄγρια, τόσο πεταχτά, ὥστε ἤμουν ἀνίκανος νὰ συναρμολογήσω τὶς ἰδέες μου κι' ἤμουν ζαλισμένος σὰν νάχα ἰδεῖ κανένα ὄνειρο φοβερό.

Τὸ πρῶτο μου βλέμμα μόλις συνῆλθα ἔπεσε ἀπάνω στὴ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία καθόταν στὴν ἴδια θέσι καὶ διατηροῦσε τὴν ἴδια ἀγέρωχη στάσι της.

Τίποτε δὲν εἶχε τσαλακωθεῖ ἀπὸ τὴν τουαλέττα της κι' ἡ διπλωμένη ἐφημερίδα βρισκόταν πάντα στὰ γόνατά της. Τὸ ἀριστερό της χέρι τὸ εἶχε ἀκουμπισμένο ὅπως πρῶτα στὴν ὀμπρέλλα.

Ἡ μόνη διαφορὰ ποὺ παρατήρησα ἦταν ὅτι τώρα φαινόταν ὠχρότερη κι' εἶχε τὸ βλέμμα της καρφωμένο ἀπάνω στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της, κατακόκκινον ἀκόμα ἀπὸ τὴν πίεσί μου.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ μιὰ στιγμὴ κόντεψα νὰ πιστέψω πὼς εἶχα κοιμηθεῖ καὶ πὼς τίποτε ἀπ' ὅσα ἔγιναν πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε συμβεῖ στὴν πραγματικότητα.

Ἤμουν βέβαιος ὡστόσο πὼς ἡ συνταξειδιώτισσά μου εἶχε ἀποπειραθεῖ νὰ μὲ κλέψη. Ἀλλὰ τί νὰ τῆς πῶ, πῶς νὰ τῆς τὸ ἀποδείξω;

Ἡ ἀμαξοστοιχία στὸ μεταξὺ σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἀποβάθρα ποὺ ἦταν πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἡ συνταξειδιώτισσά μου τότε σηκώθηκε, ἄφησε νὰ πέση ἡ ἐφημερίδα της, πῆρε τὴν ὀμπρέλλα της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο, μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία.

Μονάχα, καθὼς περνοῦσε μπροστά μου, τὴν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζη μὲ φωνὴ καθαρὴ καὶ ἀτάραχη:

—Συγνώμην, κύριε!

Καὶ συγχρόνως ἔγνεψε σ' ἕναν ὑπάλληλο τοῦ σιδηροδρόμου νὰ τῆς ἀνοίξη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβα πὼς εἶχα φερθεῖ ἠλίθια κι' ἅπλωσα τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὴν πιάσω.

Καθὼς ἔκανα τὴν κίνησι αὐτή, ἡ ἄγνωστη, ποὺ βρισκόταν πειὰ στὴ σκάλα, μισογύρισε καὶ μὲ κύτταξε μὲ δυὸ γαλανά, παρθενικά, ὁλοκάθαρα, σαγηνευτικὰ μάτια, τὰ ὁποῖα φανέρωναν τόση ἁγνότητα κι' ἔκπληξι, ὥστε τὴν ἄφησα ἐλεύθερη κι' ἔφυγε...

ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

—Τί χάλια εἶν' αὐτὰ πάλι, Μαρία; Δὲν σ' ἔχουμε οὔτε ἕνα μῆνα στὴν ὑπηρεσία μας καὶ μᾶς ἔσπασες τόσα πράγματα ποὺ δὲν ἀρκεῖ ὅλος ὁ μισθός σου νὰ τὰ πληρώσης. Τί πρέπει νὰ γίνη τώρα;

—Νὰ μοῦ αὐξήσετε τὸ μισθό, κύριε!...

* * *

Θεωρία καὶ πρᾶξις:

Δημοσιογράφος. — Γιὰ νὰ ἐπιτύχη μιὰ ἐφημερίδα, πρέπει οἱ συντάκται νὰ δίνουν ὅ,τι τοὺς ζητάει τὸ Κοινόν...

Ἐπισκέπτης. — Ἔ, τότε δῶστε μου χίλιες δραχμὲς **δανεικές!**

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ὑποδέχτηκε τὸ Λουδοβῖκο μὲ τόση χάρι, μὲ τόση τρυφερότητα, ὥστε ὁ βασιλεύς, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, θεώρησε καθῆκον του νὰ τὴ φιλήσῃ δυὸ φορὲς στὰ τριανταφυλλένια της μάγουλα.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ καθῆκον αὐτὸ ἦταν καὶ μιὰ εὐχαρίστησις συγχρόνως καὶ τό... ἐπανέλαβε.

Τὸ βασιλικὸ ζευγάρι δείπνησε μέσα στὴν κρεββατοκάμαρη τῆς βασιλίσσης. Ἔφαγαν ἐκλεκτὰ φαγητά, ἤπιαν ἐκλεκτὰ κρασιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ζάλισαν καὶ τοὺς δυό...

Δὲν τοὺς εἶχαν ζαλίσει ὅμως τόσο τὰ κρασιά, ὅσο τὰ φιλήματά τους.

Τώρα μάλιστα καὶ ἡ βασίλισσα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνταποδίδῃ στὸ βασιλέα τὰ φιλιά του. Τὰ θέλγητρά της ἦσαν ἀκατανίκητα... Γοητευμένος, ἔξαφνα ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ' συλλογιζόταν πὼς εἶχε ἀφήσει ἀνεκμετάλλευτο ἕνα θησαυρό...

Εὐτυχῶς δὲν ἦταν ἀργὰ ἀκόμα καὶ τὸ κακὸ μποροῦσε νὰ ἐπανορθωθῇ.

Καὶ πράγματι ἐπανορθώθηκε...

Ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακή, γερασμένη πειά, εἶχε γίνει ἀντιβασίλισσα, ὁσάκις τῆς θύμιζαν τὴ «νίκη» της αὐτή, σήκωνε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους της κι' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ἁπλωνόταν στὰ χείλη της... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε καταγάγει τὴ μεγαλείτερη ἐρωτική της νίκη...

.. ..

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας βρισκόταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι... Μόλις ὁ βασιλεὺς κι' ὁ πρωθυπουργὸς ἔμαθαν τὴν εὐχάριστη αὐτὴ εἴδησι, διέταξαν νὰ διοργανωθοῦν ἑορτὲς καὶ νὰ γίνουν λειτουργίες σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς Γαλλίας, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς περίμενε μ' ἀγωνία νὰ δῇ ἂν ἡ βασίλισσα θὰ γεννοῦσε ἀγόρι ἢ κορίτσι. Ὅλοι παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ εἶνε τὸ νεογέννητο ἀγόρι γιὰ νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ θρόνου.

Τέλος, στὶς 5 Σεπτεμβρίου 1638, ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ γέννησε ἕνα ἀγόρι... Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις πλημμύρισε ἀμέσως ὁλόκληρη τὴ Γαλλία... Τὸ νεογέννητο μάλιστα εἶχε καὶ δυὸ δόντια, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ὅλους νὰ ὑποθέσουν ὅτι θὰ γινόταν περίφημος καλοφαγᾶς. Καὶ δὲν ἔπεσαν ἔξω στὶς ὑποθέσεις τους, γιατὶ ὁ κατόπιν Βασιλεὺς-Ἥλιος Λουδοβῖκος ΙΔ' ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοφαγάδες ἐστεμμένους.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ Λουδοβῖκος καὶ ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἀπόκτησαν καὶ δεύτερο παιδί, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν κυκλοφόρησαν εἰς βάρος τους ἡ διάφορες κακὲς φῆμες ποὺ εἶχαν κυκλοφορήσει γιὰ τὸ πρῶτο..

Ἔτσι, ἡ δυναστεία τῶν Βουρβώνων, ἡ ὁποία βασίλευε στὴ Γαλλία, εἶχε ἀποκτήσει ὄχι ἕναν διάδοχο, ἀλλὰ διαδόχους καὶ δὲν ὑπῆρχε πειὰ φόβος νὰ ἐκλείψῃ—ὅπως γιὰ ἕνα διάστημα εἶχαν φοβηθεῖ πολύ.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ' μποροῦσε νὰ πεθάνῃ ἥσυχος.

Καὶ πράγματι πέθανε στὶς 14 Μαΐου 1643, ἔξη μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ πρωθυπουργός του καρδινάλιος Ρισελιέ.

Μόλις ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ' κατάλαβε ὅτι εἶχαν φτάσει ἡ τελευταῖες του ἡμέρες, ἐγκατέλειψε πειὰ κάθε ἄλλη ἀσχολία καὶ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς νὰ προετοιμαστῇ χριστιανικὰ γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι.

Εἰκοσιπέντε μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του διέταξε νὰ γίνῃ ἡ βάπτισις τοῦ διαδόχου του, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἦταν πέντε χρόνων, δὲν εἶχε βαπτιστεῖ ἀκόμα. Ὥρισε δὲ ἀναδόχους του ὁ ἴδιος τὸν καρδινάλιο Μαζαρῖνο καὶ τὴν πριγκήπισσα ντὲ Κοντέ.

Τὴν ἐπαύριο τῆς βαπτίσεως, ὁ βασιλεὺς νοιώθοντας τὸν ἑαυτό του καλύτερα, ξυρίστηκε καὶ πέρασε ὅλο του τὸ ἀπόγευμα ἔχοντας κοντὰ στὸ κρεββάτι του τὸν Νύλ, ἕναν ἀπὸ τοὺς θαλαμηπόλους του, ὁ ὁποῖος τοῦ τραγουδοῦσε ὡραιότατα τραγούδια.

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι, ἐκδηλώνοντας ὅλη του τὴν εὐλάβεια, μετέλαβε γιὰ τελευταία φορὰ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ κατάστασίς του ἄρχισε νὰ βελτιώνεται κάπως καὶ ὅλοι εἶχαν τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γλύτωνε, ὅταν, ἔξαφνα, κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρτίου, τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας ξαναπαρουσιάστηκαν πάλι τόσο ἄσχημα, ὥστε οἱ γιατροί, ἀπελπισμένοι γιὰ τὴ σωτηρία του, ἔπαψαν νὰ τοῦ δίνουν πειὰ φάρμακα.

Στὶς 14 Μαΐου, τέλος, μετέλαβε γιὰ δεύτερη φορὰ καί, ἔπειτα, ἀφοῦ προσκάλεσε κοντά του τὴ βασίλισσα καὶ τὸ δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, πῆρε τὰ χέρια τους καί, ἑνώνοντάς τα, τοὺς παρακάλεσε νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ ζοῦσαν ἁρμονικὰ μετὰ τὸ θάνατό του καὶ ὅτι θὰ προσέχουν τὰ παιδιά του.

Ἔπειτα, ἐλάχιστα ἐνδιαφερόμενος γιὰ τὴν κατάστασί του, ἡ ὁποία χειροτέρευε ὁλοένα, ἄρχισε νὰ συζητῇ γιὰ διάφορα θρησκευτικὰ ζητήματα μαζὺ μὲ πολλοὺς ἀνωτέρους κληρικοὺς ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ. Σὲ μιὰ στιγμή, δείχνοντας τὸ ἀποσκελετωμένο του στῆθος καὶ τὰ κάτισχνα χέρια του στὸ δοῦκα τοῦ Ἀνζουλὲμ καὶ στὸ μαρκήσιο ντὲ Μανκούρ, εἶπε:

—Κ' οἱ βασιλεῖς εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς ἀθλιότητες τῆς ζωῆς.

Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἐπίσκοπο τοῦ Λιζιέ, ψιθύρισε:

—Μέμνησο, ἄνθρωπε, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει...

Καὶ ξεψύχησε ἥσυχα καὶ γαλήνια, σὰν τὸν πιὸ καλὸ χριστιανό.

Τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως ἐνταφιάστηκε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὅπου ἐθάπτοντο ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.

Ὅλοι οἱ ἀνώτεροι τιτλοῦχοι τῆς Γαλλίας τὸν συνώδευσαν ὥς τὴν τελευταία του κατοικία. Ἐκεῖ, ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τρεμουΐγ, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε καθήκοντα μεγάλου αὐλάρχου στὸ παλάτι, φώναξε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε!

Τότε ἕνας ἔνοπλος κῆρυξ ἐπανέλαβε τὴν ἴδια φράσι τρεῖς φορὲς καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

—Ἂς προσευχηθῶμεν ὅλοι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ψιθυριστὲς προσευχές, ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τρεμουΐγ φώναξε πάλι, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια:

—Ζήτω ὁ βασιλεύς!

Τότε ὁ ἔνοπλος κῆρυξ τοῦ ἀπάντησε δυνατά:

—Λουδοβῖκος 14ος τὸ ὄνομα, χριστιανικώτατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, κτλ. κτλ.

* * *

Ἐνῶ ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ' κοιμόταν τὸν αἰώνιο ὕπνο του στὴν τελευταία του κατοικία, ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ συλλογιζόταν:

—Ἐπὶ τέλους! Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ τουλάχιστον τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς μου...

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἦταν τώρα ἀντιβασίλισσα τῆς Γαλλίας, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνηλίκου παιδιοῦ της.

Ὁ Μαζαρῖνος—ὁ τελευταῖος της εὐνοούμενος—θὰ κυβερνοῦσε στὸ ἑξῆς ἐπ' ὀνόματί της, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ τὴν ἀφίνῃ νὰ παίρνῃ ὅσα ἤθελε ἀπὸ τὸ δημόσιο θησαυρό.

Ἔτσι, ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ σκόρπιζε τὰ χρήματα, γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὶς ἐπιθυμίες της, χωρὶς νὰ τὰ λογαριάζῃ. Ὁ φτωχὸς Μαζαρῖνος δὲν μποροῦσε νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι στὶς τρελλὲς σπατάλες τῆς ἀγαπημένης του...

Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μὲ τὸν τελευταῖο αὐτὸ εὐνοούμενο τῆς βασιλίσσης, τὸν πιὸ ἀγαπημένο της ἴσως καὶ τὸν πιὸ μακροχρόνιο...

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ' βρισκόταν πειὰ στὸν τάφο. Ἡ βασίλισσα ἦταν τώρα κυρία τῶν πράξεών της... Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κατηγορήσῃ πειὰ ὡς ἄπιστη σύζυγο.

Γιὰ νὰ τελειώνουμε λοιπόν, ἂς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τρομερός.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ τόσο κομψή, ἡ τόσο χαριτωμένη, ἡ τόσο λεπτή, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Μαζαρῖνος ἔλεγε ὅτι: «Ἂν πάει στὴν Κόλασι, τὸ τρομερώτερο μαρτύριο ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν καταδικάσουν θὰ ἦταν νὰ κοιμᾶται σὲ χοντρὰ σεντόνια», προσεβλήθη ἀπὸ ἕνα γαγγραινῶδες ἐρυσίπελας καὶ ἡ σάρκες της ἄρχισαν νὰ πέφτουν σὲ σάπια κομμάτια.

—Οἱ ἄλλοι σαπίζουν μετὰ τὸ θάνατό τους, ἔλεγε στενάζοντας στὸ κρεββάτι τῆς ἀγωνίας της. Ἐγὼ καταδικάστηκα νὰ σαπίσω ζωντανή...

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΓ' εἶχε δίκηο... Οἱ βασιλεῖς καὶ ἡ βασίλισσες φυσικὰ δὲν γλυτώνουν ἀπὸ τὶς δυστυχίες ποὺ χτυποῦν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μὰ γιατί ν' ἀποτελέσουν ἐξαίρεσι, ἀφοῦ κι' αὐτοὶ ἔχουν τὰ ἐλαττώματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων;

□ □ □ Η ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Ἡ Νοικοκυροῦλα

(Τοῦ Λαβάλ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΕΙ ΨΗΛΑ...

(Τοῦ ΣΤΕΚΕΤΤΙ).

Ἐκεῖ ψηλά, ἐκεῖ ψηλὰ μέσ' στὸ γαλάζιο αἰθέρα,
ποὺ δὲν ἐδόθηκε σὲ μᾶς ποτὲ ν' ἀνυψωθοῦμε
θάρθῃ μιὰ μέρα ποὺ κι' ἐμεῖς, ψυχὲς ἀποσταμένες
κι' ἀπὸ τὸν κόσμο ἐλεύθερες, μαζὺ θὲ νὰ πετοῦμε.

Ἐκεῖ ψηλά, ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ τὰ λευκὰ τ' ἀστέρια
σχίζουν τὸ σκότος τῆς νυχτὸς κι' ἀστράφτουν πέρα-πέρα,
ψυχὲς θὲ νὰ πετάξουμε μ' ὀλάνοιχτα τὰ χέρια,
ὡραῖες ἀχτίδες φωτεινὲς μέσ' στὸν γλαυκὸν αἰθέρα.

Μέσ' σὲ χαρὲς ἀμέτρητες μαζὺ θὲ νὰ πετοῦμε
ἐκεῖ ψηλά, ἐκεῖ ψηλὰ μέσ' στὴν αἰώνια ἀλήθεια
καὶ φλογερὰ φαντάσματα γιὰ πάντα θὲ νὰ ζοῦμε.

Ἐκεῖ θὰ λησμονήσουμε τὴν πλάνη τῆς καρδιᾶς μας,
τὸν κόσμο ποὺ μᾶς ἔκαμε ν' ἀκούσουμε στὰ στήθια
πὼς εἶν' τὸ μῖσος βάλσαμο, φαρμάκι ὁ ἔρωτάς μας.

Μετ. Κ. Καιροφύλλα.

***ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ** μαθήματα πιάνου. Ἐπίσης προγυμνάζονται δι' ἐξετάσεις μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι εἰς τὰ Θεωρητικὰ μαθήματα καὶ Ἁρμονίας μὲ ἐλαχίστας τιμάς. Πληροφορίαι: Πέτρας 7, παράλληλος ὁδοῦ Λένορμαν.*

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἡρωϊσμὸς ἑνὸς στρατηγοῦ. Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Φοντενέλ. Ὁ στρατιώτης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ στρατάρχου. Τί ἔλεγε ὁ Κρόμβελ πρὶν πεθάνει. Τὸ σπίτι τοῦ δικαίου ἄρχοντος. Ποιοὶ νόμοι κυβερνοῦν τὸν κόσμο. Τί εἶνε λίβελλος! Μιὰ περίεργη ἐπιγραφὴ στὸ ξίφος ἑνὸς γενναίου στρατηγοῦ. Μιὰ προφητεία τοῦ πατέρα τοῦ Μωάμεθ. Τὸ μαχαῖρι τοῦ Κασσίου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σὲ κάποια μάχη, στὴν ὁποία ἡ δύναμις τῶν ἐχθρῶν ἦταν κατὰ πολὺ μεγαλείτερη τῶν Γάλλων καὶ ἡ νίκη τους φαινόταν ἐξασφαλισμένη, κάποιος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε τὸ Γάλλο στρατάρχη Ντεσαὶξ καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί θὰ διατάξετε, στρατηγέ; Δὲν ἀμφιβάλλω τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὑποχώρησι...

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ντεσαίξ, ἀλλὰ τὴν ὑποχώρησι τῶν... ἐχθρῶν!

Καί, ὁρμῶντας ἀκράτητος στὴ μάχη, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἱππικοῦ του, ἐξανάγκασε τοὺς ἀντιπάλους του νὰ τραποῦν εἰς φυγήν...

* * *

Ὁ Φοντενὲλ πεθαίνοντας εἶπε τὰ παρακάτω ὑπέροχα λόγια:

—Ὤ, τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς χάθηκαν ὅλα! Εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ πεθάνω, ἀφοῦ ἄρχισα νὰ βλέπω τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πραγματική τους ὄψι!

* * *

Κάποιος στρατιώτης ποὺ ἀνῆκε στὴ στρατιὰ τοῦ Γάλλου στρατάρχου Τυρὲν ἐπέμενε νὰ τὸν ὀνομάζουν οἱ συνάδελφοί του κι' αὐτὸν ἐπίσης Τυρέν.

Ὅταν ὁ στρατάρχης τὸ ἔμαθε, κάλεσε τὸ στρατιώτη καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὴν αἰτία τῆς ἐπιμονῆς του αὐτῆς.

—Στρατηγέ, ἔχω μανία μὲ τὰ ὡραῖα ὀνόματα, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Ἂν ἐγνώριζα ἄλλο ὄνομα ὡραιότερο ἀπὸ τὸ δικό σας, θὰ τὄπαιρνα εὐχαρίστως.

Ὁ Τυρὲν γέλασε μὲ τὴν ἀπάντησι τοῦ στρατιώτη καὶ τὸν ἐσυγχώρησε.

* * *

Ὁ τρομερὸς Ἄγγλος δικτάτωρ Κρόμβελ, κατὰ τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του, μολονότι καταλάβαινε ὅτι τὸ τέλος του πλησίαζε, ἐν τούτοις ἔλεγε στοὺς ἐπισκέπτες του ὅτι δὲν θὰ πέθαινε, γιατὶ τοῦ εἶχε φανερωθεῖ στὸν ὕπνο του ὁ Θεὸς καὶ τὸν εἶχε βεβαιώσει πὼς θὰ ζοῦσε, ἐπειδὴ τὸν προώριζε γιὰ μεγαλείτερα ἔργα.

Καὶ ὅταν ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν ἐπικείμενο θάνατο τοῦ δικτάτορος, τὸν ρώτησε κατάπληκτος, πὼς διεκήρυττε μὲ τόση πεποίθησι ὅτι θὰ ζήσῃ, ὁ Κρόμβελ ἀπάντησε:

—Εἶστε πολὺ ἀφελής, γιατρέ μου. Ἂν γιατρευτῶ, θὰ ἀναγνωριστῶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὡς προφήτης καὶ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Ἂν πάλι πεθάνω, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ζημιωθῶ καὶ πολὺ ποὺ θὰ χάσουν οἱ Ἄγγλοι τὴν ἰδέα ὅτι συνεννοοῦμαι μὲ τὸ Θεό!

* * *

Τὸ σπίτι τοῦ ἄρχοντος τῆς Ρώμης Δρούσου ἦταν τόσο πολὺ παλαιό, ὥστε στοὺς τοίχους του εἶχαν ἀνοίξει ρωγμὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες φαινόταν ἀπέξω τί γινόταν μέσα. Τότε κάποιος ἀρχιτέκτων προσεφέρθη νὰ τοὺς ἐπιδιορθώσῃ ἀντὶ 5 χιλιάδων δηναρίων κατὰ τρόπο ποὺ νὰ μὴ βλέπῃ πειὰ ὁ κόσμος ἀπέξω τί γίνεται μέσ' στὸ σπίτι.

—Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ δίκαιος καὶ ἔντιμος ἄρχων, σοῦ δίνω τὰ διπλάσια, ἂν κατορθώσῃς νὰ βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος τί γίνεται μέσα στὸ σπίτι μου!

* * *

Ὁ διάσημος δικηγόρος τοῦ Παρισιοῦ Μαργκετόν, ἀγορεύοντας κάποτε στὸ δικαστήριο, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἑξῆς περίφημο:

—Δυὸ νόμοι κυβερνοῦν τὸν κόσμο: Ὁ νόμος τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ὁ νόμος τοῦ πονηροτέρου!

* * *

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Βιβάν, εὑρισκόμενος κάποτε σὲ ἐκστρατεία, συνέταξε μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὸ βασιλέα Λουδοβῖκο ΙΑ', διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε ἐνίσχυσι 10 χιλιάδων ἀνδρῶν. Ἔπειτα τὴν ἔδωσε στὸν ὑπασπιστή του γιὰ νὰ τὴ σφραγίσῃ καὶ νὰ τὴν στείλῃ.

Ὁ ὑπασπιστής, ἀφοῦ τὴ διάβασε,

μόλις εἶδε στὸ τέλος τὴ φράσι: «Ἔχουμε ἀνάγκη 10 χιλιάδων ἀνδρῶν», πρόσθεσε κι' αὐτὸς πρὶν τὴ στείλῃ μιὰ ἄλλη, δική του:

«Καὶ ἑνὸς στρατηγοῦ!»

* * *

Ὁ Μποαντὲν στὸ περίφημο Λεξικό του εἶχε δώσει τὸν ἑξῆς ὁρισμὸ στὴ λέξι «Λίβελλος»:

«Λίβελλος. Συνάλλαγμα ξυλοκοπημάτων πληρωτέων ἅμα τῇ ἐμφανίσει».

Κι' ὅταν τοῦ ζήτησαν μερικοὶ φίλοι του ἐξηγήσεις σχετικῶς, ἀπάντησε:

—Τὸν ὁρισμὸ αὐτὸ μοῦ τὸν ἔδωσε ἡ πεῖρα μου. Γιατί, ὅταν κάποιος δανειστής μου τόλμησε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὰ χρήματά του, δημοσίευσα ἐναντίον του ἕνα λίβελλο καί... καταλαβαίνετε τὴ συνέχεια!

* * *

Κάποιος ἀξιωματικός, θέλοντας νὰ εἰρωνευτῇ τὸ στρατηγὸ Μπουζιῶ, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ θρῆσκος, ἀλλὰ καὶ πολὺ γενναῖος, χάραξε μιὰ μέρα ἀπάνω στὸ ξίφος του τὴ γνωστὴ ἐντολὴ τοῦ δεκαλόγου:

«Οὐ φονεύσεις!»

* * *

Λέγεται ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Μωάμεθ τοῦ Κατακτητοῦ εἶπε κάποτε πρὸς τοὺς στρατιῶτες του:

—Ἂν κατακτήσουμε τὴν Κωσταντινούπολι, θὰ κατακτήσουμε τὸ σύμπαν. Ὅλη ἡ Εὐρώπη τότε θὰ πέσῃ καὶ θὰ μᾶς προσκυνήσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφτασε νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἴδιος τὸ ὄνειρο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκπληρωθῇ ἀπὸ τὸ γυιό του.

* * *

Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καίσαρος, ὁ φίλος του Ἀντώνιος προσποιούμενος ὅτι ἤθελε νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τοὺς συνωμότας, τοὺς ἔστειλε ὡς ὅμηρο τὸ γυιό του καὶ τὴν ἴδια βραδυὰ προσκάλεσε σὲ δεῖπνο τὸν Κάσσιο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου ὁ οἰκοδεσπότης ρώτησε τὸν ξένο του ἂν φέρῃ πάντοτε μαζύ του μαχαίρι.

—Βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσιος, καὶ μάλιστα ἕνα πολὺ μεγάλο ποὺ προορίζεται γιὰ σένα, ἂν ἐπιχειρήσῃς νὰ καταλάβῃς ποτὲ τὴν ἐξουσία!

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ὅταν ἡ κολακεία δὲν φέρει ἀποτέλεσμα, δὲν φταίει αὐτή, ἀλλ' ὁ κόλακας.

—Ἂν οἱ ἄνθρωποι εὐτυχοῦσαν σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία τους, οἱ εὐτυχισμένοι θὰ ἦσαν πολὺ λιγώτεροι ἀπ' ὅ,τι εἶνε σήμερα.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — ΤΟΥ EUGÈNE DREVETON

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΩΡΑ, 45 ἐτῶν.

ΜΑΡΘΑ, 40 ἐτῶν.

(Σὲ μιὰ τραπεζαρία μᾶλλον φτωχική, ἡ Μάρθα κάθεται καὶ ράβει. Ἡ Λώρα ἐπιστρέφει ἀπ' ἔξω.)

ΜΑΡΘΑ. — Τί καιρὸς εἶνε ἔξω, Λώρα;

ΛΩΡΑ.—Ἐλεεινός... Βρέχει ἀκατάπαυστα...

ΜΑΡΘΑ.—Δηλαδὴ ὁ χειρότερος καιρός...

ΛΩΡΑ.—Δὲν τὴν ἀγαπᾶς τὴ βροχή;

ΜΑΡΘΑ.—Μὲ μελαγχολεῖ πολύ.

ΛΩΡΑ.—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσαι νευρική.

ΜΑΡΘΑ.—"Ολες ἡ γεροντοκόρες εἶνε νευρικές.

ΛΩΡΑ.—"Οχι δά... Ἐγὼ εἶμαι πολὺ πιὸ γεροντοκόρη ἀπὸ σένα, ἀλλὰ δὲν ἔχω νεῦρα...

ΜΑΡΘΑ.—Ἔτσι νομίζεις.

ΛΩΡΑ.—Δὲν τὸ νομίζω. Ἔτσι εἶνε. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι δὲν μὲ πειράζει ἡ βροχή...

ΜΑΡΘΑ.—Σὲ πειράζει ὅμως ὁ βοριᾶς.

ΛΩΡΑ.—Τὸν βοριᾶ τὸν φοβᾶμαι ἀπὸ μικρὸ παιδάκι.

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ ἡ βροντές, ἡ ἀστραπές;

ΛΩΡΑ.—Αὐτὲς σὲ φοβίζουν κι' ἐσένα.

ΜΑΡΘΑ.—Τέλος πάντων, ἀνεξαρτήτως τοῦ καιροῦ, εἴμαστε δυὸ θλιβερὲς γεροντοκόρες... Γκρινιάρες καὶ ὑστερικές... Γεροντοκόρες!... Τί φριχτὴ λέξις!

ΛΩΡΑ.—Δὲν σκέφτεσαι παρὰ αὐτὸ διαρκῶς...

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ γιὰ σκέψου, Λώρα... Ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε ἄλλοτε τόσο ὄμορφες, νὰ καταντήσουμε γεροντοκόρες!... Φρίκη!...

ΛΩΡΑ.—Πάλι τὰ ἴδια ἄρχισες;... Εἴμαστε, βέβαια, ὄμορφες, ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶς πῶς εἴμαστε καὶ φτωχές...

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ ἄλλες συνομήλικές μας ἦσαν ὄμορφες καὶ φτωχές... Καὶ ὅμως αὐτὲς παντρεύτηκαν ἀπὸ ἔρωτα, ἐνῶ ἐμεῖς...

ΛΩΡΑ.—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ βροχὴ σοῦ φέρνει μελαγχολικὲς ἰδέες.

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ γιατί, Λώρα, δὲν μᾶς ζήτησε κ' ἐμᾶς κανεὶς σὲ γάμο;

ΛΩΡΑ.—Μὴ ξεχνᾶς ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μ' ἐζήτησε ἕνας χῆρος μ' ἐννέα παιδιά... Κι' ἐσένα ἕνας ἑκατομμυριοῦχος παράλυτος...

ΜΑΡΘΑ.—Ναί, ὁ χῆρος ἐσένα σὲ ἤθελε γιὰ γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν του, κι' ἐμένα ὁ ἑκατομμυριοῦχος γιὰ νοσοκόμα του... Ἀλλοίμονο...

ΛΩΡΑ.—Καλά, ἐγὼ δὲν ἦταν, βέβαια, λογικὸ νὰ πάρω τὸν χῆρο μὲ τὰ ἐννέα παιδιά, ποὺ δὲν ἦταν καὶ πλούσιος, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐσὺ μποροῦσες νὰ πάρης τὸν ἑκατομμυριοῦχο...

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί;

ΛΩΡΑ.—Γιατὶ θὰ τὸν κληρονομοῦσες μιὰ μέρα.

ΜΑΡΘΑ.—"Αχ, Λώρα... Τέτοιους ὑπολογισμοὺς δὲν τοὺς ἔκανα ποτὲ στὴ ζωή μου...

ΛΩΡΑ.—"Αν τοὺς ἔκανες ὅμως, δὲν θὰ ἤσουν τώρα γεροντοκόρη...

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ παντρευτῶ ὅταν ἤμουν ἀκόμα νέα... Ἤθελα νὰ πάρω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸν ἀγαποῦσα. Νὰ γίνω μητέρα...

ΛΩΡΑ.—"Ελα, ἡσύχασε τώρα... "Ο,τι ἔγινε, ἔγινε. Ἀφοῦ δὲν ἀγάπησες...

ΜΑΡΘΑ.—Χαμένη ζωή!... Καὶ ὅμως...

ΛΩΡΑ.—Καὶ ὅμως;... Τί;

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ ὅμως ἐγὼ ἀγάπησα κάποτε...

ΛΩΡΑ. *(ξαφνιασμένη)*. — Ἀλήθεια!... Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὄχεις πεῖ;

ΜΑΡΘΑ.— Ὤ! στάθηκε πολὺ ἄτυχη ἡ ἀγάπη μου...

ΛΩΡΑ.—Ἕνας λόγος περισσότερος νὰ μοῦ τὸ πῆς, γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ σὲ παρηγορήσω.

ΜΑΡΘΑ.—Ἐσύ, Λώρα, καθὼς φαίνεται, δὲν ἀγάπησες ποτέ σου...

ΛΩΡΑ.—Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ δὲν μοῦ ἔχεις πεῖ τίποτε σχετικό...

ΛΩΡΑ.—Ἀπὸ μικρὰ κοριτσάκια ζοῦμε πάντα μαζύ... Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀκόμα δὲν ξέρει καλὰ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη...

ΜΑΡΘΑ.—Ξέρεις τί θὰ πῆ ἀγάπη, Λώρα; Ξέρεις τὴ πίκρα καὶ τὴ γλύκα της; Ξέρεις τὶς ἐλπίδες καὶ τὴν ἀπελπισία της;

ΛΩΡΑ.—"Αχ, Μάρθα... Μ' ἐρωτᾶς ἂν ξέρω;... Ὤ, τὸ ξέρω μὲ τὸ παραπάνω, γιατὶ ὑπέφερα πολὺ ἀπὸ ἔρωτα... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα, δὲν μ' ἀγαποῦσε...

ΜΑΡΘΑ.—Φτωχή μου Λώρα. Κι' ἐμένα, αὐτὸς ποὺ ἀγάπησα, μ' ἀγάπησε γιὰ λίγο καιρό, μὰ ὕστερα μὲ ξέχασε.

ΛΩΡΑ.—Μάρθα, ἀδελφούλα μου. Ἀπόψε τὰ λόγια βγαίνουν αὐθόρμητα ἀπὸ τὰ χείλη μου. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κρατήσω τὸ μυστικό, ποὺ χρόνια τὸ ἔκρυβα μέσα μου...

ΜΑΡΘΑ.—Τί θὰ μοῦ πῆς, Λώρα;

ΛΩΡΑ.—Μάρθα! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα δὲν ἀγαποῦσε παρὰ μόνο ἐσένα.

ΜΑΡΘΑ.—Τί λές, Λώρα; Πῶς τὸ ξέρεις;

ΛΩΡΑ.—Συχώρεσέ με, Μάρθα... Τὸν ἀγάπησα πολύ. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν παραχωρήσω σὲ ἄλλη γυναῖκα, οὔτε σ' ἐσένα ἀκόμα... Ἕνα βράδυ... Ἐνῶ περίμενα νὰ μοῦ πῆ ὅτι μ' ἀγαπᾶ, καὶ νὰ μὲ ζητήση σὲ γάμο, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ὅτι ἀγαποῦσε ἄλλη, καὶ ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ γυναῖκα του... Κι' ἐγώ...

ΜΑΡΘΑ.—Κι' ἐσύ;

ΛΩΡΑ.—Κι' ἐγὼ γεμάτη ἀπελπισία, θυμὸ καὶ ζήλεια, ζήλεια φριχτή, τοῦ εἶπα: «Ἡ ἀδελφή μου, κύριε, εἶνε ἤδη ἀρραβωνιασμένη. Ἔδωσε τὸ λόγο της σὲ ἄλλον».

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά... Δὲν μοῦ λές, ποιὰ ἐποχὴ ἔγινε αὐτό;

ΛΩΡΑ.—"Οταν ἤμουν ἐγὼ τριάντα ἐτῶν κ' ἐσὺ εἰκοσιπέντε.

ΜΑΡΘΑ.—"Αχ, τὸν καιρὸ ποὺ τὸν γνώρισα...

ΛΩΡΑ.—Ποιόν;

ΜΑΡΘΑ.—Ἐκεῖνον... Τὸ μόνο ἄντρα ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου.

ΛΩΡΑ.—"Ωστε καὶ νὰ σοῦ τὸ ἔλεγα δὲν θὰ δεχόσουν νὰ παντρευτῆς μὲ ἄλλον;

ΜΑΡΘΑ. — "Οχι, βέβαια!...

ΛΩΡΑ.—"Αχ, αὐτὸ ποὺ λὲς τώρα μὲ ἀνακουφίζει. Γιατὶ εἶχα τύψεις... "Ως τώρα, μάλιστα, σκέφτομαι: «"Αν τῆς ἔλεγα τῆς Μάρθας ὅτι τὴν θέλει ὁ Λουκιανὸς Βιγκάν, θὰ τὸν ἔπαιρνε ἴσως, θὰ ἦταν τώρα εὐτυχής».

ΜΑΡΘΑ.—Τί εἶπες; Ὁ Λουκιανὸς Βιγκάν; Ὁ Λουκιανὸς Βιγκάν;

ΛΩΡΑ.—Ναί. Τὸν θυμᾶσαι;

ΜΑΡΘΑ.—Θεέ μου! "Αχ, δὲν εἶνε δυνατόν... Μὰ εἶσαι βέβαιη γι' αὐτὸ ποὺ λές;

ΛΩΡΑ.—Μὰ ναί, Μάρθα... Ὁ Λουκιανὸς Βιγκάν...

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ εἶνε τρομερό!... Τρομερό!... Εἶνε αὐτός, ὁ νέος ποὺ ἀγάπησα...

ΛΩΡΑ.—Μάρθα! Τί λές; Ὤστε ἀγαπούσαμε τὸ ἴδιο πρόσωπο;

ΜΑΡΘΑ.—Λώρα... Μοῦ ἔκανες μεγάλο κακό!...

ΛΩΡΑ.—Συχώρεσέ με... Δὲν ἤξερα ὅτι τὸν ἀγαποῦσες κι' ἐσύ...

ΜΑΡΘΑ.—Σοῦ εἶπε ὅτι μ' ἀγαπᾶ; Μ' ἐζήτησε σὲ γάμο ὁ ἀγαπημένος μου; "Αχ, τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ξαφνικὰ ἔπαψε τόσο ἀπότομα νὰ μὲ βλέπη. Νόμιζε ὅτι δὲν τὸν θέλω, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ... Ἐγώ, ποὺ πέθαινα γι' αὐτόν...

ΛΩΡΑ.—Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με, Μάρθα!... Χωρὶς νὰ ξέρω ὅτι τὸν ἀγαπᾶς κ' ἐσύ, πάλι εἶχα τύψεις, γιατὶ σοῦ ἔκρυψα ὅτι σὲ ἤθελε. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, γιὰ νὰ ἐξαγνισθῶ ἀπέναντί σου. Σὲ χάϊδευα ὅσο μποροῦσα... Δὲν σ' ἄφινα νὰ κουραστῆς, νὰ κάνης τὴν παραμικρὴ ἐργασία... Ἐγὼ ἀνέλαβα ὅλο τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς... Σὲ εἶχα πάντα σὰν ἕνα μικρὸ παιδάκι... Μὰ ὅταν σ' ἄκουγα, ὅπως ἀπόψε, νὰ παραπονιέσαι γιατὶ ἔμεινες γεροντοκόρη, ἡ καρδιά μου σπάραζε... Καὶ τώρα, τώρα ποὺ μαθαίνω ὅτι τὸν ἀγαποῦσες κι' ἐσύ... Τώρα ἡ τύψεις μου ἔγιναν ἀκόμα πιὸ μεγάλες, πιὸ τρομερές... Τώρα μοῦ ἔρχεται νὰ σκοτωθῶ... ***(Κλαίει).***

ΜΑΡΘΑ, ***(πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Λώρας)***.—Φτωχή μου ἀδελφούλα. "Οχι, μὴν ἔχεις τύψεις... Ἀγάπησα πολὺ καὶ καταλαβαίνω πόσο κι' ἐσὺ θ' ἀγάπησες... "Εχεις δίκηο!... Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ δώσης τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσες σὲ ἄλλην... "Εστω, καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἄλλη ἦταν ἡ ἀδελφή σου!... Καὶ νὰ σοῦ πῶ κάτι. Δὲν σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ἐγώ, ἂν μοῦ ἔλεγε ὁ Λουκιανὸς ὅτι θέλει ἐσένα, μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ἐγὼ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα ὅπως ἐσύ. Τί τὰ θέλεις!... Εἴμαστε πρῶτα ἀπ' ὅλα, δυὸ φτωχὲς κι' ἀδύνατες γυναίκειες καρδιές.

ΛΩΡΑ.—Μὲ συγχωρεῖς, καλή μου Μάρθα; Χρυσῆ μου ἀδελφούλα; Ἐμένα ποὺ σοῦ ἔκανα τόσο κακό;

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ δὲν ξέρεις... πόσο ἀπόψε μ' ἔκανες εὐτυχισμένη... Ναί, πολὺ εὐτυχισμένη. "Εμαθα, ἔστω καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ὅτι ὁ Λουκιανὸς μ' ἀγαποῦσε. Καὶ αὐτὸ μοῦ ἔχει ποτίσει ὅλη τὴν ψυχὴ μὲ μιὰ μέθη ἄπειρη... Νοιώθω τὸ ἴδιο ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν πίνη ἕνα πολὺ παληὸ μὰ καὶ πολὺ γλυκὸ κρασί...

ΜΑΡΘΑ.—Φτωχή μου ἀδελφούλα!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ!

Ἐνῶ ὁ Τόνυ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, εἶδε ξαφνικὰ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαμερίσματος ν' ἀνοίγη.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κάϊζερ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ στρατηγὸ Χ..., βγῆκε ἔξω στὸ διάδρομο καὶ προχώρησε πρὸς τὸν ἐξώστη. Ἐκεῖ στάθηκε κι' ἀκούμπησε στὸν ἐξώστη, ἐνῶ ὁ στρατηγὸς στεκόταν μὲ προσοχὴ πίσω του...

Ὁ Τόνυ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ εἶδε ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν βρισκόταν τὴν ὥρα αὐτὴ ἐκεῖ. Τότε σιγὰ-σιγά, πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Κάϊζερ. Ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πόμολο γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξη, μὰ ἀμέσως μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγή, βλέποντας τὴν κλεισμένη.

Ἡ πόρτα αὐτὴ ἔκλεινε αὐτόματα καὶ μόνο μὲ τὸ εἰδικὸ κλειδὶ ποὺ εἶχε ὁ Κάϊζερ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνοίξη...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα;

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ μπῆ μὲ κάθε θυσία μέσα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ψηλὸς ἄντρας παρουσιάστηκε στὸ διάδρομο διευθυνόμενος πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ Τόνυ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ βαρῶνος φὸν Λῆμπεν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μυστικῶν σωματοφυλάκων τοῦ Κάϊζερ.

Θέλησε νὰ τραβηχτῆ, μὰ ἦταν πειὰ ἀργά.

Ὁ φὸν Λῆμπεν βρισκόταν μπροστά του καὶ μὲ φωνὴ αὐστηρὴ τὸν ρώτησε:

— Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ;

— Δὲν βλέπετε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τόνυ, εἶμαι σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

— Δὲν σὲ ρώτησα τί εἶσαι, ἐπανέλαβε μὲ φωνὴ πιὸ αὐστηρὴ ὁ φὸν Λῆμπεν. Σὲ ρωτάω τί ζητᾶς ἐδῶ, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ βαγονιοῦ;

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Κάϊζερ καὶ ὁ στρατηγὸς Χ..., ἀκούγοντας τὴ ζωηρὴ συζήτησι ποὺ διημείβετο μεταξὺ τοῦ Τόνυ καὶ τοῦ βαρώνου, εἶχαν πλησιάσει.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἀρχηγὸ τῶν σωματοφυλάκων του.

Ἀμέσως ὁ φὸν Λῆμπεν ἔλαβε στάσι προσοχῆς καὶ ἀνέφερε στὸν κύριό του ὅτι εἶχε δεῖ τὸν ὑπάλληλο αὐτὸ νὰ περιφέρεται ὕποπτα στὸ διάδρομο.

Ὁ Κάϊζερ κύτταξε καλὰ μέσα στὰ μάτια τὸν Τόνυ καὶ ψιθύρισε:

— Μὰ κάπου τὸν ξέρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Ὤ, εἶμαι βέβαιος πὼς κάπου τὸν ἔχω συναντήσει... Ναί, δὲν ἀπατῶμαι...

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πλησίασε ἀκόμα περισσότερο.

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη λάμψι καὶ φώναξε μὲ μανία:

— Ὤ! εἶνε αὐτός! Αὐτός! Πιάστε τον! Μὴ σᾶς ξεφύγει!

Ὁ φὸν Λῆμπεν χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερες ἐξηγήσεις εἶχε τραβήξει τὸ πιστόλι του καὶ διηύθυνε τὸ στόμιό του πρὸς τὸν Τόνυ, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια τὴ σκηνή...

— Εἶνε αὐτός! ἐξακολούθησε ὁ Κάϊζερ. Ὁ Γάλλος ἀρχικατάσκοπος Τόνυ! Τί καθόσαστε, βαρῶνε; Δέστε τον ἀμέσως!

Τότε ὁ Τόνυ εἶπε ἥσυχα:

— Μὴν ξεχνᾶτε, Μεγαλειότατε, ὅτι βρίσκεστε ἀκόμα μέσα στὴ Γαλλία...

— Πιάστε τον, σᾶς εἶπα! οὔρλιαξε ὁ Κάϊζερ. Δέστε τον, φιμῶστε τον! Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τὸν μεταφέρουμε στὴ Γερμανία.

Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε τὸ κλειδί του καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του.

— Βάλτε τον μέσα! εἶπε. Δὲν πρέπει ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς τίποτε.

Ἀμέσως ὁ στρατηγὸς Χ... καὶ ὁ φὸν Λῆμπεν ἔσπρωξαν τὸν Τόνυ μέσα στὸ διαμέρισμα τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Τόνυ δὲν ἐπρόβαλε καμμιὰ ἀντίστασι, μολονότι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὸν ἔσπρωξαν οἱ δυὸ Πρῶσσοι ἀξιωματικοὶ ἦταν βάναυσος καὶ ἀπότομος.

"Οταν βρέθηκαν ὅλοι μέσα στὸ διαμέρισμα τοῦ αὐτοκράτορος, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία συνεχόμενα μικρὰ δωμάτια, ὁ Κάϊζερ διέταξε τὸ στρατηγὸ Χ... νὰ φέρη δυὸ μυστικοὺς πράκτορας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν συνώδευαν.

Ὁ στρατηγὸς ἔτρεξε ἀμέσως ἔξω γιὰ νὰ ἐκτελέση τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

Τότε ὁ Γουλιέλμος Β' γύρισε πρὸς τὸν Τόνυ καὶ τοῦ εἶπε σαρκαστικά:

— Καθὼς βλέπετε, παίρνω κι' ἐγὼ τὴ «ρεβάνς» μου... Ὡστόσο, θὰ προτιμοῦσα νὰ παραιτηθῶ τῆς ἐκδικήσεώς μου καὶ νὰ συνεννοηθοῦμε σὰν δυὸ φίλοι. Σᾶς εἶπα καὶ στὸ Παρίσι, στὸ ὑπόγειο τοῦ Μπουζενβάλ, ὅτι ἂν προσφέρετε τὶς ὑπηρεσίες σας σὲ μένα, θὰ κερδίσετε ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπ' ὅσα κερδίζετε τώρα.

Ὁ Τόνυ τοῦ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀγέρωχα:

— Τώρα ὅμως ὑπηρετῶ τὴν πατρίδα μου τὴ Γαλλία... Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πόσα κερδίζω, ἐφόσον ἐκτελῶ τὸ καθῆκον μου... Αὐτὸ μοῦ φτάνει. Ἐνῶ, ἂν ἀναλάβω ὑπηρεσία κοντά σας, θὰ γίνω ἄτιμος καὶ προδότης! Καταλάβατε, Μεγαλειότατε; Ἢ μήπως ἀγνοεῖτε τὴ σημασία τῶν λέξεων αὐτῶν;

Ὁ Κάϊζερ ἔκανε μιὰ κίνησι ὀργῆς καὶ ἀνυπομονησίας καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν φὸν Λῆμπεν, ὁ ὁποῖος στεκόταν πάντα μὲ τὸ πιστόλι του στραμένο πρὸς τὸν Τόνυ, τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ πάω στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ σκεφθῶ... Σεῖς ἔχετε πάντα τὸ νοῦ σας στὸν ἄνθρωπο αὐτό... Σᾶς ἀναθέτω ὑπευθύνως τὴ φύλαξί του. Νὰ τὸν δέσετε καὶ νὰ τὸν φιμώσετε καλὰ γιὰ νὰ μὴ φωνάξη...

— Ἐγὼ ὅμως οὔτε σᾶς ἔδεσα, οὔτε σᾶς φίμωσα, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Τόνυ, ἂν καὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτό, ἔστω καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἐξευτελίσω...

— Τολμᾶς, ἄθλιε, οὔρλιαξε ὁ Γουλιέλμος, καὶ συγκρίνεις τὸν ἑαυτό σου μὲ τὴ Μεγαλειότητά μου... Ἐσὺ εἶσαι ἕνας κατάσκοπος καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας! Ἄκουσες;

— Ἄκουσα, Μεγαλειότατε, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Τόνυ. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς δείχνει τὴ μεγάλη ἠθικὴ διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ταπεινοῦ μου ὑποκειμένου καὶ τῆς Μεγαλειότητός Σας! Ἀκούσατε;

Ὁ Κάϊζερ ἔγινε πελιδνός, ἀκούγοντας τὴν προσβολὴ αὐτή, καί, χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτε, μπῆκε στὸ διπλανὸ διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ ποὺ τοῦ χρησίμευε ὡς γραφεῖο.

Σὰν ἔμεινε μαζὺ μὲ τὸν φὸν Λῆμπεν, ὁ Τόνυ γύρισε πρὸς τὸν Πρῶσσο ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνετε;

— Θὰ κάνω ὅ,τι μὲ διέταξε ὁ κύριός μου! ἀπάντησε ψυχρὰ ἐκεῖνος, ἔχοντας πάντα γυρισμένο τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τὸν Γάλλο ἀστυνομικό.

— Λέτε; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Τόνυ.

Καί, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ φὸν Λῆμπεν, προσπαθώντας νὰ τοῦ ἁρπάξη τὸ πιστόλι.

Μὰ ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα κάθε του κίνησι, τὸν πρόλαβε καὶ τράβηξε τὸ χέρι του πρὸς τὰ πίσω...

Μιὰ ἀγρία συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν ἐπακολούθησε. Ὁ Γερμανὸς ἦταν ρωμαλέος, σωματώδης, σωστὸς γίγας. Ὁ Τόνυ πάλι ἦταν εὐκίνητος, γυμνασμένος, γενναῖος.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ φὸν Λῆμπεν, πιέζοντάς τον μὲ ὅλο τὸ βάρος τοῦ τεραστίου σώματός του, κατώρθωσε νὰ τὸν ρίξη κάτω. Ἀμέσως ὅμως ὁ Τόνυ μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνησι κατώρθωσε ν' ἀνατρέψη τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ βρεθῆ ἀπὸ πάνω του, πιέζοντας τὸ στῆθος του μὲ τὰ γόνατά του καὶ κρατώντας ἀκίνητο τὸ χέρι του, μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸ πιστόλι...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἄνοιξε καὶ στὸ ἄνοιγμά της παρουσιάστηκε ὁ στρατηγὸς Χ... συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ μυστικοὺς πράκτορες τῆς ἀσφαλείας τοῦ αὐτοκράτορος.

Συγχρόνως ἄνοιξε καὶ ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου καὶ φάνηκε ὁ Κάϊζερ κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα περίστροφο.

Βλέποντας τὸν Τόνυ νὰ ἔχη ξαπλωμένον κάτω τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀσφαλείας του, φώναξε στὸ στρατηγὸ Χ...:

— Τί κάθεστε! Ἐνεργῆστε γρήγορα καὶ χωρὶς θόρυβο... Ἐπίσης φροντίστε νὰ μὴ σκοτώσετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ μοῦ χρειάζεται...

Ὁ Τόνυ, μόλις ἀντελήφθη τὴ δύσκολη θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν, ἄφησε τὸν φὸν Λῆμπεν, καὶ κάνοντας ἕνα τεράστιο πήδημα διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ βγῆ ἔξω...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ κάνη αὐτό, γιατὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς πράκτορες εἶχε τραβήξει τὸ πιστόλι του καί, καθὼς ὁ Γάλλος ἀστυνομικὸς προσπάθησε ν' ἀνοίξη πέρασμα μεταξύ τους, τὸν χτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ κοντάκι του στὸν κρόταφο.

Ἀμέσως ὁ Τόνυ σωριάστηκε ἀναίσθητος κάτω κι' ἕνα κῦμα αἵματος ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πληγή του.

— Ἀνίκανοι! φώναξε ὁ Κάϊζερ μὲ μανία. Τὸν σκοτώσατε! Τέσσερες σεῖς καὶ αὐτὸς ἕνας καὶ δὲν μπορέσατε νὰ τὸν πιάσετε... Φωνᾶχτε γρήγορα τὸ γιατρό μου νὰ ἐξετάση τὴν πληγή του... Σᾶς εἶπα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ χρειάζεται...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μπῆκε μέσα ὁ ἰδιαίτερος γιατρὸς τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε στὸ ταξεῖδι του.

Ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ἀναίσθητο Τόνυ καί, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ τραῦμα του, εἶπε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα:

— Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ δὲν εἶνε θανάσιμη... Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα ὁ τραυματίας θὰ μπορέση νὰ συνέλθη.

Καὶ ἄρχισε ἀμέσως νὰ περιποιεῖται τὸ τραῦμα τοῦ Τόνυ.

. . . .

"Οταν ἀπὸ πολύωρη λιποθυμία, ὁ Τόνυ ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε ἀπόλυτο σκοτάδι ν' ἁπλώνεται γύρω του...

Νοιώθοντας τὰ μέλη του ναρκωμένα καὶ μουδιασμένα, θέλησε νὰ τεντωθῆ λίγο...

Μὰ ἀμέσως κατάλαβε πὼς ἦταν δεμένος γερά... Οὔτε τὰ πόδια του, οὔτε τὰ χέρια του μποροῦσε νὰ κινήση καθόλου...

Συγχρόνως αἰσθάνθηκε ἕνα τρομερὸ πόνο στὸ κεφάλι του.

Ἀμέσως θυμήθηκε τί εἶχε συμβεῖ.

— Πάει! συλλογίστηκε. Τὴν ἔπαθα! Τώρα τὸ τραῖνο θὰ βρίσκεται μέσα στὴ Γερμανία... Ἂς προσπαθήσουμε νὰ μὴν χάσουμε τὸ παιγνίδι ὥς τὸ τέλος...

Καμμιὰ ὁμιλία, καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκουγόταν γύρω του. Ἀπ' αὐτὸ ὁ Τόνυ κατάλαβε πὼς ὅλοι κοιμόντουσαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ Τόνυ σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος...

ΑΠΟ ΤΑ ΟΘΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΩΝ ΒΑΥΑΡΩΝ

Οἱ Βαυαροὶ καὶ τὰ Ἑλληνικά τους. Τὸ Βαυαροελληνικὸ ἀντρόγυνο τῆς Πρόνοιας καὶ ἡ νεροχελῶνα. Ἕνα σπαρταριστὸ ἀνέκδοτο. Ἕνα ἀστεῖο ποὺ σκάρωσαν οἱ Μοσχομάγκες τοῦ Ναυπλίου στοὺς χωρικοὺς τῆς Ἀργολίδος. Ἡ χελῶνες καὶ ἡ φούρκα τῶν Βαυαρῶν. Τὸ πάθημα τοῦ Βαυαρικοῦ στρατοῦ στὴ Μάνη. Ἕνα τάλληρο τὸ κεφάλι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΟΣΟΙ ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς ποὺ συνώδευσαν τὸν Ὄθωνα στὴν Ἑλλάδα παρέμειναν στὴ χώρα μας μετὰ τὴ Μεταπολίτευσι τοῦ 1843, εἴτε ὡς τεχνίτες τοῦ Ὁπλοστασίου Ναυπλίου, εἴτε ὡς μουσικοὶ τῆς Φρουρᾶς, εἴτε καὶ ὡς ἰδιῶτες, ἂν καὶ περνοῦσαν τὰ χρόνια, δὲν κατώρθωναν νὰ μάθουν ἀρκετὰ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μὲ τοὺς Ἕλληνας. Γι' αὐτὸ γινόντουσαν διάφοροι ἥρωες καθημερινῶν κωμικῶν ἐπεισοδίων, εἴτε στὸ σπίτι τους, εἴτε καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς μάλιστα παντρεύτηκαν στὴν Ἑλλάδα μὲ φτωχοκόριτσα, ποὺ δὲν εἶχαν στὸν Ἥλιο μοῖρα. Οἱ καλύτερες οἰκογένειες τοὺς συχαινόντουσαν καὶ γιὰ τὸ στρατιωτικό τους ἐπάγγελμα καὶ γιὰ τὴ διαφορὰ τοῦ θρησκεύματος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἰδιαίτερη τους ζωὴ καὶ τὰ φαγιὰ ποὺ ἔτρωγαν. Τοὺς ἔλεγαν «βρωμοφάγους» καὶ διηγόντανε γι' αὐτοὺς διάφορα ἀηδέστατα ἀνέκδοτα.

Ὅταν οἱ Βαυαροὶ δὲν εὕρισκαν νυφάδες, κατέφευγαν στὶς φτωχὲς Τουρκάλες, τὶς ὁποῖες ἐβάφτιζαν χριστιανὲς καθολικὲς καὶ τὶς ἔπαιρναν γυναῖκες. Κι ἐκεῖνες ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένες ποὺ εὕρισκαν συζύγους Εὐρωπαίους.

Ἕνας λοιπὸν Βαυαρὸς ἀξιωματικός, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, παντρεύτηκε ἕνα φτωχὸ κορίτσι, Ἑλληνίδα, ποὺ κατοικοῦσε στὸ προάστειο τοῦ Ναυπλίου, Πρόνοια. Στὴν ἀρχὴ τὸ Βαυαροελληνικὸ ἀντρόγυνο τὰ πήγαινε καλά, ὅταν ὅμως ἦρθαν τὰ Χριστούγεννα τῶν Ὀρθοδόξων, τὶς παραμονές, ἡ γυναίκα εἶπε στὸν ἄντρα της:

—Ἐρρίκο, μεθαύριο ἐμεῖς ἔχουμε Χριστούγεννα. Λοιπόν, κόττα καὶ φέρης καμμιὰ καλὴ κόττα νὰ τὴν κάνουμε σούπα.

—Ἀ, μιὰ κόττα-γκαλίνα, ἐμουρμούρισε ὁ Βαυαρός, καλά, στείλει ἐγκὼ μὲ τὸ στρατιώτη μιὰ τέτοια...

Ἄγνωστον ὅμως γιατὶ ὁ λόγος μὲ τὸ κόττα-γκαλίνα ὀνόμαζε τὶς νεροχελῶνες· ἐνόμισε λοιπὸν ὁ Βαυαρὸς ὅτι ἡ γυναίκα του ἤθελε νὰ τοῦ φτιάση τὴν ἀγαπητὴ σ' αὐτοὺς χελωνόσουπα, κι' ἔστειλε ἕναν στρατιώτη τοῦ λόχου του στὰ ρέματα καὶ ποτάμια νὰ βρῆ χελῶνα! Ὁ στρατιώτης βρῆκε πράγματι μιὰ καλοθρεμμένη καὶ τὴν ἔφερε στὸ σπίτι τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ἀπουσίαζε στὴν πόλι. Ἡ γυναῖκα του ἔγινε ἔξω φρενῶν ἐναντίον τοῦ ἄντρα της.

—Βρὲ τὸ σκυλόφραγκο, εἶπε μέσα της, θέλει νὰ μὲ μαγαρίση τέτοιες χρονιάρες μέρες! Θέλει νὰ κοροϊδέψη τὰ Χριστούγεννά μας, ἔ;... Τὸ μεσημέρι θὰ ἰδῆ!

Καὶ δυνατὰ στὸ στρατιώτη, εἶπε:

—Πὲς στὸν κύριό σου ὅτι τὸ μεσημέρι θὰ φάη ἕνα φαΐ ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται ὅλη του τὴ ζωή!

Ὁ Βαυαρὸς ἀνύποπτος, ἔφτασε στὸ σπίτι του, ξεροκαταπίνοντας μὲ τὴν προσδοκία τῆς χελωνόσουπας. Ἀλλὰ μόλις μπῆκε μέσα, ἡ φρενιασμένη γυναίκα του τοῦ πέταξε κατακέφαλα τὴ χελῶνα, ἡ ὁποία ἔλειψε λίγο νὰ τὸν ἀφήση νεκρό.

Καὶ τὸ ἀντρόγυνο χώρισε...

* * *

Οἱ Βαυαροὶ ἔτρεφαν ἰδιαίτερη προτίμησι στὶς χελῶνες, ποὺ τὶς ἀγόραζαν πάμφτηνα ἀπ' τοὺς χωρικούς. Ἔλεγαν ὅτι γλυκύτερο κρέας δὲν ὑπάρχει. Καὶ διηγοῦνται ἀκόμα οἱ Ναυπλιεῖς τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μοσχομάγκες τῆς πόλεως των, γιὰ νὰ διασκεδάσουν, διέδωσαν μεταξὺ τῶν χωρικῶν (ποὺ συγκεντρώνονταν κάθε Κυριακὴ στὸ Ναύπλιο, γιὰ νὰ πουλήσουν τὰ προϊόντα τους), ὅτι, ἂν ἔφερναν στὴν ἀγορὰ καὶ χελῶνες, θὰ τὶς μοσχοπουλοῦσαν στοὺς Βαυαρούς. Ἡ διάδοσις αὐτὴ ἐκυκλοφόρησε τόσο στὰ χωριὰ τοῦ Ἀργολικοῦ κάμπου—ὁ ὁποῖος εἶνε γεμάτος ἀπὸ νεροχελῶνες—ὥστε οἱ χωρικοὶ μὲ τὰ γυναικόπαιδά τους βγῆκαν στὰ χωράφια καὶ μάζευαν χελῶνες.

Τὴν ἑπομένη Κυριακὴ κάρρα καὶ ὑποζύγια μπῆκαν στὴ Ναυπλιακὴ ἀγορὰ φορτωμένα μὲ σακκιὰ ἀπὸ χελῶνες, τὶς ὁποῖες οἱ χωρικοὶ διαλαλοῦσαν σὲ ὅλους τοὺς διαφημιστικοὺς τόνους, συναγωνιζόμενοι ποιὸς νὰ τὶς δώση φτηνότερα:

—Πάρτε κόττα-γκαλίνες !... παχιές !... νόστιμες !... ἀφράτες κόττα-γκαλίνες !...

Τί συνέβη παρακάτω μᾶς τὸ λέει ἕνας Ναυπλιεὺς ἀπομνημονευματογράφος:

«...Οἱ φιλύποπτοι Βαυαροί, κατανοήσαντες τὸν χλευασμὸν ἐκ τῶν ἀφθόνως καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν πωλουμένων ἐν τῇ ἀγορᾷ χελωνῶν, ἀπέσχον πάσης προμηθείας. Ἡ τοιαύτη, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἀπροθυμία τῶν ἀγοραστῶν ἠνάγκασε τοὺς χωρικοὺς ἐπειγομένους κατὰ τὸ δειλινὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ χωρία των, ὅπως περιφέρουν τοὺς περιέχοντας τὰς χελώνας σάκκους πρὸ τῶν οἰκιῶν τῶν Βαυαρῶν, διαλαλοῦντες: «πάρτε, ἀφεντικά, φτηνὲς κόττες-γκαλίνες!» Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ μάταιον τοῦτο ἄθλημα, οἱ χωρικοὶ ἀπελπισθέντες, ἀπέλυσαν τὰ βραδυκίνητα ταῦτα ζῶα εἰς τὴν πρὸ τῆς Πύλης τῆς Ξηρᾶς πλατεῖαν καὶ ἀνεχώρησαν... Αἱ ἀτυχεῖς χελῶναι, μόλις ἀφέθησαν ἐλεύθεραι, διεσπάρησαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, προκαλέσασαι τὴν συρροὴν καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἀγυιοπαίδων, τοὺς ὁποίους μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ διαλύσῃ ἡ ἀστυνομία, συλλέξασα καὶ ρίψασα εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐδῶ καὶ κεῖ πλανώμενα ἀμφίβια.»

Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων

* * *

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Βαυαρικὸς στρατὸς ποὺ συνώδευσε τὸν Ὄθωνα δὲν ἔμεινε ἄεργος στὴν Ἑλλάδα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ στρατιωτική του ὑπηρεσία, κατέγινε καὶ σὲ ἄλλα χρήσιμα δημόσια ἔργα, ποὺ τὰ εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἡ ἀναστατωμένη ἀπὸ τὸν ἑπταετῆ Ἀγῶνα χώρα μας. Οἱ Βαυαροὶ συνεπλήρωσαν τὶς ἐπισκευὲς τῶν φρουρίων, ἔχτισαν στρατῶνες, ἔστρωσαν δρόμους κλπ. Δικό τους ἔργο εἶνε καὶ ἡ περίφημη σκάλα τοῦ Παλαμηδιοῦ, ἀπὸ 999 σκαλοπάτια. Αὐτοὶ ἀναδιωργάνωσαν τότε καὶ τὸ ἱστορικὸ Ὁπλοστάσιο μὲ συνεργεῖα ὁπλοποιΐας, σιδηρουργικῆς, ξυλουργικῆς κλπ., ὅπου ἐδιδάσκονταν ἡ χρήσιμες αὐτὲς τέχνες στοὺς Ἕλληνας, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ βιοτεχνία ἦταν πρωτόγονη στὴν Ἑλλάδα.

Στοὺς Βαυαροὺς στρατιῶτες ποὺ ἀπεστρατεύοντο, ἡ Κυβέρνησις παρεχώρησε ἐθνικὲς γαίες κοντὰ στὴν ἀρχαία Τίρυνθα γιὰ νὰ ἱδρύσουν συνοικισμό. Τὸ πείραμα ὅμως ἀπέτυχε.

* * *

Ἐν τούτοις οἱ Βαυαροὶ ποτὲ δὲν ἔγιναν ἀγαπητοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Οἱ ἀξιωματικοί τους ἐφέροντο περιφρονητικὰ στὰ παλληκάρια ποὺ ἀπελευθέρωσαν τὴ χώρα, καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία ἔκανε κρυφὸ πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν. Ἡ καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Πλαπούτα ἐξόγκωσε τὸ μῖσος ἐναντίον κάθε Βαυαροῦ. Ὅταν στὴ Μάνη ἔμαθαν ὅτι ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ πρόκειται νὰ καρατομηθῆ, πῆραν τ' ἅρματα. Ἡ Ἀντιβασιλεία ἔστειλε ἐναντίον των στρατὸ Βαυαρικὸ ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Σμάλτς. Οἱ Μανιᾶτες ὅμως ἔπιασαν τὰ στενὰ Κακοβούνια καὶ τοὺς ἐδεκάτισαν. Ἕνα μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν συνταγματάρχη Σαούτινερ, οἱ Μανιᾶτες ἀντάρτες τὸ ἔπιασαν αἰχμάλωτο. Τοὺς ἔδεσαν λοιπὸν μὲ σχοινιὰ τοὺς Βαυαροὺς αἰχμαλώτους καὶ τὸν συνταγματάρχη τους καὶ τοὺς πουλοῦσαν σκλάβους ἕνα τάλληρο τὸν καθένα καὶ τρία τὸν ἀρχηγό τους!

Κατὰ τὰ δύο χρόνια τῆς Ἀντιβασιλείας, ἡ Ἑλλὰς παρουσίαζε πράγματι τὴν ὄψι Βαυαρικοῦ προτεκτοράτου. Ἡ ἐπίσημη «Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως»—τῆς ὁποίας ἀντίτυπο σώζεται στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη—ἐδημοσιεύετο ἑλληνιστὶ καὶ γερμανιστί, πολλὰ δημόσια ἔγγραφα μόνο γερμανιστί. Ἡ Βαυαρικὴ γραφειοκρατία εἶχε ἐγκαθιδρυθεῖ μ' ὅλη της τὴ δόξα κατατρώγοντας τὸ χρῆμα τοῦ πρώτου μας ἐθνικοῦ δανείου, ἐνῶ οἱ ἄντρες τοῦ Ἀγῶνος ψωμοζητοῦσαν. Ἔτσι, μὲ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε ἡ Ἀντιβασιλεία στὴ διοργάνωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἔγινε μισητή, ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἐπιδρομὴ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θησαυροφυλακίου καὶ «ξένη ἀκρίδα» ποὺ ἔπεσε νὰ φάη τὸν τόπο. Ὅλοι ἔλεγαν ὅτι ἡ Βαυαρία στέλνει στὴν Ἑλλάδα τοὺς ἀέργους της καὶ τοὺς τεμπέληδες. Ἐν τούτοις, ἔμειναν στὸν τόπο μας γιατροὶ Βαυαροί, φαρμακοποιοί, μηχανικοὶ καὶ ἄλλοι ἱκανώτατοι ἐπιστήμονες. Τέτοιοι π. χ. ἦταν ὁ Λάνδερερ «βασιλικὸς ἀρχιφαρμακοποιός», ὁ Ρέζερ «ἰατρὸς τῆς Αὐλῆς», ὁ Τράϊμπερ κλπ. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆρξαν καὶ νοστιμώτατοι τύποι, μὲ τὴν ἀφέλεια καὶ ἰδιορρυθμίες τῆς ζωῆς τους.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Παν)μίῳ. Μενάνδρου 27, Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68.

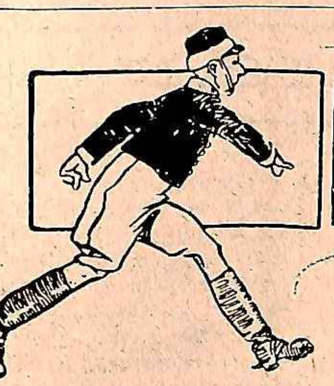

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

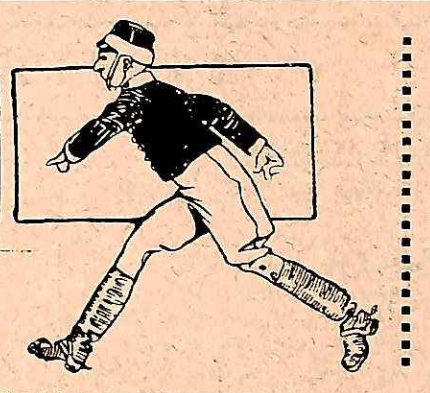

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΒΟΛΟΣ.—Τὴν Παρασκευὴν 13 Φεβρουαρίου συνηντήθησαν εἰς τὴν πόλιν μας ἡ μικτὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τοῦ Στόλου «Ἄρης» μετὰ τῆς ποδοσφ. ὁμάδος τῆς πόλεώς μας «Τοξότης». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ δευτέρα διὰ τερμάτων 5-1.

Τὴν Κυριακὴν συνηντήθησαν ἐνταῦθα εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες Α. Ε. Κων)πόλεως καὶ Ἕνωσις Νικομηδείας. Αἱ δύο ὁμάδες ἐξῆλθον ἰσόπαλοι, μὴ σημειώσασαι οὐδὲν τέρμα.

Κ. ΠΑΠΠΑΣ

ΑΙΓΙΝΑ.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον συνηντήθησαν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Παναιγινητικοῦ» αἱ ὁμάδες «Παναιγινητικὸς» καὶ «Ἕνωσις Παναγίτσας». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 9-2 (2-0). Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ κ. κ. Κουκούλης, Πανταζῆς, Βοστιτσάνος, Σακκιώτης ΙΙ, Σακκιώτης Ι, Γιαννούλης Ι, Γιαννούλης ΙΙ, Γιαννούλης ΙΙΙ, Μίχας, Γιωργάκης καὶ Βακαλόπουλος. Διαιτητὴς ὁ κ. Κωνστ. Καπετάνιος.

ΧΑΡ. ΣΑΚΚΙΩΤΗΣ

ΝΕΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

Ἱδρύθη εἰς τὸν συνοικισμὸν «Παλ. Σφαγείων» νέος ποδοσφαιρικὸς ὅμιλος μὲ τὸν τίτλον «Ἄρης», τοῦ ὁποίου τὸ διοικητικὸν συμβούλιον κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς: Κ. Κουμαριανὸς (γεν. γραμμ.), Εὐάγ. Ἀντωνιάδης (ταμίας), Δ. Κλαδᾶς (γεν. ἀρχ.), Κυρ. Ἰακωβίδης (ὑπαρχηγός), Π. Κυτίδης (ἔφορος). Τεχνικὴ ἐπιτροπή: οἱ κ. κ. Εὐάγ. Μανέτας, Δ. Κλαδᾶς, Κ. Κουμαριανός. Τὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα τοῦ συλλόγου ἀπετέλεσαν οἱ κ. κ. Ἠλ. Καζαντζῆς (τερματοφύλαξ), Γ. Παυλίδης, Εὐάγ. Μανέτας (ὀπισθοφύλακες), Δ. Κλαδᾶς, Εὐθ. Ἀδαμίδης, Κ. Κουμαριανὸς (ἐμπροσθοφύλακες), Μ. Καλιγιέρης, Χρ. Χριστοφορίδης, Π. Κυτίδης, Κυρ. Ἰακωβίδης, Α. Κυριαζῆς (κυνηγοί).

ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κάποιος Γάλλος φιλόσοφος κατώρθωσε νὰ διατυπώση τὴν ψυχολογία τῆς γυναίκας στοὺς κατωτέρω δέκα, ὁμολογουμένως, ἐπιγραμματικοὺς ὁρισμούς του.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴ γνώμη του, ἡ γυναῖκες:

1) Πείθονται εὐκολώτερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, 2) Ἀγαποῦν γρηγορώτερα, 3) Ἀπαιτοῦν περισσότερα, 4) Προδίνουν συχνότερα, 5) Λησμονοῦν ἀσφαλέστερα, 6) Μετανοοῦν ἀργότερα, 7) Δακρύζουν ἀφθονώτερα, 8) Ἐκτιμοῦν λιγώτερα, 9) Ἀπολαμβάνουν διαρκέστερα καὶ 10) Μαίνονται... ἀγριώτερα ἀπ' αὐτούς.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κ. Κουρούνην, Πειραιᾶ. Τὰ ἔχομεν. Πάντως εὐχαριστοῦμεν πολύ. Σάσαν Νομικοῦ, Ἐνταῦθα. Στεῖλτε τὰ ποιήματά σας, χωρὶς νὰ ἐσωκλείσετε τίποτε. Δ. Παπαδάκην, Χαλκίδα. Λύσις ἐλήφθη. Τὰ ὀνόματα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρά τους. Γ. Βαράνον, Ἀρναίαν (Χαλκιδικῆς). Στεῖλτε πλήρη κατάλογον. Ν. Γιακουμῆν, Σάμον. Λύσεις ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Π. Μεγαλοοικονόμου, Καλλιθέαν. Λύσεις ἐλήφθησαν. Στεῖλτε ὅσας θέλετε. Εὐσταθ. Πομόνην. Γιὰ τὰ εὐγενικὰ καὶ θερμὰ λόγια σας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ι. Ράγκον, Μαρούσι. Λύσις ἐλήφθη. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀνησυχῆτε σχετικῶς. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα μὲ τὴ σειρά τους. Ν. Πουλῆν, Πειραιᾶ. Ἕνα δελτίο ἀρκεῖ. Ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ στείλετε περισσότερα, γιὰ νἄχετε πιὸ πολλὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Ι. Γιαντσῆν, Βόλον. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἰδοὺ ἐν τούτοις τὸ α' τετράστιχο, ἂν καὶ δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄγνωστο:

Στῆς Νίκης μας τὸ
(γήπεδο
Ἐσκάψαν ἕνα λάκο
Καὶ θάψανε τὸν
«Κένταυρο»
Χωρὶς παππᾶ καὶ
(διάκο!...

Θ. Κιτσάνον, Πάτρας. Δημοσιεύεται πρώτη ἡ πλέον ἐγκαίρως καταφθάνουσα ἀνταπόκρισις. Συνεπῶς... Μ. Ζακυνθινάκην, Χανιά. Λύσεις ἐλήφθησαν. Καθὼς καὶ ἡ φωτογραφία, ἡ ὁποία καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ ποίημα ὅμως εἶνε δικό σας; Ἀπέχει καὶ διαφέρει τεραστίως ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας. Φοβούμαστε μήπως τὸ ἀντιγράψατε ἀπὸ πουθενά. Γιατὶ καὶ λάθη μετρικὰ ἔχει, ποὺ δὲν τὰ κάνει ποτὲ ἕνας καλὸς ποιητής. Καὶ γιατὶ διαφέρει τόσο πολὺ ἀπ' τὴν ἐπιστολή σας!... Σ' ἐκείνην ὁ μὴ γνωρίζων τὸ ὀρθῶς γράφειν καὶ συντάσσειν. Σ' αὐτὸ ὁ γνωρίζων ἀμέμπτως στιχουργεῖν. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ὕποπτα. Κ' ἐπειδὴ ἔχουμε καεῖ... φυσᾶμε καὶ τὸ γιαοῦρτι. Κ. Ἀλιφέρην, Νησὶ (Μεσσηνίας). Αἱ λύσεις σας ἐλήφθησαν. Τὸ εἴπαμε: Τὰ ὀνόματα δημοσιεύουνται μὲ τὴ σειρά. Μαρίαν Κωνσταντινίδου. Τὰ ὀνόματα δημοσιεύουνται μὲ τὴ σειρά. Τί θέλετε νὰ σᾶς γράψουμε περισσότερο; Σοφίαν Πάσχου, Θεσ)νίκην. Λύσεις σας ἐλήφθησαν. Τώνην Θορ., Ἐνταῦθα. Ἐκ τῶν ποιημάτων σας κάπως πιὸ καλὸ τὸ β', τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεύεται:

Ὦ μάτια σεῖς ὁλόγλυκα, μάτια γαλη-
(νεμένα
στὰ σκοτεινά σας τὰ νερά, λὲς κ' εἶν'
(καθρεφτισμένα
μιᾶς ὁλοκάθαρης ψυχῆς ἡ τόση κα-
(λωσύνη
καὶ ἡ γλυκειὰ ἀγάπη της ποὺ μούδινε
(Ἐκείνη.

Κ. Παππᾶν, Βόλον. Ἀνταπόκρισις δημοσιεύεται. Δελτία δὲν ὑπάρχουν, σᾶς τὸ γράψαμε. Οὔτε καὶ χρειάζονται. Εἴσαστε ὁ ἀνταποκριτής μας. Δὲν ἀρκεῖ αὐτό; Σπ. Μαραγκόν, Φιλιατρά. Γιατὶ ἀντιγράψατε καὶ μᾶς στείλατε τὸν «Θεὸν Ἱκέτην»; Τί νὰ τὸν κάμουμε σὲ τέτοια γλῶσσα καὶ μάλιστα ἀντιγεγραμμένον; Ἐπίσης καὶ τὰ ἄλλα γνωστὰ καὶ τὸ αἴνιγμα ὄχι κατάλληλο γιὰ μᾶς. Ἀνδρ. Βασιλακόπουλον, Λαγκάδια. Λύσις ἐλήφθη. Τὸ Πρωτοχρονιάτικο φύλλο σᾶς τὸ στείλαμε. Μαρκέλλαν Ξενιᾶ, Χίον. Τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ «Μπουκέτου» σᾶς τὸ στείλαμε συστημένο. Ἀπάντησι στὸ ἐρώτημά σας γιὰ τὴ σκιαγραφία τοῦ ποδοσφαιριστοῦ δὲν μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ σᾶς δώσουμε. Καὶ γιατὶ εἶνε ἀργὰ πλέον καὶ γιατὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Κυττάξτε τὰ σκίτσα τῶν ποδοσφαιριστῶν ποὺ βάλαμε σὲ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» καὶ θὰ τὸν βρῆτε. Χαρ. Σακκιώτην, Αἴγιναν. Ἡ κίνησις δημοσιεύεται. Τὸ ποίημά σας ὅμως γιὰ τὸν «Παναιγινητικὸ» ὄχι ἐπιτυχημένο. Πάντως ἰδοὺ ἕνα τετραστιχάκι του:

Ὅλοι μαζὺ κραυ-
(γάζουν
Καὶ ὅλοι τοῦ φω-
(νάζουν
Παναιγινητικὲ
Ἔνδοξε, φοβερέ!

Α. Μ., Ἐνταῦθα. Γιὰ τὰ τόσο καλά, τόσο θερμὰ καὶ τόσο εὐγενικὰ λόγια σας εὐχαριστοῦμεν πολύ-πολύ. Γιὰ τὴν ὕλη ὅμως δὲν ἔχετε δίκηο. Δὲν λιγοστεύει ποτὲ τὸ περιεχόμενον, ἐφ' ὅσον τὸ περιέχον μένει τὸ ἴδιο. Συμφωνεῖτε; Σελίδες ἑλληνικὲς δημοσιεύουμε περισσότερες ἀπὸ κάθε ἄλλο περιοδικό. Αὐτὴ εἶνε, βλέπετε, ἡ φιλολογική μας παραγωγή. Πενιχρά. Κι' ὅμως τὰ βγάζουμε πέρα. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ περὶ ξενομανίας. Στεῖλτε τὸ διήγημά σας, χωρὶς χρήματα, φυσικά. Θὰ τὸ διαβάσουμε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε χωρὶς εἰρωνείας. Κανένα δὲν εἰρωνευόμαστε, ἄλλωστε. Ἀστειζόμεθα μόνον κάποτε φιλικῶς. Δὲν γράφετε, λέτε, ὅλο τὸ ὄνομά σας γιὰ νὰ μὴν ξέρουμε ποιὰ εἶσθε, ἂν τὸ διήγημά σας δὲν μᾶς ἀρέση. Ναί, ἀλλὰ μαντέψαμε ἤδη τοῦτο: Ὅτι εἶσθε ἐκ τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος. Εἶν' ἔτσι;...

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

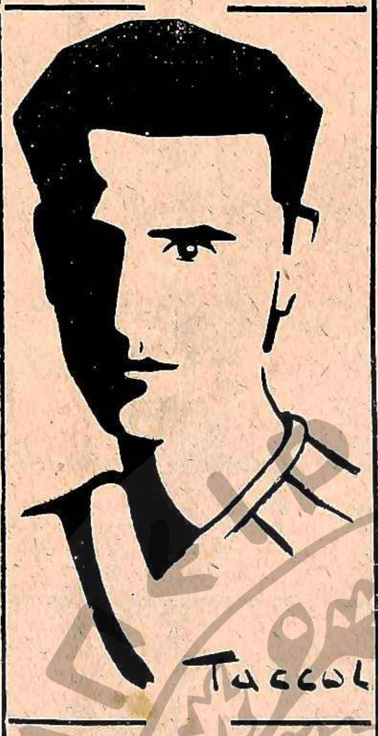

Ὁ γνωστὸς παίκτης τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» κ. Συμεωνίδης
(Σκίτσο τοῦ κ. Τάσου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὁ κόρακας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ψάλη σὰν τ' ἀηδόνι (Γ. Ζαλοκώστας)

Αἱ ἀναμνήσεις εἶνε βακτηρία τοῦ γήρατος. (Δ. Βερναρδάκης)

Τὸ φῶς δροσίζει τὴν καρδιὰ σὰν τὸ νερὸ στὰ χείλη (Α. Βαλαωρίτης)

Ὁ ἔρως σπείρει ἄνεμον καὶ δρέπει τρικυμίας. (Ι. Καμπούρογλους)

Ἄχ, κεῖνος ὅπου πείνασε «πεινῶ» ποτὲ δὲν λέει. (Α. Παράσχος)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Ἀγλαΐα Διαμαντίδου (Πειραιεύς), Γ. Βασιλειάδης (Κων)πολις), Νίκη Φαρμάκη (Θεσ)νίκη), Μαρίκα Διαμαντίδου, Γ. Ν. Διαμαντίδης, Κ. Ν. Διαμαντίδης (Πειραιεύς), Ι. Β. Γιαννῖνος (Χαλάντρι), Γ. Ἀμαργιωτάκης (Ἅγ. Νικόλαος), Ἀν. Γκόγκας (Κέρκυρα), Μιχ. Μαστοράκης (Αἴγυπτος), Ἀντ. Μικάλεφ (Κέρκυρα), Ν. Ἰ. Καραβίτης (Τρίπολις), Π. Σ. Οἰκονομόπουλος (Πάτραι), Χρηστίνα Κορωνάκου (Πειραιεύς), Β. Μπέλιος (Τρίπολις), Β.Γ. Νοῦτσος, Δέσποινα Τσεμπελῆ, Δέσποινα Κράλλη, Εὐσταθία Κωνσταντοπούλου, Ι. Δ. Πρίντεζης, Γ. Μάθεσης, Ἀλεξ. Λαδοπούλου, Καλυψὼ Μπαλάσκα, Γ. Χειμωνίδης, Εὐ. Ν. Λεονταρίτης, Ζέφ. Χριστόπουλος, Δημ. Σταμάτογλου, Κ. Ἀρτεμιάδης, Μαρ. Δ. Γαϊτανάκη (Ἐνταῦθα), Ἑλένη Κοκκώνη (Βαρώσια), Χαρ. Βιβλάκης (Ἀργοστόλι), Γ. Δεμπόνας, Ἀγγ. Δεμπόνας, Δ. Βιβλάκης, Πέτρ. Δεμπόνας, Ἀγγελικὴ Δεμπόνου, Εὐαγγελία Δεμπόνου (Ἀργοστόλι), Παναγιώτα Χριστόφη (Βαρώσια), Χ. Ἰ. Δημητρόπουλος (Ζάκυνθος), Κ.Κτεμίδης (Κύπρος), Δ. Δαλκαφούκης (Καλάμαι), Βασιλικὴ Ξανθοπούλου (Σάμος), Κ. Ἰ. Παπαδάκης (Πειραιεύς), Ρόδη Σκορδέλη (Θεσ)νίκη), Μ. Δ. Χαλκιᾶς (Χίος), Ἰφιγένεια Εὐθυμιάδου (Ν. Κοκκινιά), Εὐστ. Μαλτζῆς, Κικὴ Μαλτζῆ (Θεσ)νίκη), Ἰ. Κ. Παπαδάκης, Ρίτα Ἰ. Παπαδάκη (Πειραιεύς), Γ. Κ. Ξυστούρης (Κύπρος), Ἐλευθερία Κτενᾶ (Πειραιεύς), Ἑλένη Κουκουλέτη (Θεσ)νίκη), Σεργ. Στεργίδης (Σέρραι), Ε. Β. Τζιγγούνης, Α. Β. Τζιγγούνης (Πειραιεύς), Γ. Τσιμπίλης (Χαλάντρι), Δημ. Καλούμενος (Αἴγυπτος), Δημ. Ἀναστασιάδης (Κων)πολις), Κ. Κυράννος (Λαγκαδᾶς), Χιόνα Παρᾶ, Ἰουλία Σιάγκρη, Δ. Κ. Ἰατροῦ, Μαρία Μαραγκοπούλου, Νικ. Μαραγκόπουλος, Β. Σ. Μαραγκόπουλος, Κ. Μαραγκόπουλος, Ζαχαροῦλα Τσιλιάνη, Φωτεινὴ Πουλῆ, Χριστίνα Τσίπιρα, Δέσποινα Τζάθα (Ἐνταῦθα), Ἐλ. Ἀλεξιάδης (Μοσχᾶτον), Κ. Ραζάκης (Ν. Ἰωνία), Π. Ἰωαννίδης (Θεσ)νίκη), Α. Ν. Φιλοκλίας (Λάρισα), Ἀπόστολος (;) (Κων)πολις), Δημ. Π. Μέλλης (Μυτιλήνη), Κ. Γ. Ἀγγελογιαννάκης (Θεσ)νίκη), Ἰω. Κωνσταντίνου, Ἐλευθερία Κωνσταντίνου (Πειραιεύς), Γ. Κ. Πλουμῆς (Χίος), Φλωρεντία Ἰωαννίδου (Κων)πολις), Μαρίτσα Σκορδέλη, Νικ. Σκορδέλης, Φανὴ Σκορδέλη (Θεσ)νίκη), Ἰω. Δούβρης (Ἁγιορείτικα), Β. Δ. Ντούρμας (Σέρραι), Κ. Παπαχρυσάνθου (Πάτραι), Κ. Καφφὲς (Βόλος), Γ. Σταυρίδης (Ζαγκλιβέρι), Τάκ. Ἀγγελᾶτος (Πειραιεύς), Κ. Α. Δεληγιάννης (Ἅγ. Ὀνούφριος), Ἑλένη Κάππου, Ἀγγελικὴ Κοντοβράκη, Κατίνα Κοντοβράκη (Πειραιεύς), Κ. Γαρυφαλλίδης (Θεσ)νίκη), Θ. Α. Δεληγιάννης (Ἅγ. Ὀνούφριος), Πολ. Ἀγγελίδης, Κωνστ. Ἀγγελίδης, Χρ. Πορφύρης, Εὐ. Κούτσουρας (Ἐνταῦθα), Ἀλεξ. Χατζημιχαὴλ (Θεσ)νίκη), Δήμητρα Θεοδοσίου (Πειραιεύς), Ἀλ. Δῶδος, Κ. Δῶδος, Χαρ. Δῶδος, Παντ. Μανίκας (Θεσ)νίκη), Ἰω. Μήτρας (Καβάλλα), Ἀνθίππη Παπαλᾶ, Εὐαγγελία Παπαλᾶ, Ι. Ο. Παπαλᾶς (Πειραιεύς), Ν. Σιδηρόπουλος (Βόλος), Ἰ. Ν. Ζαφειρίου (Καλλιθέα), Παρθενόπη Τζαλματίδου, Σοφία Σπονδυλίδου, Ἐλισσάβετ Ταλέα, Βασιλικὴ Λαζαρίδου, Χρ. Ταλέας (Καλλιθέα), Χ. Δ. Περιβολάρης (Δράμα), Κατίνα Δ. Στεφανίδου, Ἀγγ. Στεφανίδης (Πειραιεύς), Κ. Βισαράκης (Μενίδι), Μιχ. Ἀναγνώστου (Μυτιλήνη), Σπ. Λεούσης (Πειραιεύς), Εὐτυχία Τούση (Θεσπρωτικούς), Ἀλκ. Τζαμτζῆς (Λεβαδειά), Γλαύκη Μερτζάνη, Γ. Χρυσομάλλης, Πολυξένη Μπρίλη, Κικὴ Μαραμποῦ, Ρηγ. Γαρταγάνης, Εὐαγγελία Κάλμπαρη, Ἡρ. Μάμης, Θ. Η. Γεωργίου, Ἀλ. Δ. Γαϊτάνου, Μαρία Μερτζάνη (Ἐνταῦθα), Δημ. Βέργουλας (Θεσ)νίκη), Ρωξάνη Παπάζογλου (Καλλιθέα), Νικ. Λαμπίρης (Τύρραυα), Θεμ. Ἀγαθοκλῆς (Ν. Φάληρον), Κ. Κορώνης (Πειραιεύς), Π. Παναγιωτόπουλος (Ἀμαροῦσι), Χ. Π. Δερμάτης, Ἰ. Π. Μπαβέας (Πειραιεύς), Θεοχ. Πάτσης (Ἰωάννινα), Γερ. Κατσούρης (Κέρκυρα), Ξανθοῦλα Ἀλεξίου (Ἀλεξάνδρεια), Ἀνδρ. Χατζηπαναγῆς (Λύσσα), Εὐθ. Κ. Γῶγος (Φλώρινα), Μαριγοῦλα Λάζου (Κατηχῶρι), Ἀθανασία Παχοπούλου (Σέρραι), Βαγγέλα Φουσκούδη (Μοῦδρο), Δημ. Κόντες (Κομοτινή), Ἰω. Φραντζῆς, Ἀκ. Φραντζῆς, Νικ. Φραντζῆς (Μεταξᾶτα).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλα ὀνόματα.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

θὰ γίνῃ τὴν 10ην Μαρτίου. Μπορεῖτε συνεπῶς νὰ στέλνετε λύσεις μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τ' ανοιξιάτικα έπανωφοράκια, τὰ ὁποῖα λανσάρουν τελευταῖα οἱ καλύτεροι Παρισινοὶ Οἶκοι Μόδας, εἶνε πολὺ κομψὰ καὶ χαριτωμένα. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ γίνονται ἀπὸ ὡραῖα ὑφάσματα φαντασίᾳ μὲ ἀνάμικτους χρωματισμούς, πρὸ πάντων καφὲ καὶ μπέζ, καφὲ καὶ πράσινο, κόκκινο καὶ μαῦρο καὶ ἄσπρο καὶ μαῦρο, μὲ σχέδια μικρά, μὲ τετράγωνα καὶ μὲ βοῦλες.

— Ἐπίσης καὶ τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσον καιρὸ ἐθεωροῦντο ὡς ντεμοντέ, ἐφέτος, καθὼς σᾶς εἴπαμε καὶ σὲ προηγούμενα ἄρθρα μας, θὰ εἶνε πολὺ «ἀν-βόγκ». Τὰ μοντέρνα ὅμως σκωτσέζικα ὑφάσματα δὲν ἔχουν τόσο χτυπητὰ σχέδια καὶ χρώματα, ὅπως τὰ παληά. Ἡ γραμμές τους εἶνε πολὺ λεπτὲς καὶ οἱ χρωματισμοὶ των πολὺ ἁρμονικοί.

— Θὰ φορεθοῦν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ σκωτσέζικα ὑφάσματα μπλὲ-μαρὲν καὶ πράσινα σκοῦρα, μὲ γραμμὲς μπλὲ ἀνοιχτές.

— Ἐπίσης τὰ καφὲ ὑφάσματα θὰ ἔχουν πράσινες γραμμὲς διαφόρων ἀποχρώσεων, γιατὶ τὸ πράσινο μὲ τὸ καφὲ πηγαίνουν θαυμάσια.

— Τὴν ἄνοιξη, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπανωφόρια, θὰ εἶνε «ἀν-βόγκ» καὶ ἡ ρομπ-μαντώ.

— Τ' ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια, καθὼς καὶ ἡ ρομπ-μαντώ, θὰ μοιάζουν παραπολὺ μεταξύ τους.

— Τόσο τὰ ἐπανωφόρια, ὅσο καὶ ἡ ρομπ-μαντὼ θὰ εἶνε ἴσια, μόλις ἐφαρμοστὰ στὸ ὕψος τῆς ταγιᾶς, ἡ ὁποία θὰ βρίσκεται ἀρκετὰ ὑψηλὰ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ζώνη.

— Ἡ μέση στὰ φορέματα αὐτὰ θὰ σημειώνεται μὲ πένσες, μὲ πιέτες γραμμένες καὶ μὲ ὑπάντες ἐγκρυστέ.

— Ἔτσι, καθὼς ἡ ταγιὰ θὰ εἶνε ἐλαφρῶς ἐφαρμοστή, ἡ σιλουέττα θὰ φαίνεται πολὺ λεπτότερη.

— Τὰ πρῶτα ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια θὰ γαρνίρωνται ἄφθονα μὲ γοῦνες στὸ γιακᾶ καὶ κάτω στὰ μανίκια. Ἐπίσης καὶ ἡ ρομπ-μαντὼ θὰ γαρνίρωνται μὲ γοῦνες. Ἡ γοῦνες ὅμως ποὺ θὰ γαρνίρουν τὰ ἐπανωφόρια θὰ εἶνε πολὺ ἐλαφρές, ἡ δὲ γοῦνες τῶν ρομπ-μαντὼ θὰ εἶνε ἴσιες.

— Ὡσαύτως τὰ ταγιὲρ θὰ εἶνε κατὰ τὴν ἄνοιξι πολὺ τῆς μόδας. Μὲ τὰ ἐφαρτεινὰ ταγιὲρ θὰ φορέσουμε ὡραιότατες μπλοῦζες ἀπὸ ὀργκαντί, ἀπὸ μουσελίνα, ἀπὸ κρεπ-ντὲ-σὶν καὶ ἀπὸ βατίστα μὲ ἀγγλικὰ κεντήματα. Ἡ μπλοῦζες αὐτὲς θὰ εἶνε σχεδίου σεμιζιέ καί, κατὰ προτίμησιν, ἄσπρες.

— Τὸ καλοκαίρι θὰ φορέσουμε μπλοῦζες καὶ φορέματα μὲ κοντὰ μανίκια. Γι' αὐτὸ φύλλατα θὰ εἶνε «ἀν-βόγκ» καὶ τὰ μακρυὰ ἢ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μόνο γάντια. Ἡ μανσέτα τῶν νέων γαντιῶν θὰ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη—συχνὰ σχεδίου μουσκετὶρ—καὶ θὰ σκεπάζῃ τὸ μισὸ μέρος τοῦ κάτω βραχίονος.

— Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ γάντια μὲ μαλακὲς μανσέτες, σὲ σχέδιο βαλὸν ἢ στρογγυλῶν φεστόν.

— Τὰ γάντια ποὺ θὰ φορέσουμε τὸ πρωῒ μέσα στὴν πόλι καθὼς καὶ τὸ ἀπόγευμα θὰ εἶνε ὁλόμαυρα καφὲ καὶ γκρὶ-μπέζ. Τὰ γάντια πάλι ποὺ θὰ φορέσουμε μὲ λουσάτες ἀπογευματινὲς τουαλέττες σὲ ἐπισκέψεις καὶ σὲ τσάγια θὰ εἶνε γκρὶ-ἀρζάν, μπὲζ-ρολὲ καὶ μπλὲ ἀνοιχτά, πάντως ἁσορτὶ μὲ μιὰ λεπτομέρεια τῆς τουαλέττας.

— Τὰ γάντια ἀπὸ ὕφασμα θὰ φορεθοῦν πολύ. Ὅλωστε ὑπάρχουν τέλειες ἀπομιμήσεις γαντιῶν δερμάτινων ἀπὸ ὕφασμα.

— Τὰ ἀνοιξιάτικα καὶ καλοκαιρινὰ καπέλλα θὰ γαρνίρωνται συχνὰ μὲ ἄνθη.

— Ἐπειδὴ δὲ ἐφέτος θὰ φορέσουμε μικρὰ καὶ μετρίου μεγέθους κλός, καθὼς καὶ μαλακὲς γεστὲς καπελίν, θὰ τοποθετοῦμε τὰ ἄνθη στὰ καπέλλα αὐτὰ σὲ σχέδιο κονκάδας, δηλαδὴ μὲ ἀλλεπάλληλες σειρὲς πετάλων. Ἂν ὅμως αὐτὸ δὲν μᾶς ἀρέσει, μποροῦμε νὰ προτιμήσουμε ἕνα μόνο, ἀλλὰ ἀρκετὰ μεγάλο ἄνθος.

— Μαῦρα καπέλλα θὰ γαρνίρωνται μὲ ἄσπρες καὶ ροῦ καμέλιες.

— Καπέλλα ροῦζ θὰ στολίζωνται μὲ ἄνθη μπλὲ καὶ καφέ.

— Ἄσπρες μεγάλες καπελίν θὰ γαρνίρωνται μὲ λουλούδια ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

— Θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος καὶ ὡραῖα μεγάλα καπέλλα ἀπὸ ψάθα σκωτσέζικη, γαρνιρισμένα μὲ κορδέλλες βελούδινες.

— Ἐπίσης καὶ τὰ μικρὰ ἐφαρμοστὰ καπελλάκια θὰ φορεθοῦν ἀρκετὰ ἐφέτος. Τὰ καπέλλα αὐτὰ γαρνίρονται μὲ μιὰ μικρὴ ἀγκράφα ἢ μὲ ντεκούπ.

— Θὰ εἶνε ἀκόμα τῆς μόδας καὶ ὡραῖα καπελλάκια ἀπὸ φέτρ μαλακό, ντραπέ.

— Ἂν θέλετε νὰ θεωρεῖσθε ὡς ἐντελῶς σὶκ κυρία, μὴ φορεῖτε πειὰ ψεύτικα μαργαριτάρια. Τὰ μοντέρνα κοσμήματα γίνονται ἀπὸ συντέφι. Ἡ κομψὲς Παρισινὲς φοροῦν ἤδη βραγκιόλια, παντατίφ, περιδέραια, καθὼς καὶ σκουλαρίκια ἀπὸ μικρὰ μαργαριτάρια, καμωμένα ἀπὸ συντέφι. Σιγὰ σιγὰ δὲ ἡ μόδα αὐτὴ θὰ φτάσῃ καὶ ὡς ἐδῶ.

— Τὸ συντέφι, ποὺ εἶνε ὡραῖο, ἀληθινό, σχεδὸν ζωντανό, εἶνε ἀσφαλῶς προτιμώτερο ἀπὸ τὸ γυαλί. Ἀλλωστε δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβώτερο ἀπὸ τὶς ἀπομιμήσεις τῶν κρυστάλλων καὶ τῶν μαργαριταριῶν. Ἐπὶ πλέον πηγαίνει πολὺ ἐπάνω στὸ δέρμα μὲ τοὺς ὡραίους χρωματισμούς του ποὺ ἀλλάζουν κάθε στιγμή. Στὸ Παρίσι ὅλοι οἱ κοσμηματοπῶλαι καταγίνονται τώρα στὸ νὰ κατασκευάζουν διαφόρων εἰδῶν στολίδια ἀπὸ συντέφι. Πρῶτα-πρῶτα ἔχουν λανσαρισθεῖ καρφίτσες καὶ ἀγκράφες μὲ διαφόρων σχημάτων συντεφένιες πλάκες.

— Τὸ συντέφι ταιριάζει πολὺ μὲ τὴν πλατίνα καὶ τὸ ἀσῆμι.

— Ἡ κομψὲς Παρισινές, ἐνῶ νομίζαμε ὅτι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ ἀφήσουν τὰ μαλλιά τους νὰ μακρύνουν, τώρα τελευταία ἄρχισαν πάλι νὰ τὰ κόβουν.

— Πολλὲς μάλιστα θέλουν νὰ ἐπαναφέρουν τὴ μόδα τῶν ἀλα-γκαρσὸν κομμένων μαλλιῶν. Ἀλλὰ τόσο βαθειὰ κομμένα μαλλιὰ μὲ ξυρισμένους σβέρκους δὲν θεωροῦνται πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον καθόλου σίκ. Τὸ βέβαιο πάντως εἶνε ὅτι ἡ μακρυὲς μπούκλες καὶ τὰ σινιὸν ἄρχισαν πειὰ νὰ ἐγκαταλείπωνται, μολονότι δὲν ἔχει περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἐπεκράτησαν.

— Τὰ νέα ἀνοιξιάτικα καπέλλα μας δὲν θὰ κρύβουν τὰ μαλλιά μας. Θ' ἀφίνουν νὰ φαίνωνται στὸ μέτωπο καὶ στὰ πλάγια μικροὶ βόστρυχοι καὶ ὀντυλασιόν.

— Τὰ νύχια πρὸς τὸ παρὸν βάφονται πολὺ κόκκινα. Ἀλλὰ σὲ λίγον καιρὸ θὰ ξαναγίνωνται πάλι ρόδινα, ὅπως τὰ θέλει ἡ φύσις. Καὶ τότε δὲν θὰ εἶνε καλύλου ὡραῖο τὸ νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ τὰ βάφουμε κόκκινα. Ὅπως τώρα, θὰ εἶνε ἀρκετὸ ἂν τὰ γυαλίζουμε μόνο μὲ μιὰ ἐλαφρῶς ρόδινη σκόνη ἢ μὲ ἄσπρο βερνίκι. Ἔτσι καὶ τὰ νύχια θὰ εἶνε πολὺ ὡραιότερα καὶ τὰ γέρια θὰ κάνουν ἐντύπωσι πολὺ πιὸ ἀριστοκρατική. Τὰ κατακόκκινα νύχια προδίδουν γοῦστο κάπως κοινό.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΤΡΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

1) Φόρεμα ἀπὸ ταφτὰ μὲ ἀσημένια σχέδια. 2) Φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμὲ καὶ ἄσπρη ἐν τῷ μεταξὺ στὸ κορσάζο. 3) Φόρεμα ἀπὸ μαῦρο κρὲπ-σατέν, μὲ ντουμπλὺρ στὸ πλάϊ, ἀπὸ ἄσπρο σατέν.

ΕΧΟΥΝ ΠΟΛΙΑ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ;...

Ὅταν ἡ Γαλλικὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἀποφάσισε κάποτε νὰ ἀπονείμῃ στὸν Λουδοβίκο ΙΣΤ' τὸν τίτλο τοῦ «Ἀνορθωτοῦ τῆς γαλλικῆς ἐλευθερίας», ἕνας βουλευτὴς πρότεινε νὰ καταθέσουν τὸ ψήφισμα εἰς ἐνδειξιν εὐλαβείας μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ βασιλέως.

Τότε πετάχτηκε ὁ Μιραμπὼ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ φώναξε τὸ περίφημο ἐκεῖνο:

— Ὄχι, κύριοι. Μιὰ Μεγαλειότης δὲν ἔχει... πόδια !

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Δέκα 7 - Ἀθήνας.

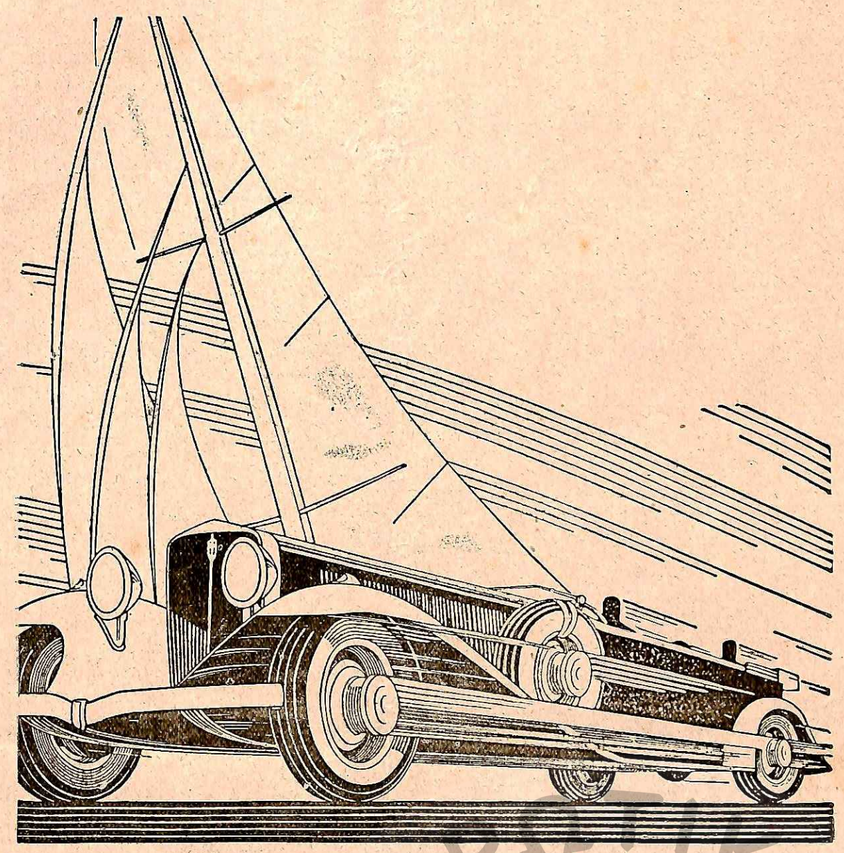

Ἡ τελευταία τελειοποίησις τῶν αὐτοκινήτων Studebaker κατὰ τὸ ἔτος 1931 κατατάσσει αὐτὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν Ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων μὲ ἐλευθέρους τροχούς (Free Wheeling).

Τὰ προτερήματα τῶν Free Wheeling εἶνε νεωτερισμὸς διαδοθεὶς ἀπὸ τὸν Οἶκον Studebaker.

Ἀλλαγὴ ταχυτήτων ἀπολύτως εὔκολος, ὁ λεβιὲ ὑπακούει μόνον μὲ μίαν ἐλαφρὰν ὠθησιν τοῦ δακτύλου. Αἱ τέσσαρες θέσεις τοῦ λεβιὲ εἶνε κλασσικαί.

Ὁ χειρισμὸς τῆς ἀλλαγῆς τῶν ταχυτήτων γίνεται ἀστραπιαίως καὶ ἀθορύβως. Καὶ ὁ πλέον ἄπειρος ὁδηγὸς δὲν θὰ συναντήσῃ δυσκολίαν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν ταχυτήτων.

Τὸ σύστημα τῶν ἐλικοειδῶν ἀγυρενάζ καθιστᾷ τὴν ἀλλαγὴν κάθε ταχύτητος ἐντελῶς ἀθέρυβον. Ἡ ἀλλαγὴ ἀπὸ δευτέρας εἰς τρίτην ταχύτητα γίνεται χωρὶς ντεμπραγιάζ καὶ τάνάπαλιν.

Ἀξιοσημείωτον γεγονὸς εἶνε καὶ τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ταχυτήτων δύναται νὰ γίνῃ μὲ οἱανδήποτε πορείαν τῆς μηχανῆς.

Τὸ σύστημα τῶν ἐλευθέρων τροχῶν συντείνει σοβαρῶς εἰς οἰκονομίαν βενζίνης καὶ λιπάνσεως.

Ὑπάρχουν 4 τύποι Free Wheeling. President Studebaker, Commander Studebaker, Dictator Studebaker καὶ Studebaker Six.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶνε νὰ βρῆτε τὴν ἄνεσι ποὺ σᾶς πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα **ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.**

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὲς στιγμές, ξεχνῶντες τὸν θόρυβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωή.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὡραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατὶ μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὲς τιμὲς καὶ μὲ πολὺ μικρὲς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα **ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ** ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθῆναι: Στοὰ Ἀρσακείου 12 — Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 22
Πειραιεύς: Ὁδὸς Φίλωνος 48 — Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111
Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84
Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους της εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.